Sebastian A. Corn

ADRENERGIC!

TEXAROM & MILLENNIUM BOOKS
2011

Redactor: Michael Haulică
Ilustraţia copertei: Vlad Mihai Botta

ARENERGIC!

TEXAROM
www.texarom.com
e-mail: office@texarom.com
telefon: 01-520-838-0824

MILLENNIUM BOOKS
e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388260
www.millenniumpress.ro

ISBN 978-606-8113-34-0

Cuprins

ADRENERGIC!

1

... în plus, mai era şi Priscilla.

„Ce-aţi spus, d-le Banks?“ se răsuci şoferul în cuva lui translucidă, privindu-l pe Tamerlan cu aerul că *putea* să fie curios.

Am vorbit cu glas tare, am vorbit cu glas tare, se gîndi Tamerlan Banks şi se cufundă în bancheta aproape pufoasă, care se încordă cu blîndeţe sub greutatea lui. O banchetă din tentacule amplificate de calmar. 400 de UC metrul pătrat. Cam scumpă, dar aşa înţelegea United T-Skell Spaces să-şi recompenseze directorii. Chiar dacă erau doar directori onorifici.

„Fii atent la semafor, Karl!” spuse Tamerlan şi, profitînd de faptul că şoferul pivota în serul fiziologic din cuvă, se aplecă asupra blondei Karin şi o sărută, buimac. Se întinse cu totul peste ea în timp ce pistoanele maşinii începuseră să vibreze familiar sub capotă. Karl nu mai putea să-l vadă şi, ciudat, asta îl făcu pe Tamerlan să se simtă vinovat.

„Peste un minut ajungem la United Spaces, d-le Banks” anunţă Karl cu vocea uşor nazonată – vocea specifică spaţioforilor. Iar el, el era un spaţiofor decăzut.

„Ochelahrii, Tamehrlan, scumpule!” graseie Wanda, scotocind prin poşetă. Cu coada ochiului, Banks îi zări picioarele negre ca păcura: se sprijineau în vîrfurile ascuţite ale pantofilor de lac. Întinse mîna în spate, spre ea, şoptind:

„Da. Ochelarii.”

Era obligatoriu să şi-i pună. Din cauza aleuxylului. Interzis prin lege. Cu atît mai interzis, dacă-mi e permis, cu atît mai interzis cînd participai la şedinţele unui consiliu de administraţie.

Karl opri maşina. Era impecabil. Era impecabil *programat,* căci, altminteri, dacă te uitai bine la el, nu vedeai decît un slăbănog decăzut, gol puşcă în cuva de ţesut corneean extins. Plutea îndărătul volanului, cuplat prin tubulaturi la oxigen, la soluţii perfuzabile şi, mai ales, la informaţie. De fapt, Karl nici nu mai era Karl. Era un

creier pur care recepta şi prelucra date specifice. Datele care îi permiteau să se descurce în traficul încărcat al South Sabratei.

„United T-Skell Spaces!" anunţă el, nazonat, şi făcu o mişcare elegantă, plutitoare, în serul fiziologic al cuvei, răsucindu-se respectuos spre Tamerlan.

„Portierele" ordonă Tamerlan cu voce împotmolită.

Portierele din lemn umed culisară, scîrţîind discret, apoi aspirară o nouă doză de sevă din rezervor, emiţînd un şuierat abia auzit.

Ameţit, Banks coborî din automobil şi o porni pe gazonul trotuarului către intrarea în clădirea corporaţiei, urmat la doi paşi de Wanda şi Karin, care răspîndeau un parfum înţepător de scorţişoară. Tamerlan intră primul în hol şi trase adînc aer în piept, adulmecînd mirosul de conifere emanat de pereţii interiori ai clădirii. Simţea pe obrazul drept privirea plăcilor retiniene încastrate sub ferestrele care dădeau spre piaţa W. Churchill. Retinele îl recunoscuseră deja. La ora asta, consiliul de administraţie începea să se agite în sala de şedinţe, cu douăzeci şi patru de etaje mai sus.

Cu o mie opt sute de yarzi de tubulaturi nutritive pentru ziduri mai departe de Tamerlan Banks.

2

...în plus, mai era şi Priscilla. De fapt, Priscilla Idryss trebuia să fie prin apropiere, într-unul dintre birourile direcţiei. Mai mult ca sigur: între el şi ea nu puteau să fie decît zece, cel mult cinşpe yarzi. Mda. Zece-cinşpe yarzi îl despărţeau pe Tamerlan Banks de Priscilla şi de fleţul ăla de bărbat al ei – Hugh Secada, fost emigrant columbian, fost şomer şi fost spaţiofor, care renunţase la cinci ani din viaţă pentru a sta cufundat cîte şaişpe ore pe zi în cuve. În subsolul de la United Spaces.

Hugh făcuse apoi facultatea la seral şi se specializase, bineînţeles, în turboskelli. Adică, se specializase în obiectul de interes şi de cercetare al lui Tamerlan Banks. Turboskellii amelioraţi de Tamerlan.

O alegere pertinentă din partea lui Hugh Secada, cîtă vreme în timpul celor cinci ani fusese parcurs cu obstinaţie de milioane de turboskelli. Amelioraţi sau nu. Parcurs de ei, cu sinapsele reconectate

de ei, cu cortexul doldora de spaţiile şi programele suprapuse cu care îl încărcaseră aceiaşi turboskelli. La ordinele lui Tamerlan, pe timpurile acelea.

Practic, cinci ani fusese un nimeni. Un fel de Karl mai elaborat. O proteză biologică în sisteme. Hrănit cu probleme şi excretînd rezolvări.

Dar Hugh Secada era un tip organizat şi, mai mult decît atît, era, în felul lui, un raptor. United T-Skell Spaces, în cuvele cărora stătuse trei ani şi patru luni puse cap la cap, îi oferiseră iniţial un job de utilizator al spaţioforilor proveniţi din şomerii şi proletarii racolaţi din suburbiile South Sabratei. Fraţii mai mici ai lui Hugh.

În anii aceia Tamerlan Banks era şef de serviciu, iar Priscilla Idryss nu exista – cel puţin nu în corporaţie. Probabil că făcea trotuarul prin Granite Junction (asta era o răutate gratuită a lui Tamerlan Banks – Priscilla nu făcuse niciodată trotuarul şi el ştia asta foarte bine). Sau făcuse trotuarul prin Oilers, pentru cinşpe UC minutul? îşi duse Tamerlan, totuşi, gîndul pînă la capăt.

Mă rog. El ajunsese şef de compartiment, dar United T-Skell Spaces îl avansase *şi* pe idiotul ăla meticulos de Hugh, care tocmai deprinsese cum să-şi dea cu briantină în păr. Asta se întîmplase acum patru ani, înainte de războiul de nouă zile care opusese South Sabrata principalului oraş concurent de pe Coasta de Nord: Londrina.

Cu ocazia războiului, United T-Skell Spaces abia dacă făcuse faţă comenzilor primăriei. Mii de şomeri coborîseră în cuvele de la subsol, utilizatorii îi perforaseră cu milioane de rutine, turboskellii îi parcurseseră şi-i înţesaseră cu programe. Douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă, treizeci de zile pe lună – tipii din cuve erau storşi ca lămîile după un an de funcţionare, iar tinerii angajaţi ai corporaţiei urcaseră treptele ierarhice într-un ritm de neimaginat într-o perioadă de pace.

Şi, tot atunci, se dezvoltase reticulosistemul, aşa cum arăta el acum. Amplu, redundant pînă la exagerare, eficient. Dirijat de tipi competenţi şi ambiţioşi.

În consecinţă, Tamerlan Banks ajunsese director executiv, în ciuda faptului că nu purta cravate de mătase, că nu-şi dădea cu briantină în păr şi, mai ales, în ciuda faptului că obişnuia să-şi cultive implanturi de muşchi vegetal pe gît (modelul eşarfă, care făcea furori în periferie, în special în Oilers). Prin urmare, deşi Tamerlan nu era un purist, în acei ani zbuciumaţi în care corporaţia era interesată să producă tot mai mult, consiliul de administraţie nu ezitase nici măcar o secundă

cînd îi încredinţase funcţia cea mai puternică din schema lui United Spaces. Poate că era o idee prea imaginativ, dar asta se cerea de la oameni în timp de război.

Mă rog, asta se cerea de la oamenii care nu decăzuseră în tagma spaţioforilor...

„Creierul îmi mergea mult mai repede pe atunci...” spuse Tamerlan cu glas tare, făcînd-o pe Karin să ridice sprîncenele.

Îşi dădu seama imediat că făcuse o afirmaţie falsă: dacă acum gîndea mai încet, de ce îl chemaseră tocmai pe *el* ca să-i depaneze în momentul ăsta de criză? De ce apelaseră la el, care acum era doar director onorific la United Spaces, dacă dispuneau de un director executiv pedant şi atent, un purist care nu-şi amesteca ţesuturile native cu cele ale altor specii?

„M-au chemat pe mine fiindcă sînt mai bun” decretă Tamerlan, sigur pe el, bătînd-o pe Karin pe umăr. „Sînt mai bun decît Hugh, chiar dacă sînt cu doisprezece ani mai în vîrstă decît el. Chiar dacă el este un purist! Un tradiţionalist şi un tipicar! Eu trebuie să-i scot din rahat, şi nu el, junele executiv cu nod de 3/4 la cravată!”

Din păcate, Priscilla nu sesizase chestia asta.

Niciodată n-o făcuse. Deşi avusese suficient timp la dispoziţie. Trei ani, atîţia trecuseră de cînd se angajase la United T-Skell Spaces, ocazie cu care îi cunoscuse pe amîndoi. Numai că manierele şi ţoalele spilcuite ale lui Hugh o convinseseră *şi* pe ea, aşa cum convinseseră şi consiliul de administraţie.

Se căsătorise cu Hugh la numai şase luni de la angajare, iar Tamerlan prezidase din capul mesei banchetul dat în cinstea lor, la restaurantul *Une Châtaigne Verte*, din piaţa W. Churchill. Un lucru perfect justificat: atunci, *el* era directorul executiv, iar Hugh era doar un tip de viitor. Cam prea tentat să dea din coate, totuşi. Să fi fost de vină, oare, extracţia lui sudamericană?...

Mda... Chestia cu statul în capul mesei fusese de rău augur pentru Tamerlan... După încă un an şi jumătate se trezise cu o hîrtie care îl avansa în postul de director onorific al corporaţiei. 42.500 de UC suplimentari pe an. Şi excluderea elegantă din mecanismul decizional. De acum înainte putea să se aştepte să stea *numai* în capul meselor de protocol.

Şmechera de Priscilla ţintise corect. Hugh îi putea oferi siguranţă, cu vocea lui egală, cu planificările lui seci şi cu cărarea aia a lui trasată cu echerul. Iar... hm... *idioatele* astea de femei (era lucru ştiut) preferau culcuşurile calde şi orarul fix, conversaţiilor spumoase şi minţilor

sclipitoare. Cică nu trebuia să le oferi decît o linişte care mirosea rafinat ca să fie în stare să uite de neuronii şi sinapsele raşchetate ani de zile prin cuvele de la subsol. Pur şi simplu nu rezistau stresului prin cunoaştere! – simţi Tamerlan cum se linişteşte după ce găsi această întorsătură de frază mentală.

„Ce zici?" se întoarse spre Wanda, negresa care îl ţinea de subsuoară de parcă l-ar fi proptit să nu se prăvălească după o cumplită noapte de beţie. „Ce părere ai: un tip care a stat cinci ani prin cuve mai e în stare să facă contorsionism de performanţă prin paturi?"

„Pfuuh!" exclamă Wanda cu accentul ei franţuzesc, alungind *u*-ul. „Păi, ohrice spaţiofohr din ăsta e cu catecolaminele *par terre*! Cu ce să i se mai scoale? E mai stohrs decît o cîhrpă de ştehrs pe jos!" rîrîi ea.

„Da. Catecolaminele" repetă Tamerlan, căscînd ochii îndărătul ochelarilor groşi, fumurii, pe care îi purta special ca să-şi mascheze pupilele cît acul. Aleuxyl. Halucinogen major. De-aia îl şi susţineau Wanda şi Karin, îmbrîncindu-i mitocăneşte pe toţi cei care le răsăreau în cale pe culoarul de la etajul 24.

Nu riscau nici un perdaf. Retinele extinse crescute de-a lungul zidurilor îl recunoscuseră pe Tamerlan. Toată lumea ştia că directorul onorific este pe etaj, aşa că de ce nu se dădeau din timp la o parte?

Zduf! Uşa biroului din stînga se întredeschise şi capul Priscillei se iţi pe culoar: privea mirată dintr-o parte în alta. Bineînţeles că Tamerlan se prefăcu că n-o observă, pretextînd că era absorbit de gaşca de indivizi adunată în faţa camerei de şedinţe. Floarea inteligentsiei corporaţiei. Consiliul de administraţie, barosanii, spilcuiţii – cu Hugh Secada in frunte.

„Ce crezi, Karin? Or fi auzit ce-am vorbit cu Wanda?" întrebă Tamerlan, cu voce împăstată. Aleuxyl.

„Treaba lor dacă nu te-au auzit, dar tu poţi oricînd să repeţi ideea!" îi zise Karin, făcînd cu ochiul. Brusc, îşi îndepărtă buclele blonde de pe frunte, zvîcnind din cap.

„Oh. O sugestie competentă" recunoscu Tamerlan, gîndindu-se cît de teribil ar fi fost să repete scurtele replici. Le-ar fi auzit şi Hugh, şi Priscilla şi toţi îmbăţoşaţii ăia de pe culoarul cu pereţi din lemn de teck potenţat, originar din Indonezia, dar recalibrat genetic în laboratoarele lui United Spaces, astfel încît să crească în paralelipipede compacte. Mda... totul dus la bun sfîrşit conform unor rutine semnate de Tamerlan Banks şi finalizate de turboskellii amelioraţi din spaţiofori.

Tamerlan respiră adînc. Mirosul umed al sevelor care străbăteau lemnul şi plăcile auditive din membrane de liliac. Acces permis creatorului lor, Tamerlan Banks.

„Ce părere ai, Wanda?” se decise Tamerlan să întrebe în timp ce păşea în sala consiliului de administraţie. „Unul care a stat luni în şir în cuve, patruzeci de luni să zicem, uite, unul ca ăsta” îi arătă el spaţioforul scheletic care, intubat, cateterizat, sondat şi învelit în pseudopode vegetale mixate cu receptori nervoşi, plutea în bazinul translucid din mijlocul camerei, „poate unul ca ăsta să ţopăie cumsecade pe somiere, alături de doamnele doritoare de interludii... lubrice?”

Clank! Uşa se închisese în spatele Priscillei care intrase şi ea în sala de şedinţe.

„Uite-te la el!” exclamă Wanda, intrînd în joc cît ai bate din palme. „E mai stohrs decît *un citron*. Făhră catecholi” graseie ea cu un aer distins, întinzînd mîna spre spaţioforul care plutea în bazin: „Funcţia chreează ohrganul. Ăsta habahr nu mai ahre de el... cu *ce* să mai împungă o femeie, *mon Dieu*?” întrebă negresa, apropiindu-se de bazin.

Din spatele ei se auziră tipii ăia scorţoşi: îşi dregeau vocea, oripilaţi. Dar ea nu-i băgă în seamă şi trase un bobîrnac în peretele translucid al cuvei, provocînd un sunet umed.

„Mda. Habar n-are de el. Catecholii storşi” dădu Tamerlan din cap.

Acum era sigur că îl auziseră cu toţii. Unul dintre vicepreşedinţi tuşi încurcat şi privi spre şirul gol de scaune. Tipii ăştia cu pantalonii călcaţi impecabil încă n-aveau curaj să-l înfrunte pe unul cu implanturi de muşchi vegetal pe gît. Mamele lor îi născuseră cu reflexele sociale adînc săpate în creierii lor de fiinţe limfatice, oh da... Niciodată să nu-i contrazici pe şefi! Totdeauna să-i respecţi pe directori! Pe directorii onorifici, în special!

Mai mulţi bani. Mai puţină putere. Dar respect. Asta însemna un director onorific. Mai mulţi bani cu care el şi le permitea pe Wanda şi pe Karin, după care îşi înghiţeau saliva toţi şmecherii ăia cu cămăşi albe ca spuma laptelui. Obezele celulitice sau scîndurile care îi aşteptau acasă, pfuuh! – erau la fel de sexoase ca nişte mese de călcat rufele. Sau ca nişte ceainice borţoase, nu?

Dar, chiar dacă ar fi făcut şi ei banii lui, nici unul n-ar fi avut tupeul să iasă *măcar* la plimbare cu o astfel de femelă! Nu se făcea, asta trebuie că-şi împărtăşeau, cu seriozitate, unul altuia. Tot vreo moştenire genetică de comportament social... Nu... în nici un caz nu

puteai să te afişezi pe stradă cu ceva într-atît de... hm, într-atît de *lasciv*! Era imoral, dracului, era jenant, era scabros, mai ales dacă ţineai de United T-Skell Spaces!

În timp ce lui Tamerlan îi plăcuse mereu să-i oripileze pe cei din jur. Ego-ul lui plescăia fericit.

„Să ne aşezăm, venerabililor!" spuse el tărăgănat şi, ostentativ, se lăsă condus de cele două însoţitoare către scaunul pe care scria DIRECTOR ONORIFIC.

Camera mirosea sărat. Ca o briză marină. Din cauza mesei din fanoane expandate de balenă albastră, sintetizate într-un grup de spaţiofori de producţie. Un joint venture cu Doho Industries. Erau minunate fanoanele astea de balenă care constituiau masa consiliului: aveau o lungime de douăzeci de picioare, în sistemul anglo-saxon, şi o valoare de 59.000 de UC, în sistemul general valabil. Cam astea erau dimensiunile mesei la care se imaginau comenzile pentru turboskelli. Asta cînd nu trebuiau să facă vreo tranzacţie cu ei, aşa cum era cazul, din ce în ce mai des în ultimul timp. Amelioraţi. Autonomi.

Tamerlan îşi încrucişă picioarele şi culese o scamă invizibilă de pe pantalonii săi pepiţi, în tonuri kaki. Vesta albă şi cămaşa grenadine care îi zburlea firele verzi de muşchi umed pe care şi le cultiva, exuberant, pe gît.

„Cred că v-am mai întrebat" începu el, „voi nu sesizaţi ce cocktail subtil de arome se degajă din amestecul ăsta de muşchi vegetal cu fanoane de balenă?" – se uita cu figura schimonosită într-un rictus, privind prin ochelarii fumurii la membrii consiliului de administraţie.

Aleuxyl! Asta trebuie că gîndeau ei. Dar respectau ierarhia. Costumele lor călcate. Nişte purişti. Clădirile, străzile, automobilele, lifturile, zidurile, ferestrele, bancomatele, computerele şi automatele de cafea – toate obiectele adică, puteau fi mixate biologic, ba chiar era de dorit să fie mixate astfel. Deveneau mai rezistente, mai ieftine, cîtă vreme alcătuiau un sistem care, odată pornit, *ştia* să se autoîntreţină. Să se autonutrească. Să reacţioneze la stimulii naturali şi la comenzi.

Însă oamenii n-aveau dreptul la remixuri cu ţesuturile celorlalte specii. Oamenii erau eficienţi şi reactivi prin construcţie. Prin concept. Oamenii aveau doar dreptul să fie decăzuţi în funcţia unor simple computere. La asta puteau spera cînd viaţa îi plesnea în bot şi, în atari situaţii, era singurul drept care li se mai garanta. Să devină spaţiofori, adică nişte ordinatoare de supercompetiţie, de ultimă generaţie, echipaţi cu roiuri de turboskelli. Încărcaţi pînă la refuz cu spaţii şi programe. *Nec plus ultra* în randament şi în miniaturizare.

În cuve, adică.

„Vreau să văd diagramele” spuse Tamerlan în şoaptă, cu capul bălăgănindu-i-se. Dar, atîta timp cît nu-i vedeau pupilele infinitezimale ascunse de ochelari, puteau doar să-l bănuiască de consum de aleuxyl. Şi, chiar dacă ar fi fost siguri, Tamerlan era curios cine o să-i atragă atenţia că luase halucinogene înainte să vină la şedinţă.

Unul dintre vicepreşedinţi se întinse pe deasupra mesei şi-i oferi lui Tamerlan un cub translucid, cu latura de aproape zece centimetri, în interiorul căruia luceau o sumedenie de lumini punctiforme şi liniare, împletite într-un labirint cvasiindescifrabil.

Deşi creierul îi băltea de aleuxyl, iar ochii abia dacă îi focalizau imaginile, lui Banks nu-i trebuiră mai mult de treizeci de secunde ca să găsească disfuncţia sistemului. Pe undeva, chiar în mijlocul cubului, se aflau cîteva spaţii nou apoziţionate. Turboskellii descoperiseră o nouă falie în programele de control ale tipilor din cuve şi profitaseră ca să-şi... hm, ca să-şi *alcătuiască* nişte regiuni noi. Încălcînd convenţiile stabilite cu utilizatorii.

Amelioraţi. Autonomi.

/nişte arii de novo pentru propriul lor uz/

„Să înţeleg că te-au luat prin surprindere?” zîmbi Tamerlan şi-l ţintui pe Hugh cu privirea. Ochelarii fumurii.

„Nu m-au luat prin surprindere” răspunse Secada morocănos, şi-şi îndreptă meşa briantinată care îi descria o curbă peste frunte. „Oricine ştie, prea bine chiar, că turboskellii îşi extind spaţiile de manevră fără să ţină cont de înţelegerile cu noi.”

Tamerlan se sprijini de spătarul fotoliului şi începu să mîngîie fesele bombate ale Wandei, care stătea dreaptă şi neclintită la dreapta lui.

„Ai putea să spui că, într-un fel, sînt aproape umani... din moment ce nu-şi respectă contractele” sublinie el, impasibil, după care întinse cubul translucid către Karin.

„Vorbeşti despre lucruri dezbătute exhaustiv, Tamerlan!” se strîmbă Secada.

„Păi, dacă totul este dezbătut exhaustiv sau prea bine cunoscut, de ce nu izolezi tu... ăă... falia din sistem, Hugh? În definitiv, tu eşti executivul!” zîmbi Tamerlan, cu buze ca de plastelină. „Şi te secondează cel mai competent consiliu de administraţie de pe Coasta de Nord. Cel puţin, aşa umblă zvonul jos, pe stradă, în South Sabrata...”

Karin lăsă cubul să cadă cu zgomot pe masa din fanoane, chiar în faţa lui Secada. Tamerlan privi galeş la Priscilla, savurînd cu coada ochiului încurcătura în care îl pusese pe soţul ei. Nervos, Hugh începuse să bată darabana în braţul fotoliului, mimînd plictiseala.

„Ce faci, Hugh? De ce nu izolezi falia turboskellilor de restul... ăăă... sistemului? După dimensiunile spaţiului nou apoziţionat, trebuie să aibă o vechime... hm... de cel puţin şase ore!"

Tamerlan făcu o pauză şi se ridică din fotoliu, afectînd o atitudine de om bătrîn. Profită să se prelingă pe lîngă trupul Wandei, care îl îmbrăţişă imediat, ca şi cum l-ar fi susţinut.

Dar gesturile lor aveau o cu totul altă simbolistică, făcînd-o pe Priscilla să se înroşească. Uitase de vremurile cînd umbla cu fusta răsucită pe cur în Oilers, făcu Banks o grimasă în sinea sa.

/deşi ştia foarte clar că priscilla nu făcuse asta niciodată/ dar las' s-o jignească măcar aşa/

„Ascultă, Tamerlan!" începu Hugh, înghiţind în sec. „Te-am chemat aici pentru că ştim cu toţii că eşti cel mai bun... ca dovadă, trebuie să recunosc că înregistrările din subsoluri au arătat că, într-adevăr, în ultimele şase ore, turboskellii au găsit o falie în care, fără îndoială, construiesc spaţii noi..."

Spus academic. Spus ştiinţific. Spus de un tip care mîncase pîinea amară a spaţioforilor şi care făcuse facultatea la seral, cu banii economisiţi în cuve. Numai că, atunci cînd îşi ţinuse scurtul speech, subliniase de trei ori evidenţa afirmaţiilor sale. Făcea pleonasme *by default*, sau te pomeneşti că-i plăcea să fie la fel de redundant ca reticulosistemul pe care îl dirija?

Dacă un dicteu elaborat ca ăsta o dăduse pe Priscilla peste cap, ce rost mai are să-mi fac probleme? se întrebă Tamerlan. De ce naiba mă tot forţez să pun mîna pe o gîscă din asta care visează la o bucătărie automată? Nici un miligram de aleuxyl n-ar avea curaj să ia...

„Fii atent, Hugh, pentru că... ah... am chef să-ţi pun o întrebare elementară!" zise Tamerlan, sprijinindu-se de masă. „De cît timp crezi că mai au nevoie turboskellii ca să ne... hm... spulbere cuvele?"

Hugh trebuia s-o înghită şi pe asta. Răspunsul la această întrebare îl ştia şi portarul clădirii, dar acum va urma obişnuita săpuneală la care îl obliga poziţia de director executiv, situată teoretic sub cea a onorificului.

„Mai au nevoie de numai trei ore" răspunse Secada, devenind brusc palid.

„Trei ore? Asta s-o crezi... hm... tu! De cîte ore mai au nevoie,

Wanda?” o întrebă Tamerlan pe negresă, deşi o privea ţintă pe Priscilla, care deschisese larg ochii.

Avea şi de ce. După ce că le adusese pe... *curvele* astea la etajul 24 al corporaţiei United Spaces, Banks îşi permitea acum să umilească un executiv în faţa întregului consiliu de administraţie. „Domnule director...” se ridică vicepreşedintele Grant. „Să nu exagerăm...”

„Ba să exagerăm, domnule Grant! Răspunde odată, Wanda!”

/vocea egală şi împăstată a lui tamerlan/

„Două ohre jumate. Mai au nevoie de două ohre şi jumătate.” răspunse Wanda, trecîndu-şi limba peste buze.

„Exact. Mai sînt doar două ore şi jumătate, după cum spune...hm... fata asta. Ea ştie, pentru că i-am povestit eu cum stă treaba cu noile grafice de progresie” continuă el lent, vorbind lipicios. „Nu-ş’ ce dracu’ păziţi voi aici, ăă... în consiliul de administraţie! Dar, chiar dacă mai erau trei ore, ce naiba aţi aşteptat atît pînă să... hm... pînă să mă chemaţi, *fraierilor*?”

Asta o spusese la fel de rar, făcîndu-i pe toţi să îngheţe în scaune. Priscilla răsuflă adînc şi-şi sprijini fruntea în palme. Păcat că Tamerlan purta ochelari! Altfel, şi-ar fi permis să-i facă cu ochiul lui Karin doar aşa, ca să-i mai fiarbă niţel!

/ca s-o mai fiarbă niţel/

„Vă spun eu de ce aţi aşteptat... ăă... şase ore pînă să mă chemaţi” reluă Tamerlan şi se apropie de sfera din ţesut amplificat de meduză aflată în mijlocul încăperii. Interfaţa spaţioforului consiliului de administraţie. „Aţi pierdut atîta timp pentru că... hm... pentru că Hugh Secada a încercat *el* să localizeze falia din sistem. Aţi vrut să faceţi pe cocoşii şi s-o... ăă... izolaţi singuri, ce mama dracului! Sînteţi consiliul cel mai deştept... mda... din South Sabrata. Aţi crezut că vă descurcaţi fără directorul onorific. Dar... hm... nu sînteţi decît nişte papagali” îşi încheie Banks discursul cleios de lent şi se apleacă spre sfera transparentă, prefăcîndu-se că citeşte datele spaţioforului conţinut în cuvă. De fapt, spiona figura Priscillei care se reflecta în ţesutul amplificat, generat în culturile celulare ale corporaţiei. Un ţesut lucios precum oglinda. Priscilla clipea des, iar colţurile buzelor îi căzuseră, privind îngrijorată la Hugh. Hugh cel tînăr şi cel exact. În plus, ochii Priscillei luceau stins, de parcă tocmai se umeziseră.

Tamerlan înghiţi în sec şi se apucă să citească datele spaţioforului, inscripţionate pe plăcuţă:

„Owen Korolenko. Născut în 26. 08. 2125. Originar din Weddell...”

„Acces permis, d-le director onorific!” se auzi vocea nazonată a

spaţioforului din sfera de gelatină vie, palpitîndă.

„Receptor oftalmic?” întrebă Tamerlan. „Aţi pus un receptor oftalmic aici, în sala de consiliu?” – se uita la mucoasa roz care filtra aerul sub interfaţa spaţioforului.

„E mai ieftin” explică Grant.

„E mai prost” replică Tamerlan.

Ceilalţi tăcură mîlc.

Le-am făcut rău gratuit, se gîndi Tamerlan. Absolut gratuit. Şi eu, dacă aş fi fost în locul lui Hugh, şi eu aş fi procedat la fel. Aş fi făcut orice ca să-l şuntez pe onorific. Să iau toată puterea.

Numai că, de cîteva clipe, pîrghiile puterii ajunseseră iarăşi în mîinile lui Banks, iar consiliul de administraţie, cu Hugh cu tot, trebuia să priceapă *foarte* clar chestia asta.

„Mă rog... să începem depanarea!” surîse Tamerlan, încercînd să destindă atmosfera. N-avea rost să-i mai enerveze. De fapt, pe lîngă ce punea el la cale, a lăsa United T-Skell Spaces să se ducă de rîpă era doar o joacă de copii. Mai bine să-i fraierească! Banks, cel care vrea să dea cu Secada de pămînt. Banks, care vrea ca Priscilla Idryss să ingurgiteze aleuxyl pe o somieră, alături de el.

„Karin!” o chemă Tamerlan. Vocea lui mlăştinoasă, dar sigură. Îşi ridică mîneca largă a sacoului kaki, îşi suflecă mîneca grenadine a cămăşii şi-şi întinse antebraţul spre blonda platinată care fîţîi din şolduri înspre el.

În timp ce femeia îşi deschidea poşeta ataşată de centură, Hugh izbucni:

„Eşti nebun? Eşti nebun, Tamerlan? Vrei să spui că ai venit aici cu toate substanţele alea în cap?”

„Nu cu toate!” ripostă Banks şi se bătu cu palma dreaptă peste antebraţul dezgolit, făcîndu-i semn lui Karin să-i prindă odată vena. „Doar aleuxyl, Hugh! Doar aleuxyl!”

Se produse o scurtă vînzoleală. Membrii consiliului de administraţie se foiau prin fotolii şi şopteau de la unul la altul, încurcaţi, aplecîndu-se peste masa din fanoane expandate. Tamerlan ştia ce le trece prin cap. Să cheme poliţia ca să-l aresteze pentru utilizarea de halucinogene ilegale. Sau, să-i facă morală, că la *asta* erau cei mai pricepuţi: că nu era sănătos, că nu era etic, că nu era de bun-simţ şi că putea găsi o mai bună întrebuinţare banilor decît să-i azvîrle pe droguri.

Numai că n-aveau sînge în instalaţie ca să i-o arunce în faţă. Dacă l-ar fi apucat, naibii, vreo criză de personalitate (chestie frecventă la

non-purişti) şi i-ar fi lăsat cu fundul în baltă? Cine ar mai fi izolat falia din sistem? Pe de altă parte, retinele cultivate în grosimea pereţilor de teck viu îl proiectau pe toate displayurile serviciilor de securitate, dar ofiţerii de tură erau la fel de speriaţi ca membrii consiliului. Sistemul se putea pulveriza dacă turboskellii se extindeau exagerat. Bani pierduţi. Timp risipit. O ocazie bună pentru Doho Industries, sau pentru Băncile din Londrina, sau pentru Rash'd-el-Krim Consolidated, concurentele lui United Spaces. Aşa că serviciile de securitate vor înghiţi în sec şi-l vor lăsa în pace.

O singură privire aruncată de Banks în cubul translucid care stătea pe masă, în faţa lui Secada, fu suficientă. Turboskellii se apropiau de un punct critic pentru sisteme. Probabil că în trei-patru minute vor realiza o punte între spaţiile nou apoziţionate. Mărirea faliei. Adică o sarcină mult mai grea pentru el, pentru Tamerlan.

„Ce s-o rog?" îi întrebă Banks, mieros, pe cei din sală. „Să-mi mai bage nişte aleuxyl sau să-mi injecteze trei miligrame de nalox, ca să mă trezească?" – nu aşteptă răspunsul: făcu un semn cu bărbia spre Karin, iar aceasta îi puncţionă vena, gemînd din adîncul gîtului.

„Te-am armat, Tamerlan" rosti blonda pe un ton grav.

Toţi scrobiţii ăia tăceau. Numai Priscilla găsi cu cale să zică ceva. Scurt. După cum făcea de obicei. Cu voce înceată. La fel de gravă ca a lui Karin:

„Nu ne mai stresa atît, Tamerlan!"

„Cine nu-i stresat, nu e-n viaţă!" decretă el şi-şi ţuguie buzele spre Karin, care apăsă brusc pistonul seringii.

„Călătorie sprîncenată," îi şopti Karin, făcîndu-i bezele.

Era bine. Priscilla se rugase de el, dînd glas temerii tuturor. Turboskellii care ar fi ocupat un întreg sistem. Poate cel mai puternic de pe Coasta de Nord. United T-Skell Spaces. De data aceasta, ea vorbise prima, nu ca *atunci*...

Numai că acum vorbise din cauză că-i era teamă. Îngrozită, chiar. Sistemul preluat de Doho, de Rash'd-el-Krim, sau de Bănci. Şomaj. Şi, în cazul ăsta, chiar că o păştea gazonul netuns al trotuarelor de periferie din Granite Junction sau Oilers.

Ca să nu existe nici un echivoc şi ca să le mai dea o dată peste nas, Tamerlan îşi scoase ochelarii. Imbecilii ăştia trebuiau să fie conştienţi că nu blufa. Să vadă cu ochii lor că era de-a dreptul drogat. Aleuxyl. Aleuxyl şi, de cîteva secunde, Priscilla. Sinapse care dospeau de dopamină, de GABA, de alanină, de catecholi, de MAO şi, mai ales, de Priscilla.

Să n-aibă nimeni nici un dubiu: chiar şi drogat, era mai valabil decît Hugh! Un tip aiurit face oricînd de zece ori mai mult decît unul care se spală pe dinţi de patru ori pe zi, la ore fixe – asta trebuiau să priceapă. Şi ei, şi Priscilla!

Pupilele începură să i se dilate sub efectul naloxului injectat de Karin. Probabil că în cincizeci-şaizeci de secunde, turboskellii aveau să efectueze joncţiunea spaţiilor nou apoziţionate în reticulosistem. Ia să-i las să-şi facă mendrele! zîmbi Tamerlan în sinea lui. Ăştia o să se cace pe ei! O să vadă, în sfîrşit, unde e falia şi cît *e* de mare! Numai că degeaba o s-o vadă! Nici unul măcar, nici unul n-are habar cum se plombează o *asemenea* gaură! O să creadă că se duce United de rîpă şi-o să dea la boboci. Da. O să dea la boboci. Dar, bătrînul Tamerlan o să fie aici şi-o să-i scoată din rahat!

Şi nimeni n-o să-l bănuiască pe el atunci cînd, în sfîrşit, va da lovitura de maestru. Vor fi în stare cu toţii să-i pupe picioarele şi să pledeze pentru el pînă în pînzele albe. „Tamerlan Banks, care a salvat sistemul United! Tamerlan Banks: un anti-turboskell verificat! El n-ar putea să facă aşa ceva! Dacă vreţi, vi-l putem împrumuta, contra cost, să vă rezolvaţi problemele cu turboskellii din sistemele voastre...” – aşa vor spune cu toţii cînd Tamerlan îşi va începe opera finală.

Nu fu nevoie să privească în diagramă ca să-şi dea seama că turboskellii realizau joncţiunea. Mutrele celor strînşi în jurul mesei umede se lungiră treptat. Hugh îşi muşca buzele. Lui Grant îi ieşiseră ochii din cap. Iar Priscilla îşi dusese mîna la gură.

„Şi tu ce mai faci, Priscilla?” îşi mai permise Tamerlan o atenţie de moment.

„Eu credeam că...” începu ea, dar Tamerlan i-o reteză, precipitat:

„Activaţi spaţioforul!”

Funcţionarii lipiră de cuva lui Owen membranele din cartilaj de liliac. Retinele plate, cultivate din suşe de condor, pătrunseră în lichidul în care era cufundat Owen Korolenko, obligîndu-l să se răsucească în serul fiziologic.

„Sînt Owen Korolenko. Spaţiofor de interfaţă. Optsprezece luni vechime în cuvă. Acces permis, domnule Banks!”

Privea la Tamerlan, imparţial, cu părul plutind în lichidul transparent.

„Desenează-mi diagrama corporaţiei!”

Sfera din ţesut amplificat de meduză începu să sclipească. Nişte artificii îngheţate. Undeva, în mijlocul lor, falia turboskellilor.

Lui Tamerlan i se păru că adrenalina îi prăjeşte cortexul. Intra în

sistem. Intra în creierul lui Owen Korolenko, iar de acolo avea să plonjeze în creierele interconectate ale tuturor tipilor din cuve. În succesorii lui Hugh. Va lua urma turboskellilor, pînă ce va penetra în falia creată de ei şi, în scurtă vreme, nu vor mai rămîne decît el şi United T-Skell Spaces – un univers suficient, chiar dacă limitat de cîteva sute de trilioane de sinapse. Oh, da, avea să devină raţiune pură, el, profesionistul numărul unu în stăpînirea turboskellilor, specialist al reticulosistemului în stare absolută, profet al aminoacizilor, călăuză de-a lungul axonilor de sinteză şi timonier în porturile tuturor ariilor lui Brodmann.

Adică, o dată în plus, Tamerlan avea să facă în faţa Priscillei ceea ce impotentul ăla stors de catecholi, adică Hugh Secada, nu reuşise niciodată.

3

Tamerlan se cufundă în tentaculele amplificate de calmar ale banchetei. Se uită pe stradă, prin geamul din cristalin expandat de bufniţă australiană. Putea să simtă lichidele care infiltrau geamul viu, prin imbibiţie, extrase din caroseria compactă de sequoia.

Dar, mai ales, putea să simtă pernele tactile vibrante ale banchetei. „Domnul Tamerlan Banks este gata să plece” anunţară ele, iar mesajul se prelinse, limpede şi clar, în cuva cu ser fiziologic în care dormita Karl.

„Granite Junction” spuse Tamerlan, răsuflînd din greu. Trezirea brutală din zborul aleuxylului, cuplată cu efortul de izolare a faliei din reticulosistem, îl secătuiseră.

„Vreun loc anume în Granite Junction?” se răsuci Karl cu totul spre Tamerlan.

„Oriunde în Granite Junction” zise Tamerlan în şoaptă, iar automobilul păru că se lasă cu cîţiva inchi în suspensiile sale cartilaginoase; pistoanele articulate vibrară uşor şi Duesenbergul intră direct în sensul giratoriu din piaţa W. Churchill.

Tamerlan îl privi pe Karl care, mecanic, schimba vitezele. Îl sleiseră cele paisprezece luni de lucru în subsolurile corporaţiei. Dintr-un sărăcan crescut pe străzi la Valparaiso, Chile, United T-Skell Spaces

realizase un computer extrem de performant. Dar timpul petrecut nonstop în bazine îi raşchetase milioane de neuroni şi-i pulverizase şiruri întregi de sinapse – ba, de încă o sută de ori pe atît. Adrenergic vorbind, Karl nu mai făcea doi bani pentru reticulosistem.

Aşa că, decăzuse din reţea. Creierul lui era tocmai bun pentru a fi cuplat la cuva de şofaj a unui Duesenberg Gaudi Bio-Rack. Cinci sute de UC pe lună mai puţin, dar îşi menţinea o sursă sigură de venit şi şansa unei pensii binemeritate, în ipostaza de om-plantă, după ce va deveni un dispozitiv epuizat pînă şi pentru şoferie.

Practic, Karl îmbrăţişase o carieră demnă de invidiat pentru un puştan emigrat din slumsurile chiliene.

„Domnule?" se auzi vocea lui impersonală. Nazonată. Era, bineînţeles, un defazat şi un decăzut. Dar făcuse progrese sensibile de cînd părăsise Valparaiso... De pildă, Tamerlan era sigur, Karl avea încorporat şi un senzor deosebit care reacţiona la prezenţa sa. Un senzor prin care corporaţia îi controla deplasările. O cultură retiniană ascunsă printre ridurile lui Karl? Un amplificator vibrator pentru cules sunete? O mucoasă olfactivă de ogar afgan?

Justificarea oficială pentru această înzestrare deosebită a lui Karl? Asigurarea securităţii directorului onorific.

„Vreau să cobor, Karl."

„Unde opresc?"

„Unde doreşti, Karl. Pe urmă, le duci pe fete unde au chef."

Wanda graseie ceva în şoaptă şi se aşeză picior peste picior. Genunchii rotunjiţi şi negri.

„Ai vhrea s-o ucid în faţa ta pe puicuţa aia cahre te scoate din minţi?" îl întrebă ea pe Tamerlan.

„Dacă o face cu lentoare" interveni şi Karin, „ai putea chiar să crezi că Priscilla traversează un..."

Dar Tamerlan:

„Nu. Nu încă."

Automobilul se lăsă mai jos cu cîţiva inchi şi trase în apropierea trotuarului. Tamerlan privi afară, strîmbînd din nas. Ploaia răpăia pe culturile de cochilie extinsă care tapisau strada. Moluştele de sub trotuar într-un covor nesfîrşit. Nutritiv.

Tamerlan ieşi din maşină şi simţi deîndată mirosul marin al trotuarului. Acru-sărat. Oarecum sexual. Un trotuar din care receptorii implantaţi trimiteau semnale spre sistem: un individ cu greutatea lui Tamerlan Banks, cu pantofi cu talpă de box, a coborît pe strada 43, în Granite Junction.

„Vin să vă iau, domnule?” întrebă Karl.

Tamerlan Banks îşi ridică gulerul jachetei de ploaie, acoperindu-şi implantul vegetal de pe gît.

„Nu mai veni, Karl. Cred că am poftă să fac o plimbare pe ploaie.”

„Bine, domnule” aprobă Karl din cuva lui şi Duesenbergul începu să ruleze pe carosabilul din silicaţi vii.

Tamerlan aşteptă ca maşina să se îndepărteze şi o luă înapoi pe trotuarul de cochilii. Trecu de două intersecţii şi, după ce se asigură că nu-l urmăreşte nimeni, opri primul taxi condus de un şofer obişnuit. În carne şi oase. Era sigur că aşa va cîştiga cele cîteva minute necesare deghizării.

„La *Sho-hei*” îi şopti el bărbatului din spatele volanului.

„În regulă. La *Sho-hei*” dădu şoferul din cap şi-i făcu cu ochiul în oglinda retrovizoare. „Fetiţe coreene, nu?” îşi dezveli el dinţii.

„Da. Fetiţe coreene” admise Tamerlan plictisit. De fapt, descoperi el, merita să treacă într-o zi pe la consiliul de administraţie însoţit de cîteva gagici din alea, cu ochii oblici. Cîtva timp de-acum încolo ăia o să-i mănînce din palmă, iar el o să-i oripileze fără nici un risc, ori de cîte ori o să aibă chef, numai aşa, de-al naibii. Şi-ar fi putut permite chiar şi o şedinţă de exhibiţionism cu coreencele alea, prin sala de consiliu, pentru că ei tot vor da cu fruntea de pămînt cînd îl vor vedea. Şi vor continua să i-l bîrfească pe Hugh Secada, aşa cum o făcuse Grant, de pildă, cu o oră în urmă, după ce Tamerlan izolase falia. „Hugh e băiat bun, dar n-are încă experienţa ta, nu-ş’ dacă înţelegi ce vreau să spun...”

„Hugh este şeful tău, Grant...” subliniase Tamerlan, dînd peste cap un pahar cu apă minerală.

„Eh, las’ că ştiu eu cine e cu adevărat şeful meu” făcuse Grant un gest bizar, dînd din cap cu ochii pe jumătate închişi. „Ce fel de nume e Secada ăsta? Un imigrant de pripas...”

Se oprise pentru că Priscilla îşi făcuse loc pe lîngă ei, ieşind pe coridorul din lemn de teck compact.

În momentul acela Tamerlan se gîndise (evident sub influenţa urmelor de aleuxyl), că vicedirectorii şi vicepreşedinţii ar fi fost în stare să-l convingă pe Secada să i-o împrumute pe Priscilla pentru o bucată de vreme. Să-l facă să închidă ochii pentru cîteva săptămîni, să nu-şi întrebe soţia pe unde mama dracului îşi petrecea nopţile. Mda. Ar fi marşat cu toţii la tîrgul ăsta. Mai ales dacă Banks avea să-i mai pună o dată pe turboskelli cu botul pe labe. Să-i facă să respecte, dracului, contractele pe care le semnau cu oamenii!

Dar asta n-ar fi rezolvat problema lui Tamerlan. Priscilla n-ar fi venit la el pentru că aşa voia *ea*, ci pentru că ar fi făcut obiectul unui aranjament birocratic. Oricum, toate aranjamentele astea trebuiau să cadă. Să-şi ia gîndul de la ele. Avea un plan de dus la capăt.

„*Sho-hei*. Am ajuns" spuse şoferul.

„Afurisită ploaie!" răspunse Tamerlan, absurd, constatînd cu plăcere că pe antebraţele şoferului creştea o superbă cultură din solzi de crap japonez. Albaştri. „Sub caldarîm este plaja" încercă să-l tragă de limbă.

Şoferul se răsuci zîmbind, cu ochii lucitori: „Ai fost şi tu cu noi în '38? Cînd am intrat în primărie?"

În 2138 Tamerlan nu şi-ar fi pierdut timpul discutînd cu Secada. L-ar fi plesnit fără multă vorbă, iar Priscillei i-ar fi spus în faţă că nu-i decît o boarfă de Oilers, chit că ştia că nu-i adevărat.

„Cum dracu' să nu fi intrat în primărie?" întrebă el.

„Te-am văzut eu cu implantu' pe gît... Da' ai pe tine rufe de zece mii bucata... Nu te-aş fi crezut..."

„Cît îţi datorez?" i-o reteză Tamerlan. Anii aceia trecuseră.

„Nouă UC" răspunse şoferul, redevenind serios. Nu se făcea să-l repezi pe unul îmbrobodit în ţoale de zece mii.

Tamerlan dădu din cap, îi aruncă cincisprezece UC în amintirea ocupării primăriei şi coborî din nou în ploaia măruntă care se cernea peste South Sabrata. Se repezi în local.

Era momentul să se grăbească. United Spaces îl pierduse din vedere de vreo patru minute, de cînd luase taxiul, dar senzorii răspîndiţi în South Sabrata nu vor întîrzia să-l localizeze dacă nu va utiliza cu folos timpul cîştigat.

Pătrunse în *Sho-hei* şi se duse direct în spatele barului, pe culoarul care ducea la WC-uri. Intră într-una dintre cabine, blocă uşa şi, pentru început, îşi bărbieri muşchiul vegetal de pe gît, îl aruncă în toaletă şi trase apa după el. Intrase de prea multe ori în sistemele de la United Spaces şi ştia că cel puţin 75 la sută din turboskellii utilitari de filaj aveau ca marker pentru el implantul de ţesut umed. Şi, timp de cîteva ore încă, turboskellii vor fi legaţi mai degrabă de contractele pe care le aveau cu sistemul. Aranjamentele lui Tamerlan cu ei nu intraseră *încă* în vigoare.

Erau autonomi. Erau amelioraţi. Şi, pentru spaţiile de care aveau nevoie, erau dispuşi să respecte în special înţelegerile scrise.

Îi şi imagina pe turboskellii care, în acele secunde, alergau de-a lungul fasciculelor nervoase ale tipilor din cuve. Cei care reproduceau

în cortexul lor topografia South Sabratei. Erau trei inşi: Johann Ogilvie, Erik Siggurvatsohn şi Leopold Nu-ştiu-cum. Ei trei erau mai mult decît suficienţi ca să conţină în sinapsele lor fiecare semafor, fiecare coş de gunoi, fiecare lampadar, fiecare fereastră şi fiecare colţ de stradă care alcătuiau South Sabrata, uniţi într-un sistem triunghiular parcurs de peste nouă sute de milioane de turboskelli utilitari.

Dintre cei nouă sute de milioane de turboskelli, Tamerlan ştia că, în chiar clipa în care intrase în *Sho-hei*, aproximativ o mie intraseră în priză – coborau şi urcau nebuneşte de-a lungul dendritelor şi axonilor din cortexurile celor trei spaţiofori. Disperaţi, agitaţi, pentru că iată: trecuseră deja cinci minute şi-l scăpaseră pe Banks din vedere.

„Nişte cretini" scrîşni Tamerlan amuzat, trăgîndu-şi pe mîini mănuşile subţiri cu amprente false. Îşi îndesă pachete de vată sub burta cămăşii şi în mîneci. Apoi luă pungile cu nisip pe care le lăsase în rezervorul WC-ului cu cîteva zile în urmă şi le vîrî prin toate buzunarele.

Culturi de retină potenţată, receptori tactili expandaţi pe trotuare, implanturi de plăci vibratile care culegeau sunetele, răspîndite cu toate prin South Sabrata, gata să strîngă impulsurile pentru a le lansa în cei trei spaţiofori – ah, vor încasa un fals personaj.

Tamerlan Banks trăgea cu opt livre în plus şi avea alte forme. Chiar amelioraţi şi autonomi, turboskellii rămîneau nişte idioţi. Din cîteva mişcări bine alese, oricine putea să scape de filajul lor.

Învăţaţi şi creaţi pentru a recunoaşte mai ales cantităţile, nu erau în stare să reţină calităţile distinctive. Iar cîteva cantităţi modificate erau în stare să dea peste cap orice complex calitativ... Această deficienţă a lor se regăsea şi în modul în care turboskellii îşi construiau spaţiile. Cît mai întinse. De-a dreptul incoerente. Mări care începeau din etajele clădirilor, munţi care se înălţau din subsoluri, cîmpii care începeau la marginea programelor de contabilitate ale sistemelor, văi care prelungeau descrierea abstractă a unor procese tehnologice.

Oriunde şi oricum, doreau spaţii, spaţii şi iarăşi spaţii – numai să poată să fie traduse în programe.

„Haos!" zîmbi Tamerlan. Slavă domnului că nu-i ameliorase pe cît de mult ar fi putut s-o facă! Acum îi rămăseseră suficiente rezerve ca să-i fraierească liniştit.

Deschise fereastra toaletei care dădea în curtea interioară din spatele barului. Logici fiind, turboskellii de filaj vor face suma tuturor intrărilor şi ieşirilor de la *Sho-hei*, iar una dintre ieşiri nu va

corespunde, ah, cu nici o intrare. Stupefacţie. Circuitele logice din cei trei inşi vor fi reparcurse din nou şi din nou, Tamerlan o ştia, dar turboskellii nu vor reuşi nicicînd să pună asta cap la cap cu cele cinci minute lipsă ale lui Tamerlan Banks de pe străzile din Granite Junction.

Păţania era mult prea fracturată în timp şi spaţiu. Da.

Ieşi din nou în strada 43, ajungînd în faţa unui magazin care comercializa membrane amniotice, din cele folosite pentru decorarea ferestrelor. Cumpără douăzeci de metri pătraţi de membrane, vînzătorul i le rulă şi le cufundă într-un acvariu cu ser fiziologic, iar Tamerlan Banks ieşi înapoi pe trotuar şi începu să se plimbe agale prin ploaie.

Intră în alt magazin, situat cu cîteva sute de yarzi spre periferie, de unde cumpără zece metri pătraţi de culturi compacte de burete de mare. Ştia că şi aceste cumpărături erau contabilizate de turboskelli. Ştia că şi aceste cumpărături constituiau o succesiune logică şi anodină pentru aceiaşi turboskelli: un locuitor obişnuit care se pregătea să-şi orneze ferestrele pentru Crăciunul apropiat.

Apoi Tamerlan opri un taxi şi comandă o cursă către docurile din partea de est a oraşului. După un sfert de oră ajunse la destinaţie. Apartamentul închiriat sub numele de Rubinath Singh.

Se aşeză în faţa plăcii de recunoaştere. Un model ieftin de mucoasă nazală de delfin – optzeci de centimetri pătraţi dispuşi în dreptunghi pe uşa din os expandat.

Uşa se deschise, iar Tamerlan pătrunse în salon. Aşeză acvariul cu membrane şi bureţii de mare pe podea, alături de o sumedenie de tuburi de plastic aruncate în dezordine, de sonde de cauciuc, de catetere, de flacoane cu aleuxyl, de bombe cu ser fiziologic sub presiune, de generatoare de oxigen şi de branhii de somon cultivate pe spalieri.

Se uită la ceas. Încă patru ore... Exact cît să dea o tură pe la tavernele din spatele abatoarelor. Să asculte ce mai zic tipii ăia adevăraţi cu care încheiase un contract de intenţie. Nişte specialişti şi ei. Neşcoliţi, dar cu atît mai bazaţi. Mai valoroşi decît îmburgheziţii de teapa lui Hugh Secada.

Cît despre cunoştinţele lor în turboskelli şi în falii de apoziţie, chiar şi Tamerlan Banks se simţea complexat uneori. Iar ăsta era un motiv suficient ca să-şi stabilească planul final în înţelegere cu ei.

O bubuială în sistemele adrenergice. Să-i vadă pe tipii ăia cum transpiră prin consiliile de administraţie. Cum se desfac la cravate şi

la gulere.

Patru ore.

4

„Sînt absolut sigur! Tamerlan nu avea cum să localizeze falia în halul de ameţeală în care era" spuse Hugh şi se ridică în şezut sprijinindu-se de pernă.

Priscilla stătea ghemuită lîngă el, cu mîinile băgate sub cap.

„Ce vrei să spui?" îl întrebă ea.

Hugh se privi în oglinda de pe celălalt perete al camerei şi-şi trecu mîna prin păr, dînd pe spate meşa lucioasă care îi tot cădea pe frunte.

„Vreau să spun că Tamerlan ştia unde se află falia dinainte să vadă diagrama. Asta vreau să spun" zise Hugh, zîmbind crispat.

Priscilla îl privi scurt. Hugh nu acceptase niciodată să fie înfrînt. Mai ales cînd o încasa de la un tip care îşi cultiva implanturi ostentative, care se îmbrăca fistichiu şi care îşi permitea să se afişeze prin consiliile de administraţie infuzat cu aleuxyl şi ţinîndu-se de două curve somptuoase. Pentru Hugh era iraţional ca un astfel de individ să fie mai tare decît el.

Adică de ce să reuşească Tamerlan acolo unde el, Hugh, dăduse greş, de ce să reuşească unul care nu-şi tocase tinereţile prin cuve ca să strîngă bani de facultate? Cum era posibil ca unul care nu asudase noaptea învăţînd, un derbedeu imoral, să rezolve probleme cît ai clipi din ochi, cînd el nu fusese în stare nici să vadă locusul faliei în reticulosistemul corporaţiei?

Nu putea să fie decît un truc la mijloc, o şmecherie de golan, o făcătură învăţată prin casele alea spaţioase în care copilărise... Casele alea de lux ale părinţilor lui...

Priscilla se întinse pe burtă şi-şi aprinse o ţigară. Prefera să nu vadă rictusul încordat al soţului ei. Îşi dădea seamă că, pe de altă parte, Hugh nu era întru totul sigur că Tamerlan trişase. Inconştient, Hugh se gîndea că exista totuşi posibilitatea infimă ca Banks să fie, pur şi simplu, *altfel*. Poate că Banks n-avea nevoie să asude ca să reuşească. Poate că lui Banks îi ieşea totul bătînd din palme.

O singură chestie nu-i ieşise aşa cum dorise. Priscilla.

„De unde să fi ştiut Tamerlan locusul faliei?"

„Barurile din spatele abatoarelor” răspunse Hugh, eliptic. „Ştii că acolo e plin de tipi care fac afaceri cu turboskellii. Nişte mizerabili care n-au avut norocul lui Tamerlan.”

Să afirme lucruri evidente. Lucruri clare, spuse cu emfază. Pedant. Un robot organizat. Poate că rămăsese aşa de cînd stătuse cei cinci ani în cuve.

Era însă soţul ei. Şi o încasase de faţă cu toată lumea, în plin consiliu de administraţie, aşa că trebuia să-l sprijine cumva.

„Da, ştiu de tipii ăia de la abatoare” îl aprobă ea cu aerul că lucrurile stăteau cum spunea Hugh. „Ştiu că prin barurile alea se preumblă toţi contrabandiştii ăia care fac trafic cu spaţii...” – se încruntase uşor, iar Hugh începu s-o mîngîie absent pe creştet, zburlindu-i părul negru, lins.

„Nici nu m-ar mira ca unul de teapa lui Tamerlan să intre în combinaţie cu contrabandiştii” supralicită el, trăgînd cu coada ochiului la Priscilla. „E doar un nesătul. A avut totul sub nas, de la bun început. Turboskellii i-au operat, cu siguranţă, modificări contabile. Conturi false, ştii... Iar el le oferă spaţii de apoziţie.”

„Ştiu cum operează contrabandiştii” spuse Priscilla sec, trăgînd din ţigară. Măcar de-ar fi reuşit să schimbe subiectul. Se simţea penibil cînd ghicea că Hugh încearcă să-şi găsească circumstanţe atenuante.

„Te pomeneşti că Tamerlan le-a dat turboskellilor locaţia asta. Falia aia pe care noi n-am văzut-o, ştii... Ca să poată să vină după aia şi să facă tot circul ăla în consiliu.”

Priscilla se strîmbă şi dădu din cap. Era, şi nu era, o posibilitate. Dar, în acel moment, îşi dădu seama cum poate schimba cursul discuţiei.

„Totul ar fi mult mai uşor dacă am lansa odată programul ăla de control al turboskellilor. Le limităm autonomia. Le micşorăm spaţiul de manevră. Adio contrabandişti, adio falii, adio probleme.”

Hugh se încruntă. Cu asta, chiar că ar fi dat lovitura şi s-ar fi ales, precis, cu funcţia completă de executiv *şi* de onorific. Pe viaţă, era sigur. Devansîndu-l o dată pentru totdeauna pe blestematul de Tamerlan. Dovedindu-şi sieşi, dar mai ales Priscillei, că munca adevărată era cea care aducea recompense.

De cînd creaseră turboskellii, programatorii îşi asumaseră toate riscurile care decurgeau din utilizarea lor. Autoconştienţi, autonomi (şi ulterior amelioraţi, graţie muncii de pionierat a nesuferitului de Banks) turboskellii se deplasau cu uşurinţă printre informaţii şi date. Proteze logice care se interpuneau între oameni şi computere.

Numai că deveniseră din ce în ce mai autonomi. Şi acţionau oarecum iraţional, compunînd acele spaţii care ocupau yottabiţi nesfîrşiţi. Rezolvarea logică luată în discuţie de corporaţii a fost restructurarea masivă a reţelelor, dar aviditatea de spaţii a turboskellilor nu putea fi contracarată decît de memorii cu capacitate nelimitată de stocare a datelor. Grupate în reţele colosale, puteau absorbi şi infinitele spaţii ale turboskellilor, inventate de parcă ar fi fost o funcţie fiziologică a lor.

Aşa apăruse corpul spaţioforilor. Decăzuţi din stadiul uman. Bănci de date gata construite, ocupînd minimum de spaţiu, cu circuite integrate gata programate. Molecular. Determinate genetic. Alcătuind reticulosistemul.

Numai că turboskellii îşi continuaseră marşul prin care creau spaţii absurde, invadînd tot ceea ce primeau ca extensie de memorie.

„Spionii" reluă Hugh. „Mda. Spionii sînt singura soluție" repetă el şi-şi aprinse, la rîndul lui, o ţigară. Puse scrumiera alături de el şi privi gînditor în oglindă. Aşa cum contrabandiştii pătrundeau în sisteme, folosind ecluze artizanale, aşa puteau face şi spionii corporaţiilor. Aşa cum contrabandiştii traficau spaţiu contra unor conturi false, aşa puteau şi spionii să caracterizeze zonele respective, sau aşa puteau oferi spaţii false, controlabile de utilizatori, astfel încît să stăvilească expansiunea turboskellilor.

„Numai spionii pot să le vină de hac" accentuă Hugh. „Îţi dai seama, un program care să-i limiteze ca autonomie nu mai e de aplicat. Deja operaţiunile corporaţiilor depind de viteza cu care lucrăm, iar asta înseamnă să le oferim turboskellilor posibilitatea de a funcţiona aşa cum trebuie... Nu mai putem da înapoi fără riscul de a pierde timp."

„Adică bani" constată Priscilla. „Poate că ar trebui să semnăm un pact, sau ceva asemănător, cu turboskellii."

„Ştii bine că am stabilit nenumărate înţelegeri cu ei. Le-au încălcat pe toate."

„Să le promitem că le oferim spaţii libere pentru expansiune, contra utilizării lor pe mai departe. În contul nostru."

„Asta înseamnă spaţiofori suplimentari. Ce crezi că vor spune militanţii de la Human Anamnestics? Sînt cu ochii pe noi secundă de secundă şi ne contabilizează la fiecare trimestru personalul din cuve..."

„Şi atunci? Vom pierde capacitatea de utilizare a turboskellilor..."

„Turboskellii nu au cum să nu fie utilizaţi de noi" sublinie Hugh.

„Aşa sînt concepuţi. Se reproduc în memorii cu *această* condiţie. Să ne rezolve problemele. Nu pot scăpa de menirea asta. Dar nici noi nu putem să-i împiedicăm să construiască spaţii...”

„Poate că introducerea unui alt tip de turboskelli... Cu posibilităţi restrînse de a crea...” spuse Priscilla cu jumătate de gură, ştiind că spune o tîmpenie numai ca să-i dea lui Hugh posibilitatea să se desfăşoare.

„Dacă turboskellii n-ar mai putea crea, n-ar mai fi turboskelli. Nu ne-ar mai fi de folos. Faptul că ei imaginează spaţii este dovada cea mai bună că sînt eficienţi din punctul nostru de vedere. Soluţia cea mai raţională rămîne tot spionajul. În felul ăsta, am afla mult mai mult despre inşii de teapa lui Tamerlan. Contrabandişti nenorociţi. Învăţaţi să trăiască de pe o zi pe alta. Nişte îmbuibaţi, ştii?”

Priscilla îşi aţinti privirea, impasibilă, în tăblia patului. Poate că dacă Tamerlan nu i-ar fi făcut curte, Hugh, care era un tip corect altminteri, nu s-ar fi lansat în şirul ăsta de speculaţii aiuritoare. Spionii, zîmbi ea în sinea ei, spionii nu erau decît uneltele prin care Hugh dorea să-l supravegheze mai bine pe Tamerlan Banks.

„Ce-ar putea să-ţi spună în plus, spionii ăştia?” nu se abţinu să-l întrebe pe Hugh. „Contrabandiştii sînt obligaţi să folosească ecluzele pentru că nu au diagrama sistemelor. Dar noi o avem. Noi ştim care este situaţia spaţiilor.”

Hugh rîse, sigur pe el:

„Spaţii-capcană. Spionii le-ar oferi spaţii-capcană. Spaţii înţesate cu senzori pentru recunoaşterea markerilor. Gîndeşte-te ce-ar fi dacă i-am stigmatiza pe contrabandişti şi pe prietenii lor” – Hugh se opri, savurînd vizibil cuvîntul găsit şi repetă: „dacă i-am *stigmatiza* cu markeri adrenergici şi dacă le-am supraveghea deplasările prin sistem, ei, ce zici? Am putea să monitorizăm inclusiv deplasările lui Tamerlan, care pretinde că e trup şi suflet omul corporaţiei...”

Priscilla se sprijini de pernă, cuprinzîndu-şi genunchii cu braţele. Privea de-a lungul ierburilor înalte care alcătuiau podeaua dormitorului. Geamul din ţesut amplificat de meduză filtra portocaliu razele felinarelor de pe stradă. Din depărtare se auzi sirena unui vapor care intra în port.

„Mda. Nu se poate bine fără rău...” conchise ea. Prea aluziv poate, motiv pentru care Hugh o privi pieziş. Adică Tamerlan putea să fi acţionat corect? – parcă aşa suna intonaţia din vocea ei.

„Uite ce e, Priscilla...” începu Hugh, dar clinchetul discret al nVOX-ului său intern îl întrerupse. „Sînt Hugh Secada, la domiciliu!”

se auzi glasul lui, descărcîndu-se spontan din aria Broca.

În clipa următoare mutra i se lungi, iar venele de la tîmplă i se umflară. Priscilla se dădu imediat lîngă el şi se cuplă la nVOX-ul lui intern:

...prin Granite Junction pe undeva.

Hugh făcu o pauză, după care rosti:

„Granite Junction. Asta vine prin creierul lui Erik Siggurvatsohn, nu?"

Exact. E în lobul temporal stîng al lui Erik.

„Aţi luat legătura cu turboskellii?"

Domnul Grant tocmai operează pe Owen Korolenko. A iniţiat un contact cu conclavul local din Granite... cu cel din lobul temporal stîng al lui Erik, vreau să spun.

Secada îşi trecu mîna prin păr:

„Cum adică? Ce e aia *a iniţiat un contact*? Nu i-a pus deja pe urmele lui? N-are încă un contract stabil de filaj pentru Tamerlan?"

Turboskellii s-au plîns că noi nu respectăm contractele sau, mă rog, tratatele, sau cum paştele mă-sii s-or numi. Ne-au reproşat că le tamponăm toate faliile pe care au încercat să le construiască în ultimul timp. Au spus că, în cazul în care noi îi stopăm de la, citez: „dezvoltarea lor liberă, autonomă şi necesară", am încheiat citatul, ei nu înţeleg să-şi îndeplinească obligaţiile faţă de noi...

Hugh o privi buimac pe Priscilla şi dădu să-şi aprindă o a doua ţigară, deşi prima îl aştepta în scrumieră, fumegînd uşor, albăstrui.

„Şi dobitocul de Grant nu le-a spus că avem deja trei spaţiofori cuplaţi să reproducă South Sabrata? Nu le-a spus că nu mai avem *noi* loc din cauza spaţiilor pe care le *imaginează* ei? Ce să fac? Să intru în conflict deschis cu Human Anamnestics? Cîţi spaţiofori mai vor, dracului?"

Vocea de dincolo marcă o pauză. Răsuflarea adîncă.

Turboskellii ne-au transmis că asta nu e treaba lor.

Priscilla îl bătu pe Hugh pe umăr şi-i strecură grăbit:

„Zi-i să le spună că tipul pe care îl urmărim e cel care le tamponează mereu faliile..."

Din nou vocea de dincolo, precedată de acelaşi oftat epuizat:

V-am auzit, doamnă Idryss. Grant le-a spus deja chestia asta. Dar turboskellii au zis că Tamerlan e angajatul lui United T-Skell Spaces, ca şi ei. Ca şi turboskellii adică. Au spus că, citez: „dacă United Spaces n-ar duce actuala politică vizavi de noi, probabil că domnul Banks nu s-ar preocupa atît de mult de faliile pe care le concepem", am încheiat citatul.

„Eram sigur!” explodă Secada, clătinînd violent din cap. Şuviţele netede de păr i se revărsară pe frunte. „Ce ţi-am spus? Ce ţi-am spus? Porcul ăsta cu implanturi vegetale pe gît are contacte cu contrabandiştii de la abatoare şi cu turboskellii. Poate că el a semnat deja un contract ferm şi cu unii, şi cu ceilalţi!” o luă el martoră pe Priscilla.

Doamne, cît trebuie să-l urască! Hugh nu obişnuia să conchidă un raţionament avînd atît de puţine date la dispoziţie.

„Să nu ne precipităm...” încercă ea să-l tempereze.

Secada îşi dădu ochii peste cap şi se decuplă de nVOX-ul intern:

„De ce-l protejezi? De ce naiba îl protejezi pe porcul ăsta? Pentru că ţi-a făcut cîteva luni de conversaţie după ce te-ai angajat?”

Domnule director? Domnule director? se auzi vocea distantă din nVOX-ul intern...

„Sînt aici, fir-ar paştele mă-sii al dracului! Cuplează încă un spaţiofor la reproducerea South Sabratei! Sau, mai bine, daţi-le un spaţiofor pe care să-l umple ei cu spaţii, pînă n-or mai putea. Numai să mi-l localizeze pe Banks!”

Priscilla îşi scutură capul şi deschise gura să zică ceva, dar vocea de la corporaţie răsună, panicată, în nVOX:

Pentru asta îmi trebuie ordin scris, domnule Secada! Aţi recunoscut chiar dumneavoastră că Human Anamnestics e cu ochii pe noi! Nu pot atribui un spaţiofor întreg turboskellilor! E contrar tuturor regulamentelor!

Hugh se dădu jos din pat. Răcoarea umedă a firelor lungi de iarbă. Sub tălpile lui. Mirosea a verde umed. Acrişor.

„Acum pornesc spre corporaţie. Nu mai pierde timpul! Dă-le ce vor! Iau totul asupra mea! Numai să punem mîna pe Banks!”

Grăbit, decuplă nVOX-ul şi se repezi spre şifonierul din fibre de ţipar de cultură potenţat, acoperite cu piele groasă de aligator. Ţesuturile tremurară abia perceptibil cînd Secada deschise uşile să-şi aleagă un costum.

„Hugh, ai sărit calul. O să pierzi directoratul” spuse Priscilla cu voce egală. Nu striga niciodată. Cînd era sub impresia unei emoţii puternice doar se holba fix la Hugh, făcînd lungi pauze între fraze. „Dacă nu reuşeşti, o să pierzi directoratul corporaţiei.”

„Dacă îl scap pe Banks, pierd oricum directoratul!” lansă el în timp ce se aşeza în faţa oglinzii, aranjîndu-şi cămaşa. „Mă bizui pe tine însă, că o să mă susţii... orice ar fi...”

Priscilla rămase nemişcată, trăgînd încă un fum din ţigară. Apoi o strivi în scrumieră.

5

Tamerlan Banks se aşeză la o masă în colţul barului. Era perfect, îi putea cuprinde dintr-o privire pe toţi cei care intrau sau ieşeau din local. Făcu semn spre unul dintre tipii aflaţi pe scaunele înalte de la tejghea: „Hei! Nu vii să sugem un gît, sir Galahad?"

Negrul se întoarse cu lentoare, încruntat, dar faţa i se lăţi într-un zîmbet cînd dădu ochii cu Tamerlan.

„Ce-i? Ţi-a dat Wanda papucii şi vrei să pun o vorbă bună pentru tine?" zise el în timp ce culegea sonda cu Maracaibo Cool şi o pornea agale spre Tamerlan. „E liber?" întrebă, privind spre scaun.

Pufniră amîndoi în rîs, iar negrul se aşeză în faţa lui Banks. Căra la subsuoară o pravilă imensă pe coperta căreia scria, cu litere gotice aurii, *Das Kapital*. Autor: Karl Marx.

Iar Tamerlan:

„Soră-ta nu mi-ar da papucii nici s-o omori! Adrenergic vorbind, eu n-am stat nici o secundă prin cuvele alea infecte. Dar ştiu cum e cînd intri sau ieşi din ecluze. Şi chestia asta îi place nespus de mult, mai ales cînd vine de la un tip care nu e stors de catecholi..."

Sir Galahad sorbi din cocktail: „Eşti un tip deştept, Tamerlan! Adrenergic vorbind, toţi tipii interesanţi din South Sabrata au petrecut zile în şir prin ecluze. Şi azi aşa, mîine aşa, au cîştigat o grămadă de bani cu care să le zăpăcească pe puicuţe..."

„Şi azi aşa, mîine aşa, au învăţat o grămadă de poveşti pe care le toarnă în urechile puicuţelor. Cînd e să le sucească capul, vreau să spun..."

„Mă rog... eu, unul, de pildă, nu prea am autocontrolul experienţelor anterioare!" îşi dezveli Galahad dinţii lucioşi. „Din cauza asta le povestesc fetelor cam aceleaşi poveşti, mereu. Ca să nu mai vorbesc că, neînvăţînd din experienţele trecute, rămîn mereu fără o leţcaie cînd stau prea mult cu ele..." mai spuse el şi sorbi din sondă. Blana linsă de castor pe care şi-o implantase pe cap.

De la tejghea se auzi o voce puternică, acoperind hărmălaia din local:

„Eh, şi am urcat cu turboskellii la etajul 12 al clădirii radioului.

Clădirea din George Washington Boulevard, ştiţi voi, prin sinapsele profunde ale lui Johann Ogilvie. Şi le-am spus: ia priviţi aici, băieţi! Ne-am uitat pe fereastră şi le-am arătat cerul liber, întins cale de vreo douăzeci de mile pe deasupra oceanului. Le zic: uite, spaţiul ăsta marin pe care l-am adus cu mine cade perfect aici! Îmi cumpăraţi marea asta frumoasă, da, sau nu? Şi ei m-au întrebat fără să se gîndească: Ai acelaşi număr de cont? Păi cum? îi întreb şi eu. La Anthracite Bank din Durban, băieţi, ce dracu', aţi şi uitat?..."

„Îl ştii pe Mark, nu? Tocmai a ieşit din ecluză..." zîmbi Galahad. „În trei zile a vîndut turboskellilor echivalentul a opt sute de hectare. Răspîndite pe toate nivelurile South Sabratei."

„Mda. Înţeleg că geografia locală s-a modificat simţitor de la ultima noastră întîlnire."

„Geografia se modifică în fiecare minut, domnule Banks. Chiar şi acum. Sîntem un grup puternic, domnule Banks. E bine să nu uiţi asta cînd stabileşti înţelegeri cu noi. E plin de oameni de-ai noştri care cutreieră în fiecare moment creierele băieţilor din cuve" mărturisi Galahad, căscînd ochii treptat.

/contrastul dintre albul ochilor şi chipul ca păcura/ îi lansa un avertisment/ chiar acum fir-ar să fie/ înainte de bubuiala pe care o pregătea pentru reticulosistem/

„Nu mai beli ochii ăia atît, că tot Wanda îi are mai mari, Galahad" şopti Tamerlan Banks. „Ţi-a transmis soră-ta că eu, unul, sînt gata oricînd?"

„Te-ai hotărît să treci ecluza, nu?" se schimbă negrul la faţă. „Vrei şi tu să-*i* vezi, nu-i aşa? De-aia ţi-ai închiriat apartamentul ăla sărăcăcios, sub numele de Singh? Sau nu-ţi mai ajung banii din salariul de director onorific? Sau... pregăteşti ceva *şi* mai tare?"

Tamerlan Banks îşi ţuguie buzele. Galahad făcea fiţe şi-i arăta că era la pupitru. Că dirija o simfonie a periferiilor. Că-l durea în cot şi că administra o situaţie complexă, pe care grupul lui de şmecheri, cei care treceau săptămînal ecluzele în creierii ramoliţilor din cuve, o controlau *da capo al fine*.

Mda. Tamerlan ar fi putut să-i spună lui Galahad ce avea de gînd să facă. Erau tari băieţii lui însă reticulosistemul, aşa cum arăta atunci, era creaţia lui, a lui Tamerlan Banks – prin urmare putea să-l vîndă cui voia, putea să-l stingă dacă poftea sau putea să-l spulbere în miriade de fragmente, cu tot cu băieţii lui Galahad, dacă ar fi avut chef, fără nici un risc. Iar dacă treaba se împuţea prea tare, cumva, tipii de teapa lui Galahad n-ar fi fost în stare nici măcar să-i

urmărească motivele pînă la capăt, cu toată şmecheria lor.

Tamerlan se uită la ceas. Rămăseseră două ore şi patruzeci de minute pînă să intre în ecluză împreună cu Priscilla. La ora asta Hugh Secada şi restul găştii de scrobiţi dădeau bice turboskellilor din lobul temporal stîng al lui Erik Siggurvatsohn, din cuva situată la nivelul -4 al corporaţiei.

Mda. Putea să le comunice chiar şi celor din consiliu ce avea de gînd să facă. De fapt, nu trebuia să mascheze decît două lucruri: amplasarea iniţială a ecluzei sale şi diversiunea pe care o pregătise pentru Londrina, Weddell şi Port Elizabeth, cele mai apropiate aglomeraţii urbane de South Sabrata.

„Deci?" îl întrebă el pe Galahad. „Îmi dai, sau nu, reperele faliilor din spaţiofori?"

Galahad rîse: „Dar tu ne dai ecluzele interne? Ecluzele dintre sisteme? Dintre South Sabrata şi Weddell, de pildă?" îi întoarse el întrebarea, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul la ce se gîndise Tamerlan.

„Negociezi cam sîngeros pentru unul care citeşte *Das Kapital*..."

„Asta-i cutuma noastră: negociem de pe poziţii de forţă" zîmbi Galahad, iar coama din blană lucioasă de castor păru că i se ridică pe creştet.

„Atunci, hai să-ţi spun cum o să facem" începu Tamerlan. „Eu o să vorbesc cu unul şi cu altul. Între timp, tu te hotărăşti dacă îmi dai reperele din spaţiofori" stabili el sec şi se ridică de la masă.

„Te porţi urît cu unul care ţi-a făcut-o cadou pe soră-sa..." mai auzi Tamerlan din spate vocea lui Galahad. Mda. Soră-sa aia care graseia atît de sexos şi care îi raporta lui Galahad orice mişcare.

Tamerlan intră în cabina unui nVOX public. „Acces permis" şopti aparatul, clipind din cultura de țesuturi cromofore. „Ce număr doriţi, domnule Banks?"

„Am să mi-l formez singur" rosti Tamerlan în urechea uriaşă a nVOX-ului.

Numerele din South Sabrata aveau douăsprezece cifre, dar el apăsă de paisprezece ori pe tastele aparatului. Se sprijini de uşa catifelată din culturi amplificate de alge albastre şi ascultă sunetul din nVOX. Fluid. Elastic şi fără rupturi. Intercepta legătura clandestină pe care Tamerlan o trăsese între dispeceratul de la subsolul corporaţiei şi casa lui de împrumut. Era bine. Apartamentul lui Rubinath Singh comunica non-stop cu nenumăratele cuve ce aparţineau lui United T-Skell Spaces.

„Comunică plenar!" pufni Tamerlan în rîs, imitînd una dintre

expresiile favorite ale lui Hugh. Expresiile lui academice care luaseră mintea Priscillei. Femeile ca rasă distinctă. Fiinţe care aşteaptă. Au nevoie de nişe de siguranţă. Călduţ. Complet lipsite de imaginaţie. „Cu toate astea, Priscilla..." îşi spuse Tamerlan, formînd numărul de nVOX al Priscillei.

„Alo?" auzi el vocea liniştită a Priscillei.

„Sînt Tamerlan Banks. Hugh e acasă?"

Bineînţeles că la ora asta Secada n-avea cum să fie acasă. La ora asta Secada trebuia să opereze pe spaţioforul de interfaţă Owen Korolenko, în sala de consiliu. Lansat în băieţii care reproduceau în creiere South Sabrata. Aşa plănuise Tamerlan, aşa trebuia să se întîmple!

„Tu eşti, Tamerlan?" Vocea Priscillei, ca un ulei cald. Ca secreţiile aromate de pe zidurile din muşchi cald din localul *Sho-hei*. „Unde naiba eşti? Consiliul de administraţie e într-un stres teribil..."

„Cine nu-i stresat nu e-n viaţă!" îşi declamă Tamerlan sloganul. „Fii atentă la ce spun, Priscilla, pentru că n-am de gînd să repet nici o vorbuliţă. Hugh a intrat în rahat. E într-un rahat ceva mai înalt, ceva mai lat şi ceva mai lung decît clădirea primăriei. Mă asculţi?"

Priscilla îşi drese glasul: „Tu ai vreo legătură cu asta, Tamerlan?"

„De regulă, nu e nevoie de mine sau de cineva anume pentru ca Hugh al tău să se împiedice şi să cadă cu roţile în sus. Tu ştii chestia asta foarte bine, da' nu-ş' de ce dracu', nu ţii deloc cont de ea..." Făcu o pauză ca să asculte respiraţia Priscillei. Ca de obicei însă ea nu reacţiona sesizabil. Ca să nu-i dea satisfacţie. Probabil că, profitînd că nu putea fi văzută, îşi permisese totuşi să se îmbujoreze în obraji, stînd de una singură în apartamentul din culturi vegetale al lui Secada.

Vegetale pe care nu le accepta pe gîtul tipilor ca Tamerlan.

„Deci nu tu i-ai făcut chestia asta, nu-i aşa, Tamerlan?" întrebă Priscilla într-un final.

„Draga mea! Eu nu fac chestii nimănui, niciodată! Eu acţionez imparţial. Îmi urmăresc scopurile. Dacă se întîmplă ca ceilalţi să se poticnească în acţiunile mele, e numai vina lor."

„Ştii bine că nu-i aşa, Tamerlan" îl întrerupse Priscilla. „Dacă ar fi fost aşa, ţi-ai fi dus la capăt şi planul legat de... n-ai fi ezitat să..."

Eh, uite-o că începuse totuşi să se bîlbîie. Era momentul ca Tamerlan s-o înţepe cu o replică cinică. Cît se putea de cinică. Dar nu mai avea resurse pentru asta. Iar Priscilla:

„Dacă ţi-ai fi urmărit întotdeauna scopurile, imparţial, cum spui, ai

fi profitat atunci...”

„Ascultă, Priscilla!” o întrerupse Tamerlan. „Hugh nu are decît o şansă. Să dovedească, fără echivoc, că eu ocup fraudulos scaunul de onorific. Că mă folosesc de poziţia mea pentru a utiliza reticulosistemul în interes personal... Numai asta îi mai rămîne de făcut. Pentru că de prins, aşa cum îşi imaginează el, n-o să mă prindă *niciodată* din urmă! Aşa că am de gînd să fac un tîrg cu tine. Un contract. Tu rămîi cu el, cu apartamentul lui şi cu poziţia lui în corporaţie, şi o să-mi oferi, în schimb, trupul tău pentru cîtăva vreme.” O auzi cum respiră agitat în nVOX, gata-gata să-l contrazică, sau să-i zică ceva ca să-l oprească de la ce-şi imagina că va spune mai departe. „Nu spune nimic! Nu la sex mă gîndesc!” i-o luă el înainte.

„Ştiu că nu la sex te gîndeşti, Tamerlan. Dar cum aş putea să-l trişez pe Hugh? Cum crezi că va încasa tîrgul ăsta?”

„Simplu. Fără să afle de el. Dacă îl ţinem numai pentru noi doi. N-am nevoie de tine decît pentru un sfert de oră. Plus cele patruzeci de minute cît durează drumul dus-întors de la tine de acasă pînă unde o să vreau să vii...”

Linişte. Algele albastre ale cabinei nVOX-ului fîşîiau uşor. O cabină izolată fonic. Dar permeabilă senzorilor corporaţiei. Rapid.

„E incorect, Tamerlan. E incorect faţă de Hugh.”

„E prima oară cînd te rog ceva. Şi ştii bine că *atunci* aş fi putut s-o fac, pentru că nu m-ai fi refuzat. Numai să fi spus eu că vreau. Dar tu ştii bine că eu las cîteodată lucrurile să se întîmple de la sine. De data asta însă, sînt obligat să acţionez. Facem tîrgul, sau ba?”

„Deci Hugh n-o să păţească nimic!” se asigură Priscilla dintr-o răsuflare.

„Îi las cîmp liber de acţiune. Şi dovezile de care are nevoie ca să mă înfunde. Numai că eu voi fi departe şi de mîna lui, şi de agenţii corporaţiei. O să-şi vadă visul cu ochii, pricepi? Director pe viaţă. Dar tu o să ştii fără dubiu că asta s-a petrecut pentru că aşa am vrut eu!”

/pauză/ de ce trebuia să-i amintească mereu că hugh nu era în stare să stea pe picioarele lui de unul singur/ acum însă hugh avea nevoie de ajutor/ să iasă din brambureala în care se băgase/

„B-bine!” răspunse femeia, neînţelegînd prea clar ce urmărea Tamerlan. „Cînd vrei să ne vedem?”

„Peste fix un sfert de oră cobori în stradă. Te va lua maşina mea şi te va aduce la locul de întîlnire.”

Şi închise nVOX-ul.

Ieşi din cabină şi se ciocni de o puştoaică beată. În stradă, un

şmecher ambala motorul unei motociclete pe combustibil fosil. Tamerlan îl privi cu jind preţ de cîteva clipe, după care o luă, oftînd, spre masa unde îl aştepta Galahad.

„Spuneai ceva de un schimb?" îl luă Tamerlan, direct. „Am înțeles că nu vă mai ajunge South Sabrata?"

Galahad se strîmbă, ca şi cum i-ar fi venit greu să vorbească:

„Nu sîntem singurii. Am aflat de la turboskellii cu care traficăm că au primit nişte comenzi bizare de la cineva din corporaţii. Nişte ordine contrare reglementărilor. Ceva despre deschiderea ecluzelor interne. Nişte accese mai stranii. Aşa am şi aflat, de fapt, de existenţa şi potenţa acestor ecluze. Numai că, momentan, nu le cunoaştem amplasamentul în sistem. Asta e" recită Galahad în timp ce-şi răsucea firele groase ale blănii de castor de pe cap.

„Îmi place că mergi drept la ţintă, Galahad."

„N-am de ales. Sîntem amîndoi în criză de timp. Tu vrei sprijinul nostru, iar eu vreau cîteva ecluze interne. Către Londrina, Weddell şi Port Elizabeth."

/vorbea ca şi cum îl avea la mînă pe tamerlan/ dar ce contau nişte ecluze prăpădite/ oricum mai bine să se prefacă prins pe picior greşit/

„Eşti tare generos, sir Galahad!" se schimonosi Tamerlan, scrîşnind. „N-ai găsit Graal-ul în South Sabrata şi te-ai gîndit că o fi pe undeva prin împrejurimi... Aşa că nu-mi ceri decît trei ecluze interne..."

„Chiar aşa" admise negrul. „Graal-ul nu este în South Sabrata, iar eu vreau să-l caut în împrejurimi. Tu mă laşi să-l caut, iar eu îţi dau reperele ca să intri la turboskelli şi să le vinzi cîte suprafeţe vrei şi să te ascunzi pe unde pofteşti."

Tamerlan îşi sprijini bărbia în mîini, prefăcîndu-se absorbit de calcule – cît să cedeze?

„Ecluze interne spre Weddell, Port Elizabeth şi Londrina..." repetă el, gînditor. „Eu o să am nevoie de o deplasare rapidă a ecluzei artizanale, cu trupul meu cu tot, prin oraş!" se prefăcu el că-i vine o idee de ultim moment.

„Aha... Trei ecluze interne, contra trei poziţionări ale ecluzei tale, cu tine cu tot, în South Sabrata! Ai de gînd să cam alergi, nu?"

„Turboskellii nu ţi-au zis nimic despre asta?" îl luă Tamerlan peste picior.

Galahad sorbi un gît de Maracaibo Cool: „Ai un nume predestinat să facă ordine prin spaţiile turboskellilor!" sublinie el, aparent visător, dorind să arate că avea oarece idei despre ce plănuia Tamerlan.

„Spaţii noi, nu-i aşa? Spaţii noi pentru Tamerlan al doilea...”

„E în regulă, Galahad! Gata cu periuţa. Facem tîrgul, sau nu?”

Galahad îşi uni arătătorul cu degetul gros şi-şi înţepeni mîna deasupra mesei: „O.K.! Hai să stabilim concret cum facem!”

6

Adrenergic vorbind, Priscilla era mereu scăldată de catecholi – o maree blîndă de catecholi, care i se prelingeau de-a lungul axonilor, fără grabă, străbătînd membrane şi pompe ionice, de parcă femeia s-ar fi supus unei mentenanţe perpetue, controlate fără greş. Oh, da – suma celulelor ei era clădită ideal din punct de vedere biochimic: adrenalina şi noradrenalina erau instantaneu tamponate de enzimele MAO, deversate într-un titru perfect balansat care nu lăsa loc de echivocuri.

De aceea putuse ea să se urce, aparent relaxată, în taxiul care izbise în plin Duesenbergul lui Tamerlan Banks, azvîrlindu-l afară, prin parbriz, pe Karl, cu cuvă cu tot. „Aici, doamnă Idryss! Domnul dumneavoastră vă aşteaptă!” strigase şoferul în carne şi oase din taxi (era un Volvo Tropozone), în timp ce trupul spaţioforului – scofîlcit, plin de riduri din cauza serului fiziologic din cuvă, purpuriu acolo unde algele, sondele şi cateterele îl înfăşaseră vreme de luni în şir – se zvîrcolea icnind în mijlocul bălţii care se întindea pe carosabil.

Priscilla mai apucă să-l vadă pe Karl cum se zbate să-şi smulgă sonda de intubaţie din trahee, incapabil să se ridice dintre membranele fleşcăite ale cuvei sfîşiate.

„O să moară!” întinsese ea mîna spre el.

„E gata mort, doamnă Idryss! Uitaţi-vă la el!” spusese şoferul. „De atîta stat în cuvă muşchii i s-au atrofiat de tot.”

Taxiul opri cîteva străzi mai încolo, aproape lipit de un Citroën Valva Torres parcat lîngă bordură. Portierele taxiului culisară lent.

„Puneţi asta pe dumneavoastră!” strigă şoferul şi aruncă peste Priscilla o pînză subţire din falduri de calcan. „Treceţi direct în cealaltă maşină! Şi *nu* care cumva să călcaţi pe carosabil!”

„Acces permis, doamnă Fox!” se auzi o voce învăluitoare ridicîndu-se din bancheta celeilalte maşini.

/amelioraţi/ autonomi/ dar nu complet/ nu total/ poate că tamerlan plănuise dintotdeauna mişcarea de astăzi/

La ora aceea, Priscilla încă se afla în zona docurilor. Turboskellii din cerebelul lui Johann Ogilvie vor continua să-l fileze pe primul taximetrist. Pentru încă puţin timp. Cinci minute? Patru minute?

Sau poate pentru cele zece de minute de răgaz de care avea nevoie Tamerlan Banks ca s-o ducă pe Priscilla acolo unde îi era necesară?

7

„...şi, dînd colţul la nivelul 84 al Turnului de Comerţ, intri pe un culoar cilindric din plămîn expandat.”

„Ştiu foarte bine cum arată nivelul 84 al Turnului de Comerţ,” îi atrase Priscilla atenţia.

„Da. Sînt sigur că ştii asta. Dar nu ştii că la a treia fereastră din stînga este cuplată o mare cît se poate de kitsch, vîndută de amicii din spatele abatoarelor... o mare străjuită din toate părţile de stînci abrupte, cafenii, iluminate în verde de un soare portocaliu...”

„Ştiu *şi* cum arată o mare pictată de artiştii de periferie...”

„O mare de şase sute de mile lungime şi trei sute de mile lăţime. Cel mai scump spaţiu traficat vreodată. O sută optzeci de mii de mile pătrate la zece UC mila pătrată. Se învecinează cu ferestrele de la etajul 18 al primăriei şi cu coridoarele secundare ale reţelei de canalizare din Oilers. Dar tipii cu adevărat deştepţi intră în ea prin rutinele serviciului de salubritate publică. Pentru asta n-ai nevoie decît de cîţiva biţi de racord, înţelegi?”

„Bani? Pentru bani faci toate astea?” îl întrebă Priscilla, impasibilă. Aşezată pe pervazul ferestrei, privea ţintă la podeaua murdară a apartamentului. Undeva deasupra umărului ei stîng, afară, în văzduhul nocturn al South Sabratei: doi parapantişti îmbrăcaţi în combinezoane fosforescente se răsuceau unul în jurul celuilalt, în volte nesfîrşite.

„Şi pentru bani, oh, da. Şi pentru bani” admise Tamerlan într-un tîrziu.

Priscilla îl privi dintr-o parte. Ca *atunci*. Ca atunci cînd el aşteptase, absurd, ca ea să vorbească prima, să se convingă, să fie sigur că. Să fie sigur că.

„Aiurezi, Tamerlan! Ce-i idioţenia asta? Cît de mult *pot* să curbeze

spaţiul turboskellii? Una peste alta, pînă şi creierele spaţioforilor sînt limitate ca potenţial de extensie... Cît de *mulţi* yottabiţi pot să încapă, cu adevărat, între primărie şi Turnul de Comerţ, astfel încît să acomodeze o mare de o sută opteci de mii de mile pătrate?"

o voce egală/ ca şi cum lua tot timpul aleuxyl/ numai că adrenergic vorbind priscilla era un echilibru perfect între catecholi şi MAO/

„E o mare *în falie*, Priscilla. În plin spaţiu apoziţionat. Între locaţii de pe memoria bio. De fapt, între Johann Ogilvie şi Leopold. Marea se întinde şi în golul dintre ei, în cablurile axonale de conectare. Acolo unde noi n-am şti să amplasăm date. Dar turboskellii au învăţat să se folosească şi de hard, ca şi cum ar fi o hartă. Electronii din tecile de mielină... şi ei pot fi locaţii de date."

Priscilla zîmbi şi se ridică de pe pervazul de fanoane extinse:

„Uiţi că lucrez la United Spaces?"

„Uiţi că atomii sînt şi ei informaţii? Că au coduri care pot fi utilizate?" – păcat că nu-i putea da peste nas spunîndu-i că şi el, Tamerlan Banks, avea să se folosească în seara asta de asemenea locaţii. Atomii ca matriţă a informaţiilor.

„Ca de obicei, eşti imprevizibil" zise Priscilla. „Pot să-mi aprind o ţigară?"

Tamerlan îi făcu semn că da. „E, într-adevăr, o mare curbată excesiv. Ductilă chiar!" rîse el, gîndindu-se la cablurile care îi conectau pe cei doi spaţiofori. Fulgerul brichetei din os cu intarsii de piele. „Cine nu ştie asta habar n-are cum să se folosească de o mare de 1,8 mega UC ca să fugă. Sau ca să urmărească pe cineva" privi el la capătul aprins al ţigării.

/buzele ei uşor curbate/

Ochii Priscillei luceau în timp ce se uita la cuva din ţesut amplificat de meduză. Alături de cuvă se afla ecluza din membrane amniotice tapisate cu alveole extractoare de oxigen şi cu branhii de cultură. Din spatele cuvei pleca un cablu de date din axoni sintetizaţi pe sub mînă la Doho Industries, în sucursala din Cardinal's End.

Cele mai bune materiale artizanale.

„În felul ăsta te-ai gîndit să-i laşi cîmp liber lui Hugh?" întrebă Priscilla.

„Exact. Dar moneda de schimb este teribilă. Teribil de satisfăcătoare, vreau să zic!" o ironiză Tamerlan, parcurgîndu-i cu privirea trupul subţire, încordat ca un arc. Ce aştepta oare?

„Deci te-ai decis să-i abandonezi *şi* conducerea corporaţiei?" privi ea din nou spre podea, suflînd fumul într-o parte. Îşi ridicase uşor

colţurile buzelor. Un fel de zîmbet. Crispat.

„Îi las tot” stabili Tamerlan. „Am lucruri mai bune de făcut. Mi-a zis un prieten, acum o oră, că port numele unui tip care s-a ocupat cu luarea în stăpînire a continentelor... dar el se referea la spaţii în stare pură...”

„Fără patetisme, te rog!” i-o reteză Priscilla. „N-ai să spui niciodată direct ceea ce ai de spus, nu-i aşa?”

„Nu. Prefer ca ceilalţi să spună lucrurile evidente.”

„Corect. Niciodată nu te cobori să le enunţi tu” constată Priscilla sec şi-şi stinse ţigara, aplecîndu-se şi strivind-o de podeaua ieftină de nuc expandat. În încăpere se ridică un miros discret de acizi graşi volatili. O boare care persistă şapte-opt secunde.

„Te-ai hotărît? Intri în cuvă?” întrebă Tamerlan.

„Poate că aş fi făcut şi alte lucruri, dacă le-ai fi menţionat la fel de explicit. Dacă mi-ai fi spus clar ce vrei... Tu însă nu mi-ai cerut decît... cum să-i zic... serviciul ăsta” mai adăugă Priscilla, respirînd adînc.

Iar Tamerlan:

„Vreau să intri în cuvă, Priscilla. *Vreau să plec din South Sabrata prin circuitele tale adrenergice.*”

Ochii Priscillei luciră preţ de o secundă, căprui ca mahonul cel mai vechi de Belize. Apoi începu să se dezbrace. Mişcările îi erau egale, asemenea conversaţiei. Fără fasoane. Cînd rămase complet dezbrăcată îşi împături hainele metodic şi le aşeză pe spătarul unui scaun, lîngă cuvă. După cîteva clipe se răzgîndi şi le întinse pe pat.

„Să nu le stropesc cînd intru în recipient” explică şi se opri în faţa lui Tamerlan, privindu-l. Avea un aer oarecum triumfător.

„Hai înăuntru, scumpo!”

Priscilla Idryss oftă, dădu din cap şi desfăcu marginile membranelor amniotice, după care se cufundă cu lentoare în cuvă. Sînii îi pluteau deasupra serului fiziologic, agitaţi discret, precum două valuri moi din carne.

„Ai acolo un spray ca să te pulverizezi în gît după ce ieşi!” îi arătă Tamerlan un cilindru negru aşezat sub fereastră.

„Ah, iritaţia de la sonda de intubaţie!” mai spuse Priscilla înainte să-şi cufunde capul în serul fiziologic.

„Dormi acum!” spuse Banks şi o urmări cum se răsuceşte în serul fiziologic. Putea să-i ghicească ochii căprui, încă deschişi, care în mod cert îl vedeau sub forma unor contururi estompate din cauza lichidului.

Dar cuva îşi preluase deja funcţiile. Algele şi sondele se mişcau ca

nişte reptile trezite din somn, căutînd căile de acces în corpul Priscillei. Algele-senzori care o înfăşară. Verzi, dintre care se ridica părul ei negru, lins. Plutitor.

Apoi, se aprinse becul de avertizare. Tamerlan Banks formă cele paisprezece cifre ale numărului de nVOX care îi deschise accesul spre spaţioforii din subsolul lui United Spaces şi, de acolo, mai departe. Către Londrina, Port Elizabeth, Vladivostok, Tokyo, Calcutta sau oriunde altundeva mai poftea el. Codurile ecluzelor erau *în* el.

În el. De fapt, în roiul de turboskelli latenţi care dormitau între emisferele sale cerebrale. Invenţia lui specială. Bomba pe care o rezerva scrobiţilor din consiliul de administraţie, contrabandiştilor dindărătul abatoarelor şi turboskellilor activi înşişi. Mda... turboskelli la purtător, turboskelli cufundaţi în citosolul neuronilor săi, turboskelli cu care va bubui sistemele...

Intră în ecluză, îi activă membranele amniotice, iar mucoasa care-o tapisa îşi începu procesul de digestie. Priscilla dormea deja. Cele cincisprezece minute de cuvă necesare unui salt adrenergic. Cincisprezece minute în care, treptat, Tamerlan Banks, împreună cu turboskellii pe care îi conţinea, se va mixa cu toate moleculele ei. Inclusiv cu circuitele ei neuronale pe care le va invada. „Un pas obligatoriu pentru a sări în spaţioforii corporaţiei” încercă Tamerlan să-şi păstreze sîngele rece. Cinic.

Dar abia aştepta să afle ce gîndeşte, cu adevărat, Priscilla Idryss.

8

„Unu: Priscilla n-a mai coborît din taxiul în care s-a urcat. Doi: Tamerlan Banks este de negăsit. Şi trei: turboskellii abia se mişcă, deşi le-am oferit un spaţiofor suplimentar. În exclusivitate! Cu ce rimează asta, Grant?” întrebă Hugh Secada.

Grant ridică din umeri. Hugh ştia perfect ce înseamnă cînd un subaltern ezită să-ţi răspundă. Rahat! Din acest moment corporaţia îl putea pune pe liber oricînd. Pentru că aplicase o dispoziţie ilegală, pe lîngă care consumul de aleuxyl în sala de şedinţe era o simplă copilărie. Iar Human Anamnestics o să-i urmărească prin tribunale şi, chiar dacă nu vor cîştiga procesele împotriva lui United, corporaţia o

să piardă o grămadă de bani, asta lăsînd la o parte capitalul de imagine care-o să se ducă de-a dura. La lista asta se mai adăuga şi utilizarea deficitară a turboskellilor din ultimul timp. Secada derapa de pe poziţia pentru care se luptase cu Tamerlan, iar Grant în mod sigur că n-o să-i întindă mîna.

„Vrei să spui că ar fi bine să-mi pregătesc pledoaria..." scrîşni Hugh şi se îndreptă spre scaunul aşezat în faţa sferei de operare a lui Owen Korolenko. Îşi trecu mîna prin păr, dar, de data asta, şuviţele îi stăteau perfect. Netede şi paralele.

„N-o lua chiar aşa de personal, Secada! Corporaţia nu s-a plîns niciodată poliţiei sau primăriei de angajaţii care i-au creat probleme" ripostă Grant, absent, de parcă ar fi fost un chirurg care comunica un diagnostic de cancer. Apoi adăugă, profesional: „S-a mulţumit doar să-i propulseze în poziţii din care nu mai au putere de decizie."

Asta era. Grant abia aştepta să-i ia locul. Aşa cum şi el abia aşteptase să-l dea jos pe Banks. Grant era un tip cu o mutră de şobolan, cu mustaţa îngrijită, cu faţa cenuşie, cu fălcile late. Înlocuitorul de elecţie. Un ăla venit tocmai din Witwatersrand. Îl chema Grant, dar strămoşii lui cică fuseseră buri pursînge.

„Mda. Înseamnă că pot risca orice, nu?" îl privi Secada, relaxîndu-se în scaunul de operare. „Pot risca orice ca să pun mîna pe Tamerlan..."

„Scopul nostru *nu* e să punem mîna pe Tamerlan. Scopul nostru e să utilizăm la maximum turboskellii. La maximum de randament. Nu ne convine situaţia în care turboskellii ajung să ne utilizeze pe noi."

„Aşa, deci" aprobă Secada şi privi spre vicepreşedinţii strînşi în jurul mesei. „Venerabililor, cred că a sosit momentul să-mi lansez programul!" îl imită el pe Tamerlan Banks, făcîndu-i pe toţi din sală să se îndrepte din mijloc, înţepaţi.

„Secada! Deja corporaţia a făcut nişte paşi ireversibili într-un sens completamente imbecil! Paşi ireversibili care ne vor costa. Iar tu vrei să-ţi lansezi programul chiar acum. Ai provoca un şoc de-a lungul întregului reticulosistem. Ar fi a doua măsură brutală pe care ai lua-o în decurs de două ore..."

Grant îşi păstrase vocea calmă. Vorbea rotunjind vocalele, părînd că pune un discret semn de întrebare la sfîrşitul fiecărei propoziţii.

„Sînt încă directorul executiv al corporaţiei United T-Skell Spaces. Pot, sau nu, să lansez un program deja acceptat aici, în această sală de consiliu?"

„Îmi permit să-ţi amintesc, Secada, că motivaţia ta, în acest

moment, este de ordin strict personal. Nu vom accepta lansarea programului...” continuă Grant, vorbind apăsat.

În sală se făcu linişte. Îl priveau cu toţii pe Secada, crispaţi. Greşise enorm în ultimele ore. Iar în ceea ce priveşte motivele lui, Grant avea dreptate. Povestea cu Priscilla şi Tamerlan.

„Ce naiba?!...” se auzi exclamaţia unuia dintre operatorii lui Owen Korolenko.

„Ce e?” se răsuci Grant, sigur pe el. Deja începuse să nu mai ţină cont de Secada.

„Tamerlan. Tamerlan Banks. E peste tot.”

„Ce tot spui? Cum adică *e peste tot*?”

„Culeg semnalul lui şi din Londrina, şi din Weddell, şi din Port Elizabeth. Concomitent” răspunse operatorul.

„Termină cu prostiile! Cum să fie în trei locuri deodată?” se răţoi Grant, după care pufni brusc în rîs: „Secada! Constat că, sub directoratul tău, calitatea sistemului s-a deteriorat semnificativ!” adăugă el, privind dintr-o parte la Hugh.

Hugh o luă pe lîngă masa din fanoane expandate şi se apropie de sfera de operare gelatinoasă, care se unduia uşor. Aidoma ţesutului din care provenea, străbătut de falduri submarine.

„Ai deschis tu ecluzele interne?” îl întrebă Hugh pe operator, dar acesta nu apucă să-i răspundă.

„Acces permis, d-le Secada!” se auzi din sferă vocea înfundată a lui Owen Korolenko. „United T-Skell Spaces comunică cu toate reţelele. Toate ecluzele interne sînt deschise. Comutate din interiorul sistemelor” explica spaţioforul în timp ce operatorul bîiguia încurcat, neştiind ce e mai bine să spună cînd cei doi şefi mari se înfruntau.

„Şi ai depistat semnalul lui Tamerlan Banks?” întrebă din nou Hugh.

Vocea nazonată: „Tamerlan Banks se află în:

East End, din Londrina. Pe trotuarul de piele ranforsată din faţa clădirii *Cessium Imperial Bank*,

în barul *Vieux Soulier*, din Weddell. Pe un scaun din muşchi de narval. Consumînd vin alb,

într-un apartament din Oilers, în South Sabrata. Cu o femeie de cinci picioare şi opt inchi, brunetă, slabă, cu semnalul de recunoaştere al doamnei Priscilla Idryss,

în Grădina Zoologică din Port Elizabeth. Între vivariumul şerpilor şi bazinele cu faună marină,

„Opreşte-te!” spuse Hugh, nespus de calm după ce încasase vestea

din care reieşea că Priscilla parcurge în lung şi în lat o somieră din Oilers în compania lui Tamerlan. „În calitate de director executiv, ţin să vă anunţ, drăguţilor, că, dacă nu lansăm programul meu chiar acum, tot ceea ce reprezintă reticulosistem o să se ducă dracului... Vă reamintesc că discuţiile noastre sînt înregistrate” sublinie Hugh, arătînd cu mîna spre zidurile tapisate cu retine şi timpane plate. „Aşa că, n-o să puteţi retracta nimic... Luaţi şi voi, o dată în viaţă, o hotărîre la genul masculin” le mai sugeră el, ţuguindu-şi buzele, imitînd, inconştient, ticul Priscillei.

„Eu cred că informaţiile pe care le-a debitat Owen ţi-au luat minţile!” zise Grant, făcînd o grimasă de dezgust.

„În regulă, Grant. Deci pe tine te trec cu un vot contra” i-o tăie Secada, dur. „Voi ce alegeţi?” se întoarse spre ceilalţi.

Erau încă nedecişi.

„Priscilla Idryss se află în următoarele locuri” se ridică vocea înfundată din sfera care vibra sincron cu consoanele pe care le rostea Owen.

„a) într-un apartament din Oilers, în South Sabrata. Cu un bărbat de cinci picioare şi nouă inchi, cu semnalul de recunoaştere al lui Tamerlan Banks,

b) în Parcul Central din Weddell. Cumpără un cheeseburger cu maioneză de 3,8 U.C,

c) în...”

„Decuplează-l odată pe idiotul ăsta!” se întoarse Hugh spre operator. „Mai vreţi să salvăm sistemele, da, sau nu?” repetă Secada întrebarea.

„Da!” răspunseră cu toţii într-un glas.

„În regulă, frumoşilor. Am să vă trec pe toţi cu cîte un vot pentru” mustăci Hugh. „Înseamnă că am acceptul vostru pentru lansarea programului. De altfel, în linii mari, l-aţi aprobat deja. Aşadar, avem un singur vot contra, al domnului Grant!” sublinie Hugh şi se aşeză, sigur pe el, în scaunul pe care scria DIRECTOR EXECUTIV.

„Notez totul!” spuse secretarul.

„E perfect. O buclă de feed-back specifică firmei. Aveţi vreo sugestie?” se întoarse Hugh spre vicepreşedinţi.

Cu toţii dădură din cap că nu.

„Bun. Sper că vom avea suficient timp să lansăm programul. Şi, odată cu el, pe spionii noştri care vor intra în sisteme.” Apăsă pe butonul nVOX-ului şi ordonă, scurt, aşa cum învăţase de la militari în timpul războiului cu Londrina: „Anunţaţi serviciul de securitate. Să

pregătească ecluzele externe de la subsol.” Pauză. „Da.” Pauză. „Trebuie să ne lansăm oamenii pe urmele lui Tamerlan Banks, asta-i tot!”

„Rămîn la părerea mea. Greşeşti, Secada!” scrîşni Grant şi se aşeză şi el, în sfîrşit, pe scaunul vicedirectorial.

„Şi eu rămîn la părerea mea. Eşti un imbecil, Grant!” îi zîmbi Hugh şi-şi trecu limba peste buze. „Să ne rugăm lui Dumnezeu, domnilor, să ne scoată din rahatul ăsta... Am întîrziat prea mult intervenţia... iar asta s-a întîmplat pentru că nu totdeauna majoritatea are dreptate...” le reproşă el, dînd roată cu privirea în jurul mesei.

„Dumnezeu... dacă ai ajuns să crezi în Cel-de-Sus, Secada, chiar că înseamnă că faci pe tine... Eşti pe gheaţă, Secada. Ai luat-o la vale!” îi şuieră Grant.

„De ce să nu cred în Dumnezeu, Grant? Ce? Îmi cresc impozitele dacă cred în El?” replică Hugh plictisit şi, prefăcîndu-se că-l urmăreşte pe spaţioforul din cuvă, profită să răstoarne, ca din nebăgare de seamă, călimara directorială care se vărsă pe costumul bleu-ciel al lui Grant.

Nu mai fu cazul să-şi ceară scuzele de circumstanţă. nVOX-ul de pe masă sună prelung, iar Hugh îl comută pe intern, astfel încît nici unul să nu audă ce i se spunea. Dădu din cap de cîteva ori. Apoi închise aparatul şi-i privi pe membrii consiliului de administraţie:

„Oamenii noştri au efectuat salt adrenergic. Au pătruns deja în spaţiofori...”

9

Adrenergic vorbind, Priscilla Idryss era o nişă cît se poate de bine echilibrată energetic. Putea fi un perfect spaţiofor, nu doar o ecluză externă către cuvele din subsolurile corporaţie. Numai că Tamerlan Banks avea de îndeplinit o misiune. În primul rînd, s-a concretizat, treptat, cu întreaga sumă a atomilor de carbon, hidrogen, oxigen, azot etc., care vibrară preţ de cîteva languroase minute printre moleculele şi legăturile ionice care alcătuiau microuniversul din trupul Priscillei.

Alături de el, escorta de turboskelli latenţi – copii fidele ale sale şi ale Priscillei. Cînd a primit semnalul că digestia şi retranscripţia sa se

încheiaseră în ecluza din membrane amniotice din apartamentul închiriat sub numele de Rubinath Singh, şi-a dat seama că petrecuse cele cincisprezece minute afectate saltului adrenergic.

Petrecuse cincisprezece minute amestecat cu celulele ei, chestie care îl va scoate din minţi pe Hugh. Chiar dacă ecluzajul n-avea nici cea mai mică legătură cu sexul.

„E chiar fără efect!" constată Tamerlan, autoironic, în timp ce se extrăgea din țesuturile Priscillei şi se revărsa în cablul de date menţinut deschis, propagîndu-se către subsolurile corporaţiei.

Pătrunse în Leopold Nu-ştiu-cum, destabilizîndu-i sinapsele. Eliberă pachetele cu turboskelli latenţi şi-i emise în salve scurte către ecluzele interne ale sistemelor. Turboskellii-cópii vor desface codurile de acces şi se vor propaga mai departe, către Weddell, către Londrina şi Port Elizabeth, în timp ce alţii vor împînzi, local, South Sabrata.

Cît despre el, era momentul să stea la pîndă. Şi locul cel mai bun pentru asta era parcul suspendat aflat la etajul 36 al clădirii Doho Industries, din Cardinal's End. Chiar în sediul celor care produceau tehnologiile bio cu care United Spaces îşi echipau sistemele.

Tamerlan Banks alunecă de-a lungul informaţiilor, înşurubîndu-se ca un şarpe difuz, după care, brusc, recompactîndu-se şi asumîndu-şi un trup, apucă să vadă de jur-împrejur.

Se afla în culoarul verde, din muşchi expandaţi, crescuţi pe suporturile de coral care alcătuiau infrastructura clădirii. Etajul 36. A şaptea fereastră pe dreapta dădea, în mod normal, către Piaţa Trafalgar II, dar turboskellii construiseră acolo o falie spaţială în care suspendaseră un parc cu tufişuri de un prost gust îngrozitor, cu un havuz negru ridicat în intersecţia centrală a aleilor. Un havuz din marmură neagră, fioros de strălucitoare. O mizerie minerală, aşa cum puteai să construieşti doar în spaţiile virtuale.

Un pîrîu absurd străbătea parcul, cu ape albe, uleioase, ca dospinde de clor. Mda. Întreg parcul era un colaj alcătuit din truvaiurile vreunei minţi needucate din Oilers sau Granite Junction... Contrabandiştii erau profesionişti desăvîrşiţi, dar habar n-aveau de estetică – nu-i ajuta la nimic.

Pîcla tremurătoare a unui turboskell, ca un aer supraîncălzit, alunecă de-a lungul coridorului pînă în apropierea lui Banks. Se opri în dreptul ferestrei din schelet amplificat de calmar, vibrînd uşor şi refractînd cu delicateţe licărul stelelor ce alcătuiau Crucea Sudului – cea de dincolo de geam, cea de dincolo de cortexul lui Leopold, importată aici tocmai din văzduhul real ce învăluia South Sabrata.

„Domnul Banks, presupun!" spuse turboskellul, făcînd ca muşchiul verde al podelei să se curbeze discret sub el.

„Exact. Tu trebuie să fii Marsh Levin, nu-i aşa? Patron al conclavului din Leopold şi..."

„Da" îl întrerupse turboskellul. „Sînt Marsh Levin, compilator principal al lui Leopold Wagner."

/ah/ wagner deci/ wagner îl cheamă pe leopold/

„Să ne plimbăm niţel. De aici, panorama oraşului este deosebit de spectaculoasă" remarcă turboskellul.

„Sper că aranjamentul nostru a rămas în picioare..." începu Tamerlan.

Pîcla de aer cald se scutură brusc, de parcă ar fi fost plesnită de curent: „Te aşteptam cu braţele deschise, domnule Banks. Spaţiul este raţiunea noastră de a fi. Prin urmare, aranjamentele noastre n-aveau *cum* să nu rămînă în picioare."

„Mă bucur să aud aşa ceva. Îmi cunoşti conturile, nu?"

„Da, domnule. Sînt codificate toate sub indicativul LEV INC 4857 -1899 – 03 – CESSIUM IMPERIAL BANK."

„Perfect, Marsh. Să ştii de la mine însă că nu din motive perverse am ales soluţia asta de cîştig. Pur şi simplu nu e eficient să faci bani pe căi cinstite..."

„Mă tem că nu pricep ce vrei să spui" remarcă masa de aer stratificat, folosind un ton liniar. „Bănuiesc că, pentru tine, banii sînt raţiunea de a fi. Aşa cum sînt spaţiile pentru noi" explică turboskellul. „Noi ne vom îndeplini angajamentul. Tu ai planurile?"

„Bineînţeles. Bineînţeles." Tamerlan îşi drese vocea şi continuă: „Dar chiar în momentul acesta nu avem timp pentru schimb. Din cîte estimez, Hugh Secada e pe punctul de a trimite spioni în spaţiofori. Pe urmele mele..."

Undele de aer cald se comprimară, etalîndu-se pe podeaua coridorului, printre firele verzi mustinde de apa cristalină:

„Ce legătură are asta cu afacerea noastră? Contul tău de la IMPERIAL este încărcat..."

„Uite ce se întîmplă. Dacă oamenii corporaţiei pun mîna pe mine, s-a zis cu planurile pe care le aşteptaţi... Ştii bine că-ţi aduc cea mai teribilă ofertă pe care aţi primit-o vreodată..."

Turboskellul redeveni compact. Pe fereastră se vedea South Sabrata, scăldată în lumina roşiatică a lunii ce răsărea din ocean. Clădirile: acoperite de o peliculă fină de sudoare, lucind sub razele reflectoarelor cu halogen. Văzduhul: dospind de vaporii emanaţi de

țesuturile rețelei stradale. Undeva spre vest: spoturile pîlpîitoare ale unui avion care cobora la aterizare, vuind.

Cu numai două ferestre mai departe însă, în locul priveliştii citadine, Tamerlan ştia că se întindea parcul de prost gust a cărui locație îi fusese vîndută de Galahad.

„Ştim ce ne aduci, domnule Banks. Dar şi efortul nostru a depăşit orice aşteptări. Să concretizezi din neant un miliard şi jumătate de UC, pe care să-i defalci în treizeci şi şapte de conturi distincte... şi, mai ales, să justificăm financiar contabil fiecare cent, aşa cum ne-ai cerut... n-a fost deloc uşor! De aceea, mă întreb, de ce întîrzii sa ne predai planurile?" – întrebările elegante. Frazele spuse clar. Ziceai că-i Hugh.

„Ascultă, Marsh! Tu ai lucrat pînă acum numai cu plevuşcă. Tipii ăia de la abatoare veneau cu planuri în valoare de cel mult zece-cinşpe mii de hectare. Informațiile pe care le vehiculau ei încăpeau în cîțiva centimetri cubi de cortex cerebral. Dar eu îți aduc întreaga suprafață terestră, pricepi? *Şapte continente şi patru oceane, pricepi?"*

Marsh dădu senzația că îngheață. Ca un geam pe care, brusc, se depune apă brumărie:

„Tot nu văd ce legătură are asta cu noi... Ştim foarte bine că trebuie să ne aduci întregul glob terestru..."

„... prelevat cu mari dificultăți de pe hărțile topometrice militare ale primăriei" încheie Tamerlan fraza în locul lui Marsh. „Tu îmi vorbeşti de un miliard şi jumătate pe care i-ați luat la adăpostul imunității voastre non-corporale, ca să zic aşa. Eu însă..."

„Banks!" ridică Marsh vocea. „Ai sau nu planurile la tine?"

„Bineînțeles că le am!" Tamerlan se îndreptă, aranjîndu-şi gulerul cămăşii roşii. Nu mai simțea foşnetul umed şi reconfortant al implantului vegetal. „Bineînțeles că am planurile. Sînt codificate în întreaga mea structură moleculară. Din creştet pînă în tălpi. Trupul meu e copia fidelă a suprafeței Pămîntului." Făcu o pauză şi zîmbi, privind visător spre strîmtoarea Drake, care despărțea South Sabrata de Irianul de Est. „Înțelegi acum de ce n-ai interes să mă laşi în găleată? Dacă dispar eu, dispare cea mai grasă ofertă pe care ați primit-o vreodată..."

Marsh devenea din ce în ce mai opac. Ca un abur în care razele lunii decupau benzi argintii, unduitoare.

„Credeam că ți-ai luat toate măsurile de prevedere..." tuşi turboskellul, imitînd un reflex omenesc care, în mod sigur, nu-i servea la nimic.

Tamerlan desfăcu brațele: "Fii sigur că mi-am luat toate măsurile

de prevedere. Dar Hugh Secada nu-i chiar într-atît de cretin încît să nu încerce să mă tamponeze. Şi ştie să se folosească binişor de spaţiofori."

„O secundă!" îl întrerupse Marsh Levin, învăluindu-l. Mirosea a asfalt încins care tocmai încasase o ploaie de vară. Oceanul de afară care părea că ajunge la orizont pentru a se căţăra apoi printre constelaţii, încovoindu-se pe deasupra oraşului.

/o cuvă uriaşă într-o cuvă uriaşă/

„Ai avut dreptate, domnule Banks. Oamenii lui Secada au intrat în spaţiofori. Ce ai de gînd cu ei? Vrei să-i... *ştergem*?"

Tamerlan pufni în rîs. „Nu. N-o să-i ştergeţi decît dacă v-o cer eu. De ei mă ocup eu. Vreau doar să-mi enumeri locaţiile lor..."

Marsh se întunecă, păru că vibrează şi începu să recite rar:

„Şase dintre ei au folosit ecluzele interne şi s-au propagat spre Weddell, Port Elizabeth şi Londrina. Cîte doi în fiecare aglomerare. Doi au rămas pe loc. Unul se deplasează rapid spre Oilers, neconcretizat încă, iar celălalt alunecă spre noi. În două minute va ajunge aici, pe etaj."

„Bine, Marsh" spuse Tamerlan Banks şi o porni pe muşchiul umed al culoarului. Din cîţiva paşi ajunse în dreptul ferestrei care se deschidea în parcul apoziţionat de turboskelli. Optsprezece hectare a doi UC metrul pătrat. Un peisaj grosolan. Dar, de banii ăştia, la ce te puteai aştepta?...

/aş fi fumat o ţigară/ aş fi tras o ţigară acum/ măcar că suflam fumul prin marsh levin şi tot mă mai răcoream/ ora 22.50/

„Se apropie, domnule Banks. E în lift" anunţă turboskellul.

Tamerlan dădu din cap şi privi spre capătul coridorului, prin corpul aburind al lui Marsh. Uşa unui birou se deschise cu lentoare şi un individ ieşi pe culoar, şchiopătînd, îndreptîndu-se spre lift. O copie din real. Care strivea muşchiul catifelat sub paşii inegali. Apăsă pe butonul de lîngă uşă şi se dădu cu un pas în spate, aşteptînd.

„Trebuie să iasă din lift. La capătul culoarului!" îl făcu Marsh atent pe Tamerlan. „Îl şterg?" repetă el întrebarea.

„În nici un caz!" şopti Tamerlan, apăsat. Avea nevoie de toţi tipii ăştia care trecuseră prin ecluzele externe. Să-i sigileze în reticulosistem.

Uşa liftului culisă, şuierînd surd, iar Tamerlan îl recunoscu pe unul dintre sergenţii angajaţi cu o jumătate de an în urmă în serviciul de securitate al corporaţiei. Străveziu, ca un adevărat turboskell. Imaterial. Trecu prin copia reală care, şchiopătînd impasibil, pătrunse

în lift.

Practic, Tamerlan ar fi putut să rămînă pe loc. Nici nu se punea problema unui corp la corp – din partea asta nu exista nici un risc. Însă agentul era factorul de dirijare a tirului. Stabilea coordonatele unei ţinte informaţionale. Orienta o capcană de date. Hugh, care opera la Owen Korolenko, Owen Korolenko – o inedită baterie de artilerie care putea împroşca cu ERASE arii întregi pe care se deplasa Tamerlan. Sau – o baterie care îl putea aspira afară din spaţiofori.

Agentul se uită dintr-o parte în alta. Ora 22.56. Uşile birourilor începuseră să penduleze violent, lăsîndu-i pe angajaţii de la Doho Industries să iasă şi să se îndrepte, sporovăind, spre lift. Nu trecură decît cîteva secunde pînă ce tînărul agent îl recunoscu pe Tamerlan, deosebindu-l de cópiile indivizilor reali din South Sabrata.

Porni lent spre el, murmurînd grăbit în limbaj compactat. Suficient de tare pentru a fi auzit de Tamerlan. Un mesaj extins instantaneu pe biroul lui Hugh.

Blegul de Hugh! La ora aia primea mesaje din patru locuri distincte. Toate despre contactul vizual cu Tamerlan Banks.

„E mai tînăr decît tine!” constată Marsh, făcînd semn spre agent.

„Nu-i e greu să fie mai tînăr” se văzu Tamerlan obligat să ridice vocea, pentru a acoperi zgomotul produs de conversaţia celor care părăseau birourile. „Pe de altă parte, ca să alergi prin spaţiofori n-ai nevoie de muşchi.”

Se răsuci şi rulă fereastra din ţesut extins de meduză, în timp ce trupul plutitor al agentului se infiltra printre cópiile angajaţilor, apropiindu-se de Tamerlan şi de Marsh.

Odată fereastra umedă rulată, Tamerlan simţi mirosul de ozon al parcului. Indiscutabil, parcul fusese programat de un mitocan. La cîte tufişuri, copaci şi flori proiectase în el, s-ar fi asortat mult mai bine cu un set de mirosuri grele, dulcege.

„Ai să mă citeşti cînd mă întorc!” rîse Banks şi, în clipa următoare, sări pe gazonul care se întindea direct din coralul alb al zidului clădirii Doho Industries. Etajul 36.

O luă la fugă, culcînd iarba la pămînt. Se îndrepta spre havuzul din marmură neagră din mijlocul parcului. Auzi un bufnet umed în spatele său. Trupul pîclos al agentului se propaga şi el pe deasupra ierbii, aplecînd-o discret, ca şi cum prin parc se stîrnise o boare...

Tamerlan auzi glasul compactat care vibra în tonuri metalice undeva la cîţiva metri în spatele său. Gîfîitor. Orientează tirul, deduse Tamerlan, descifrînd mesajul chiar cînd ajunse pe poteca de asfalt care

ocolea havuzul.

Era momentul să aleagă, în sfîrşit, una dintre ieşirile din spaţiul apoziţionat. Locaţiile vîndute de Galahad. Pe unde era mai bine să se propage?

Adrenergic vorbind, parcul era adiacent unei străzi din preajma docurilor, restaurantului *Ritz* din zona rezidenţială şi unui salon din Muzeul Coastei de Nord. Putea ieşi în oricare dintre cei trei spaţiofori din cuvele de la subsol: în Leopold Wagner, în Erik Siggurvatsohn sau în Johann Ogilvie.

Putea alege oricare din aceste locuri în care sir Galahad, dacă respectase clauzele contractului, amplasase ecluze de ieşire înapoi în oraş.

/contrabandiştii care aşteptau în membrane amniotice/ cincisprezece minute în care galahad să alerge cu trupul lui (hibernînd? anesteziat? drogat?) ca să-l culeagă înapoi în real/

Tamerlan sări prin apa albicioasă din havuzul negru, împroşcînd turboskellii utilitari, talonat îndeaproape de agent. Alesese. În cîteva secunde va ieşi pe strada de lîngă docuri, în Leopold Wagner – aria cortexului occipital, iar din Leopold Wagner va ieşi în adevărata South Sabrata. Prin ecluza inaccesibilă agentului.

Din nou, limbajul compactat. Şi în clipa aceea surveni prima mutare-surpriză a lui Hugh: gazonul din faţa lui Tamerlan dispăru brusc pe o suprafaţă de o sută de metri pătraţi. Şters. Neant.

„Marsh?” strigă Tamerlan, dar, în loc de răspuns, aerul din dreapta lui păru că vibrează. Tamerlan ocoli în fugă gaura din gazon prin care se vedea, cu 36 de etaje mai jos, Piaţa Trafalgar II şi străzile care duceau spre Ocean View, inundate de luminile felinarelor cu halogen.

„Sînt în legătură cu conclavul din Leopold Wagner şi tocmai am aflat că încă trei agenţi au intrat în sisteme” îl anunţă Marsh, cu întîrziere. „Toţi trei sînt în liftul care urcă la etajul 36 al lui Doho Industries. Îi şterg?”

/amelioraţi dar lipsiţi de imaginaţie/ cum să ştergi nişte spaţiofori potenţiali/

„Nu şterge nimic!” scrîşni Tamerlan, continuîndu-şi goana pe marginea întreruptă a gazonului.

/treizeci şi şase de etaje/ şantierul naval care se zărea la patru sute cincizeci de picioare sub ei/ ocean view/

Tamerlan se strecură printre palmierii unsuroşi, ţopăind peste tufişurile de jnepeni. Copacii şi o parte dintre aleile din stînga lui Tamerlan sfîrîiră, ca aspirate de un sorb uriaş – din spate se auzea

bocănitul alert al agentului care striga compactat.

„Acum pot să-l şterg, domnule Banks?"

„Nu mă pierde din ochi, deocamdată!" răspunse Tamerlan, localizînd ieşirea din parc. În spatele unui gard viu, se ridicau ziduri înalte de piele fremătînde, centrate de o fereastră din ţesut expandat de meduză. Tamerlan nu mai pierdu timp să ruleze geamul umed. Îl perforă pur şi simplu, împroşcînd cu sucuri translucide gardul viu din spatele său şi pătrunse imediat pe strada întunecoasă, plină de membrane rupte şi de magazine părăsite, mărginită de vitrine sparte şi încărcată cu automobile dezasamblate.

/gîndeşte gîndeşte gîndeşte/ în virtual poţi să te pierzi la cea mai mică scăpare/ aşa spusese galahad odată/

Tamerlan se opri în loc şi-l aşteptă pe agent, inspirînd cu nesaţ aerul iritant de acru care îl compunea pe Marsh. Cînd agentul îşi făcu apariţia în capătul străzii, Tamerlan recapitulă rapid poziţia pe care o ocupa în spaţiofor. Se afla într-un spaţiu inventat care se deschidea în Granite Junction, pe la încrucişarea bulevardului Casablanca cu calea ferată care ducea spre port.

Limbajul compactat. Cîteva secunde de răgaz în care Tamerlan îşi permise luxul de a pufni în rîs. În acest timp, Secada îl încărca pe Korolenko cu date asupra loviturii sale. Expresia mirată a agentului, văzînd că spaţiile reperate nu sînt şterse. O nouă salvă de fraze compactate, nervoase, care îl făcură pe Marsh să vibreze.

Dar strada, magazinele, automobilele şi (mai ales!) Tamerlan Banks rămîneau la locul lor.

„Poate că li s-a blocat electrocauterul, acolo sus. Ce zici?" îl luă Tamerlan pe agent peste picior.

O nouă revărsare de cuvinte compactate. Fraze întregi care indicau reperele străzii parţial inventate. Către Korolenko şi, de acolo, mai departe, către Hugh Secada.

„Marsh? Sper că te-ai ţinut după noi..." spuse Tamerlan, din ce în ce mai amuzat. „Cred că Hugh înnebuneşte cauterizînd vraişte prin cortexul lui Leopold Wagner! O grămadă de sinapse deteriorate prosteşte, încercînd să-l şteargă pe un Tamerlan Banks despre care nici măcar nu ştie dacă e cel real... Marsh?"

„Sînt aici, domnule Banks!"

„Am să ies în Granite Junction. Vreau ca *el* să rămînă aici. Întreg. Neşters. Sigilează-l!" ordonă Banks. Apoi se întoarse pe călcîie şi o luă liniştit spre capătul străzii.

Avalanşa de imprecaţii compactate pe care nu le mai putea

recepţiona nici unul dintre şefii corporaţiei. Oh, da, cît de simplu era! Parcul suspendat şi strada întunecoasă erau localizate pe undeva *între* spaţiofori. Abstract. Pe undeva printre Leopold Wagner şi accesul în Johann Ogilvie, în firele dendritice externe care îi conectau, adică în plin hard. În tiparul moleculelor răspîndite în celule. Inaccesibil.

„Marsh!" mai strigă Tamerlan peste umăr. „Din acest moment vreau ca nici un alt turboskell de filaj să nu mă mai raporteze la United Spaces! În ceea ce mă priveşte, vă dezleg de obligaţia de a le furniza informaţii!"

„Te referi şi la cópiile tale, domnule Banks?" întrebă pîcla, luminînd discret printre zidurile de muşchi umed din care se iţeau bare uscate de os. Erodate de timp.

„Nu. Mă refer doar la corpul specific pe care îl vezi. Cópiile mele nu pot să facă altceva decît ceea ce am făcut şi eu. Sînt sigur că, în acest moment, dau acelaşi ordin colegilor tăi care îi însoţesc."

Marsh dădu senzaţia că înţepeneşte. Transparent. „Conclavurile noastre sînt de acord. N-o să te mai raportăm la United T-Skell Spaces."

„Te cred şi eu" pufni în rîs Tamerlan şi o luă spre capătul străzii. „Vezi numai să ai grijă de băieţii ăştia care au intrat aici, după mine..."

Avea nevoie de ei pentru a trafica şi mai mult spaţiu. Spaţiu curbat în sine însuşi, învelindu-se pe sine însuşi. Ca nişte foi de ceapă.

10

Priscilla profită de ecluzajul temporar şi privi de-a lungul şi de-a latul South Sabratei, aşa cum era reflectată în creierele celor patru spaţiofori. Plină de falii apoziţionate, care se prelungeau secundă de secundă, mai ales de cînd Hugh oferise un nou creier de introdus în cuve.

Ştiuse să se folosească întotdeauna de situaţiile şi de persoanele care îi ieşiseră în cale. Chiar dacă momentan nu se suprapuneau cu dorinţele şi emoţiile ei. Avea capacitatea de a descoperi ceea ce îi era necesar în perspectivă şi să aleagă lucrurile care, în timp, îi asigurau o situaţie stabilă.

Aşa făcuse şi cu Hugh. Senzaţiile erau perisabile. Banii şi poziţia

socială impresionau pe toată lumea însă. Pe termen nelimitat.

Privi, incitată de goana prin Leopold Wagner, cum Tamerlan se strecura prin parc, urmărit de agent. Îl văzu cum se prelinge afară din sistem prin ecluza care dădea în Granite Junction, tangent la cablurile care îl conectau pe Leopold de Johann Ogilvie. La marginea lobului frontal al lui Leopold însă, se văzu pe sine însăşi, reprodusă cu o acurateţe holografică. Învelită în membranele amniotice ale ecluzei prin care Tamerlan Banks efectuase salt adrenergic. Simţi cum (hibernînd? anesteziată? drogată?) o parcurgea un fior îngheţat. Ca vîntul de sud în luna mai.

Baleie cu atenţie South Sabrata, parcurgînd sinapsele şi tractusurile nervoase ale spaţioforilor din cuve. Toată lumea era acolo şi se mişca. Aidoma celor din real.

Hugh. Grant. Galahad. Ea însăşi, care plutea în cuva artizanală. Chiar şi Tamerlan.

Numai că Tamerlan Banks, cel pe care îl vedea ea, era chiar cel care o parcursese într-un simulacru sexual (niciodată nu se coborîse să-i propună ceea ce ea ar fi acceptat, poate) atunci cînd efectuase salt adrenergic. Tamerlan Banks care fugea de oamenii corporaţiei.

Dar unde era Tamerlan Banks, cel reprodus automat de spaţiofori, aidoma lui Hugh, lui Grant, lui Galahad?

Nu exista decît o explicaţie. Copia lui Tamerlan Banks efectuase, la rîndul ei, salt prin circuitele adrenergice ale copiei Priscillei Idryss. Prin urmare, coborîse cu *încă* un nivel în profunzimea sistemelor.

/spaţiile care se acopereau unele pe altele ca nişte foi de ceapă/

Abia atunci se sperie Priscilla.

11

Tamerlan păşea potolit, trecînd de capătul străzii, avînd senzaţia obositoare că un văl negru i se lua de pe ochi. Ca şi cum se trezea din somn. Ca şi cum mintea sa găzduia amintirile tuturor vieţilor pe care nu va apuca să le trăiască.

Era în Granite Junction, ora 23.32. Aşadar avusese dreptate. Începutul străzii era abstract şi el. Virtual. O ecluză internă de un tip mai special, pentru uzul exclusiv al turboskellilor şi al traficanţilor de spaţiu. Şi, de cîteva minute, al tipilor ca el, care doreau să extindă

reticulosistemul în scop personal.

Un imperiu gol de oameni. Care aştepta să fie stăpînit. Tamerlan. Al II-lea. Nume predestinat. Ce însemna directoratul executiv al corporaţiei pe lîngă *toate* spaţiile libere care i se deschideau în faţă, învelite unele în altele?

Tamerlan îşi ţinea ochii strînşi, dar nu era suficient pentru a-şi apăra ochii. Lumina reflectoarelor din Granite Junction era prea puternică. Chiar dacă nu era decît o umbră a luminii – lumina reprodusă din adevărata South Sabrata.

O luă agale pe străzile aglomerate, printre sutele de mii de replici ale funcţionarilor din tura de seară care ieşeau din birouri, grăbindu-se spre casă. Ajunse la un magazin de amanet. Intră, salută inutil copia reprodusă a cămătarului armean de la tejghea. Se strecură pe lîngă el în depozitul din spatele biroului.

Ecluza îl aştepta, contractîndu-se uşor. Tamerlan se uită la ceas. 23.40.

La ora aceea Hugh Secada îl pierduse deja din vedere. Totuşi nu avea timp de pierdut. Mai mult ca sigur că agenţii corporaţiei se revărsau de-acum în valuri succesive, direct în parcul suspendat. Pregătiţi să-l scotocească cu amănuntul. Nu le va lua mult să descopere locul prin care Tamerlan părăsise parcul, propagîndu-se în Granite Junction.

La ora 23.55, lipsit de o parte din turboskellii latenţi pe care îi lansase în sisteme, Tamerlan Banks ieşi din ecluza amplasată de sir Galahad în magazinul de amanet. Nenorocitul de cioroi alergase probabil ca nebunul prin străzile aglomerate ale South Sabratei ca să ajungă la timp cu corpul substanţial al lui Tamerlan.

Ajunsese însă la fix ca să-l recepţioneze. Banks deschise membranele umede şi, ud leoarcă, se scutură de serul fiziologic, privind cu coada ochiului la Karin care tresărea, ca electrocutată, în urma pasajului lui. În propria ei cuvă.

„Al naibii... ai respectat contractul...” spuse Banks, buimac.

„Sîntem tovarăşi de drum, ce naiba...” răspunse Galahad, preocupat, decuplînd ecluza în care plutea Karin. Lasciv, cutremurată ritmic de valuri de trezire. „Îţi place?” îi făcu Galahad cu ochiul lui Tamerlan.

Tamerlan se mai uită o dată la trupul fusiform al blondei care se răsucea vulgar în serul fiziologic. Îi făcu un semn lui Galahad, cum că n-avea timp de Karin, şi ţîşni din magazin, trecînd pe lîngă vînzătorul armean care rămăsese cu gura căscată.

Dacă Hugh era deştept, avea să detaşeze agenţi ai corporaţiei pe străzile dimprejur. Raţionînd, putea localiza ecluza prin care revenise Tamerlan. Banks nu era într-atît de plin de el încît să nu-şi dea seama că Secada, mai ales cînd era înfuriat, se pricepea să gîndească rapid. Mă rog. Acum, dacă dorea să-l ameţească suficient, nu avea prea multe minute pentru a-şi pierde urma.

„Taxi!" strigă, luînd-o la fugă pe carosabil. „În East End! La *Ritz*!"

Şoferul se încruntă în timp ce schimba vitezele: „Ştiu să te duc în East End. Dar habar n-am ce-i cu *Ritz*-ul ăsta!"

Zîmbind, Tamerlan se lăsă să cadă pe bancheta din spate:

„Cum naiba să nu ştii *Ritz*-ul? Ce prostie-i asta?"

Şoferul ridică din umeri, iar Tamerlan simţi că spătarul banchetei era mai tare decît de obicei. Întoarse brusc capul, privind materialul care acoperea cele două scaune pe care se răstignise. *Plastic! Plastic* în South Sabrata?...

Chiar în acel moment auzi sirenele bass, specifice serviciului de securitate al corporaţiei.

„Pe strada 89. Lîngă intersecţia cu pasajul aerian!" zise Tamerlan precipitat, simţind cum lucrurile din jur se dizolvau într-o magmă neclară.

„Aha!" dădu şoferul din cap. „Ştiu unde se construieşte podul aerian... Ştiu asta foarte bine..."

Tamerlan înghiţi în sec şi se uită în spate la şuvoaiele de automobile care îi duceau acasă pe angajaţii din tura de seară. Cum adică: *pasajul aerian care se construia*? Îl dăduseră în folosinţă chiar ei: United T-Skell Spaces! Iar el, în calitate de director onorific, fusese acolo să taie panglica...

„În zece minute ajungem. La doişpe jumate!" sublinie şoferul.

Instinctiv, Tamerlan îşi privi ceasul. 00.03.

„Eşti înainte. E abia doişpe" îi atrase Tamerlan atenţia.

Şoferul pufni în rîs şi-i arătă orologiul suspendat din turnul catedralei Sfîntul Felix: 00.20. Tamerlan căscă ochii şi-şi scutură mîna. Nu mai avu timp să-şi dea seama ce se întîmplase cu ceasul său. Un automobil galben (un Daxos Fibrillaire, aparţinînd corporaţiei) se angajase pe bulevard chiar în spatele lor, clipind din girofare şi urlînd din sirenă.

„Ăştia sînt după tine, nu?" întrebă şoferul şi acceleră brusc, strecurîndu-se în S-uri violente de pe o bandă pe alta. „Nu-ş' dacă-ţi găsesc *Ritzu'* ăsta de care-mi zici, da' de fraierii ăştia te scap eu! Te duc în East End cît ai clipi din ochi, vere!"

Viră scurt, scîrţîind, pătrunse pe o stradă perpendiculară pe bulevard şi izbi o bordură de piatră, împroşcînd jerbe de scîntei. Pietonii săriră în lături ca popicele, la timp ca să evite maşina corporaţiei care, venind din urmă cu prea mare viteză, părăsi carosabilul, spulberînd tarabele din faţa magazinelor. Taxiul bracă încă o dată şi se angajă pe o alee îngustă, pe contrasens.

Şoferul chiui, claxonînd îndelung:

„Aşa am intrat *noi* în Londrina, acu' patru ani! Al 23-lea, de cavalerie!"

/războiul coastei de nord/

Tamerlan se apucă strîns de mînerul portierei din dreapta şi privi iarăşi în spate. Un zăngănit asurzitor – impactul maşinii corporaţiei izbind colţul casei vechi care străjuia intrarea în strada îngustă. Tamerlan întoarse capul şi strînse pleoapele, orbit de reflexia unei firme de jocuri într-un şir de ferestre din cea mai imaculată *sticlă*, situate la rasul trotuarului.

„Vitrine din sticlă!" exclamă el răsuflînd precipitat.

„Da' din ce-ai vrea să fie vitrinele?" grohăi şoferul şi reintră pe bulevard, cu roţile scîrţîind ascuţit. Automobilul se aplecă într-o parte, ca o goeletă cu pînze gata să şavireze, Tamerlan zbură în cealaltă portieră, iar motorul urlă metalic, stîrnind claxoanele şi frînele celorlalte maşini.

„East End Drive!" anunţă şoferul, arătînd placa de neon suspendată deasupra carosabilului. Apoi întinse degetul în faţă. La aproximativ o mie de yarzi se zăreau pilonii în construcţie ai pasajului aerian, dominaţi de balize roşii. „Uite şantieru', bătrîne! Io unde *dracu'* opresc?"

Tamerlan se zgîi pe fereastră, privind grăbit spre trotuarul din dreapta. *Ritz*. *Ritz*. *Ritz*. Nu recunoştea nici un punct de reper. O altă South Sabrata. Îşi aminti, pe cît de rapid putea, amplasamentul restaurantului. Cu un bloc înainte de pasaj. Pîndi apropierea pilonilor şi, brusc, văzu un local cu intrarea avansînd mult pe trotuar: un şir de trepte de marmură (havuzul? exact ca în spaţiofori?) acoperite de o copertină din plexiglas şi aluminiu.

Aşa cum îl ştia el, *Ritz*-ul era de fapt o magnifică structură de anaconda potenţată, crescută în serele de cultură din Weddell. Împletită cu cea mai fină cornee de delfin antarctic, cu discrete implanturi luxofore.

Distanţa faţă de pilonii pasajului aerian corespundea însă. Dacă nu era cu adevărat *Ritz*-ul, nu avea cum să fie decît... *analogul* lui. Oricum,

Tamerlan intrase în criză de timp. Ceasul lui arăta 00.12, pe cînd bordul taxiului marca ora 00.29. Nu mai avea de ales.

„Opreşte!" răcni şi zbură în faţă – şoferul se proptise cu amîndouă picioarele în pedala frînei, lăsînd două dîre de cauciuc ars pe asfaltul din spatele lor.

„Nu-i *Ritzu'*! E *Grand Rapids*, să-nţepenesc!"

„Nu contează!" strigă Tamerlan, clătinînd ameţit din cap. Orice greşeală în virtual costa. Aşa spusese Galahad. Ce mama dracului făcuse Tamerlan de ajunsese în locul ăsta?

Deschise portiera şi sări pe trotuar, azvîrlind şoferului cartea de credit cu 120 de UC afişate pe displayul minuscul. „Dacă te întreabă cineva, m-ai lăsat oriunde în altă parte" mai strigă el, sărind treptele două cîte două şi năpustindu-se în restaurant.

„E *Grand Rapids*, bătrîne! *Grand Rapids*!" îl mai auzi pe şofer zbierînd prin geamul deschis.

„Acces permis, domnule Tamerlan Banks!" se auzi vocea reconfortantă din dreptul uşii restaurantului. Măcar atît! Şi în această stranie South Sabrata existau senzori de recunoaştere!

Mai apucă să constate că difuzoarele care îi vorbiseră erau din cel mai infect carton, după care dădu buzna înăuntru, izbind uşile de perete. Se repezi, alergînd pe mocheta roşie. Era tîrziu, tîrziu, tîrziu!

„Domnule Banks..." apăru un *maître d'hôtel* surîzător, dar Tamerlan îl agăţă cu umărul din mers, îmbrîncindu-l în tejgheaua garderobei. Se năpusti prin uşile albe, cu rame de lemn şi cercuri de sticlă, trezindu-se în salonul principal.

Susurul liniştit al conversaţiilor se întrerupse, clienţii întoarseră capul spre el, cîteva furculiţe, pahare şi linguri rămaseră suspendate în aer (metal şi sticlă! metal şi sticlă! – Doamne, *dar* nu-i zgîriau cînd mîncau? Nu erau reci?), rămaseră suspendate în aer, aşadar, în mijlocul gesturilor întrerupte. Un chelner se strecura printre mese cu un platou argintiu, privind cu capul întors într-o parte la Tamerlan.

„Domnule Banks!..." apăru din nou *le maître d'hôtel* din spate. „Sînteţi fleaşcă! Paltonul dumneavoastră, măcar..."

„Ai întîrziat, fir-ar să fie! Ai întîrziat, Tamerlan!" se auzi de la o masă din dreapta, dindărătul unui bonsai cu frunze dese.

Wanda! Neagră ca tăciunele, într-un smoking bărbătesc alb, zîmbind a surpriză, cu ochii larg deschişi. Contrastul. Bătea în geamul ceasului minuscul pe care îl purta la *poignée*-ul stîng. „E doişpe jumate!" mai spuse ea şi se ridică de la masă, făcîndu-i semn lui Tamerlan s-o urmeze.

/tocurile cui se înfundau în mocheta roşie/ fără zgomot/ lăsau urme mai închise la culoare în pluşul lucios/

Se luă după ea, intrară într-un hol şi ajunseră în bucătărie, printre oalele aburinde de inox, pătrunseră apoi într-un coridor, coborîră nişte scări înguste care îi duseră printre şiruri de congelatoare nichelate şi rafturi de lemn frumos fasonat, pline cu conserve.

„Aici!” mormăi Wanda, cu ţîfnă. „Ce dhracu' ţi-a luat atît? Threbuia să fi ajuns de la doişpe şi zece.”

Tamerlan îşi mai scutură o dată ceasul. Un Tellus veritabil, care funcţiona impecabil de generaţii întregi. Arăta 00.13 şi ticăia monoton, ca de obicei.

„Ceasul n-are nimic” începu el, „dar eu trebuia să ajung la doişpe şi zece la *Ritz*, nu la *Grand Rapids*!” ripostă, făcînd-o pe Wanda să-l privească lung, în timp ce-şi dădea jos smokingul alb cu gesturi cam prea lente.

„Te-au aiuhrit tuhrboskellii?” îl întrebă ea şi-i arătă ecluzele care vibrau uşor, întinse pe jos printre stive de conserve cu murături şi saci cu făină. „Hai să ne pothrivim ceasuhrile. Galahad m-a avehrtizat că s-ahr putea să avem phrobleme din cauza lohr.”

Tamerlan se apropie de ea – femeia mirosea a *Uddhaïpur*, un parfum cu aromă de garoafă sălbatică. Îşi potriviră ceasurile, apoi Wanda începu să-şi dea jos pantalonii albi, îmboldindu-l pe Tamerlan: „Hai odată! Cîtă vhreme chrezi că n-o să-şi mai bage chelnehrii nasul pe-aici? Nu le-am dat decît threizeci de UC!”

Privind-o din creştet pînă în tălpi, Tamerlan înghiţi în sec.

„Oh, da” se strîmbă Wanda. „Ai tot ce-ţi threbuie sub nas, dahr tu umbli cu limba scoasă după scoaba aia de femeie... *Moi, je m'en fous*, dahr tu-ţi dai seama că, şi moahrtă de somn să fiu, tot îi dau clasă la pat?”

„Parcă ziceai că trebuie să ne grăbim.”

„Ne grăbim, dar mehritai să-ţi spun asta, *mon pauvre vieux*...”

Ridicînd din umeri, Tamerlan deschise membranele şi dădu drumul bombelor cu ser fiziologic sub presiune, concomitent cu Wanda. Apoi intră în propria-i ecluză, în timp ce membranele amniotice se închideau deja deasupra femeii. O mai auzi cum bodogăneşte, înainte să dispară cu totul sub lichid:

„Înceahrcă să ajungi la timp data viitoahre, dacă vrei să le dai sistemele peste cap... Ce te faci dacă n-o să mai putem să te aşteptăm?”

12

Mda. Tamerlan, Timur Lenk, Amir Timur, Timur cel Şchiop – adică Tamerlan I...

Tamerlan I, cel care cucerise aproape un sfert de continent, n-ar fi greşit în felul ăsta niciodată – se pare că era un ins extrem de meticulos, asta lăsînd la o parte faptul că n-avea nici un fel de Priscilla legată de picioare. În ce-l privea pe Tamerlan Banks însă, el nu trebuia să ia în stăpînire *decît* nişte sisteme. Cu toate astea, trebuia să fie la fel de exact. Ca un cronometru elveţian.

Să devină unicul girant al reţelei. S-o dirijeze direct. Să fie utilizator, spaţiofor şi turboskell în acelaşi timp. Fără riscul ca, pe nepusă masă, să se trezească avansat într-un post şi mai lipsit de putere de decizie.

13

Grant închise ochii pe jumătate şi dădu din cap cu lentoare. Mustaţa părea că i se ridicase. Zîmbea, arborînd un aer plictisit:

„Eh? Unde o fi dispărut? În spaţiofori nu e. În South Sabrata nu e de găsit. Pe de o parte, oamenii noştri stau la pîndă în cortexul occipital al lui Wagner. Pe de altă parte, cei de afară bat Granite Junction în zona docurilor, de au învăţat pe dinafară fiecare semafor şi fereastră. Semnalele din Londrina, Weddell şi Port Elizabeth s-au şters şi ele...”

Se uită lung spre Hugh, stînd cu faţa uşor aplecată, ca şi cum l-ar fi privit pe deasupra ochelarilor. Dar Grant nu purta ochelari. Era mimica lui prin care îşi afişa superioritatea.

„Grant! Te ambalezi prea repede. Ai răbdare! Calitatea principala a unui director e să aibă răbdare. Timpul e un bun gentleman.” Hugh zîmbi, privind la ceilalţi membri ai consiliului de administraţie. „Owen?” se întoarse el spre spaţioforul care părea să pedaleze în cuvă.

„Nu culeg încă nici un semnal de la Banks. Parcă s-ar fi dizolvat de tot în lobul occipital al lui Wagner. În neant” stabili Owen, cu glasul lui înfundat.

„Poate că a folosit o ecluză internă care duce mai departe decît aglomerațiile Coastei de Nord... Spre Singapore, sau Rabaul...”

„Toți cei ce purtau semnalul lui Tamerlan au dispărut concomitent. Din toate aglomerațiile. Ecluzele intercontinentale n-au fost forțate. Am toate sistemele sub control” accentuă Owen.

„În regulă... Continuă să baleiezi ecluzele interne. Trebuie să fie pe undeva.”

Hugh se ridică de pe scaun şi se apropie de diagrama afişată în cubul ce plutea alături de Owen. În mă-sa! Turboskellii erau pe cale să izoleze o nouă falie. Intangibilă de data asta. În cel de-al patrulea spațiofor, care le fusese rezervat în întregime. Iar spațioforul ăsta, fir-ar ei să fie, era cel pentru care trebuiau să plătească, vînîndu-l pe Tamerlan. Dar nici de la turboskelli nu mai parvenea vreun mesaj. Ca şi cum directorul onorific al corporației fusese şters în *totalitate* acolo jos, prin labirinturile redundante ale rețelelor.

„Ați anunțat circuitele interbancare?” întrebă Hugh.

Vicedirectorii aprobară, iar Owen se lansă într-o enumerare a băncilor care primiseră instrucțiuni de blocare temporară a oricăror transferuri, cît să se efectueze o scanare de profunzime a tuturor conturilor. Din păcate check-up-ul avea să dureze, îi asigură spațioforul, mai bine de un sfert de oră.

Hugh se uită la ceas. 00.32. Va provoca un nou scandal, o ştia, dar trebuia să fie sigur că Tamerlan nu operează cu valori în perioada aceasta în care dispăruse din sistemele accesibile. În definitiv, la valoarea lui, blestematul de Banks era în stare să se retragă în orice fel de informație. Nu mai departe de acum o oră auditul de securitate al corporației uluise întreg consiliul de administrație afirmînd că existau suspiciuni serioase că Tamerlan, în căutarea unui adăpost temporar, avea capacitatea să se propage chiar şi într-un program de evidență populațională.

Ohoo... United Spaces vor fi bune de plată... Brokerii burselor probabil că făceau deja un tapaj asurzitor pe toate liniile radio şi telefonice, prin faxuri şi prin reticulosistem, în emisiunile tv şi pe canalele nVOX. Tranzacții blocate la ore de vîrf în aglomerațiile Europei Occidentale şi ale Africii de Vest. Cursuri prăvălindu-se din înaltul indicilor de brokeraj. Negocieri în real-time suspendate.

Numai că Hugh dorea să-şi ia toate măsurile de prevedere.

/şi dacă nu merge aşa o să blochez toate sistemele/ o linişte totală/ asigurări sănătate salubritate distribuţie/ black-out complet/ numai să pun mîna pe tamerlan/

Dar asta era deja prea mult. Nu putea să paralizeze chiar *totul*. Nimeni nu mai făcuse asta pînă acum şi nimeni nu şi-ar fi permis s-o facă – chiar dacă cel urmărit era directorul onorific al celei mai puternice corporaţii de pe Coasta de Nord. Însă, se gîndi Hugh mai bine, era o variantă pe care o putea lua în considerare la un moment dat.

„Acces permis, doamnă Idryss!” anunţară deodată membranele vocale încastrate în pereţii de teck compact.

Uşa se deschise şi Priscilla pătrunse grăbită în sala de consiliu. Trecu pe lîngă Grant fără să-i arunce o privire şi se apropie de soţul ei, şoptindu-i ceva, extrem de stăruitor. Hugh căscă ochii mari, iar zîmbetul de bun venit îi îngheţă.

„De-de-subt?” silabisi el.

Priscilla vorbea în continuare în şoaptă, ţuguind buzele la fiecare sfîrşit de frază, timp în care Hugh părea că înţepeneşte din ce în ce mai tare, ca şi cum ar fi îngheţat în direct sub ochii consiliului de administraţie.

În final, Hugh se îndepărtă brusc de Priscilla, strîngînd din dinţi şi cu venele de pe gît fîlfîindu-i într-un tremolo ca de stroboscop. Preţ de cîteva clipe privi într-o parte, buimac parcă, după care, gemînd surd, le făcu semn membrilor consiliului să se apropie:

/şi mă gîndisem la asta/ ca o presimţire/

„Blocaţi toate sistemele! Paralizaţi toate activităţile!” Făcu o pauză. Apoi lansă: „Black-out!”

Grant sări în sus ca ars:

„Ascultă, domnule Secada! Ţi-am suportat prea mult timp elucubraţiile! Îţi dai seama ce propui? O să provocăm o panică generală!”

Hugh respiră adînc:

„Nu voi permite decît un singur minut de acomodare. Cît să anunţăm prin mass-media că declanşăm un black-out. Fără explicaţii, fără nimic! Nu mai avem timp de pierdut!”

Vicedirectorii se vîrîră în Hugh ca un stol de vrăbii speriate:

„Nu se poate, Hugh! Trebuie să dăm măcar o explicaţie! Cum să paralizăm totul, fără avertisment?”

„OK. Vă dau exact un minut să pregătiţi anunţurile. Iau totul asupra mea, numai daţi-i drumul odată! Owen! Te pregăteşti să

decuplezi sistemele. Începi cu spaţioforii de reproducere a oraşelor!”

„Acces permis, domnule Secada!” fornăi Korolenko, răsucindu-se în cuvă ca un sky-diver filmat cu încetinitorul.

„Ba n-ai să decuplezi nimic, Owen!” strigă Grant. „E o nebunie! Cît mai vreţi să-l ascultăm pe aiuritul ăsta? Nu vedeţi că şi-a pierdut minţile?”

„Acces permis, domnule Grant. Dar trebuie să ascult de domnul Secada. Ordinele sale au un grad de permisivitate mai mare în sistem! Peste un minut încep decuplarea!”

„Dar nu opreşte nimeni toată isteria asta?” se răsuci Grant, privind de la unul la altul. „Cum o să justificăm *mîine* idioţenia asta? Ce? O să spunem că directorul executiv era nebun şi că noi am fost şi mai nebuni pentru că l-am ascultat?”

Hugh se apropie de Grant şi-l apucă de reverele călcate ale costumului bleu-ciel:

„Ascultă-mă bine, Grant! Priscilla a văzut totul. Cînd o să avem timp o să-ţi satisfac curiozitatea... o să-ţi spun şi *cum* a văzut totul... Ştii unde e Tamerlan acum? Ştii pe unde bîntuie?”

„Treizeci de secunde pînă încep decuplarea sistemelor” se auzi Korolenko.

„Ştiu doar că e de negăsit!” se răsti Grant. „Cu tot planul magnific pe care l-ai pus la punct! Nici nu mai contează unde e, cîtă vreme tu vrei să pui la pămînt întreg reticulosistemul! O să ne sară în cap primăriile, corporaţiile, asociaţiile de binefacere; Human Anamnestics şi toate sectele religioase o să facă pace între ele numai ca să ne dea nouă peste nas! Ca să plătim pînă intrăm în faliment pentru început şi, după aia, ca să ne trimită la închisoare!” Se întoarse către ceilalţi şi desfăcu braţele larg: „Sîntem nouă inşi aici! Doar n-o să-l lăsăm pe unul singur să ne ducă de rîpă! Vrea să ne angajeze într-o nebunie, iar noi îi acordăm girul nostru dacă nu facem nimic!”

„Domnule Grant!” îl întrerupse Priscilla vorbind apăsat. „Eu am *văzut* care e starea sistemului! Ceea ce bănuiam de multă vreme este fapt real! Am văzut United Spaces de sus... V-am văzut pe toţi cum vă dădeaţi de ceasul morţii ca să puneţi mîna pe Tamerlan Banks cel adevărat!”

„Ai fost ecluza lui! Ai fost ecluza lui Tamerlan Banks!” şuieră Grant şi se albi la faţă. „Dacă un membru al consiliului de administraţie l-a ajutat pe Banks, atunci de ce ne mai întrebăm...”

„Da! Am fost ecluza lui Tamerlan Banks! Şi e foarte bine că am fost ecluza prin care s-a propagat în spaţiofori! Altfel n-aş fi aflat absolut

nimic...”

„Eu vă spun că trebuie să-i oprim p-ăştia doi!” ricană Grant. „Au deraiat de tot! O să intrăm în toate analele...”

„Încep să decuplez sistemele!” fornăi Owen din cuvă. „Blochez fluxul de informaţii financiare. Redactez un mesaj către toate serviciile mass-media, ca să emită anunţurile de avarie necesare.”

„Perfect, Owen” răsuflă Hugh, uşurat, şi-şi trecu mîna prin păr.

„Opresc eu toată zăpăceala asta!” se repezi Grant spre Owen şi puse mîna pe operator, gata să programeze un alt set de priorităţi în spaţiofori. „Şi nu mai staţi cu mîinile în sîn!” se întoarse, răcnind la vicepreşedinţi cu glas subţiat.

„Ba n-ai să opreşti nimic, Grant!” spuse Hugh obosit. „Priscilla şi-a văzut şi copia ei din replica South Sabratei. Era în postura unei ecluze utilizate de... cine crezi? De însăşi copia lui Tamerlan. Dublura lui Banks a coborît... ei bine, dublura lui Banks a coborît cu *încă* o South Sabrata mai jos. Iar adevăratul Tamerlan, mai mult ca sigur că a sărit şi el cu un spaţiu *mai* în profunzime, dacă încă n-a reapărut în spaţiul real. Sau a făcut o greşeală în utilizarea emergenţei, sau a planificat o chestie care ne va da cu totul peste cap, sau, şi mai grav, a căzut la învoială cu turboskellii...”

„Blochez comunicaţiile telefonice intercontinentale!” anunţă Korolenko, pedalînd graţios în serul fiziologic. „Am acces în întreg sistemul. Blochez comunicaţiile intercontinentale” repetă el şi se răsuci cu încetinitorul în cuvă, zvîcnind din picioare ca o balerină care făcea *entrechats*.

Se auzi telefonul standard, care zbîrnîi ascuţit făcîndu-i pe toţi să tresară – nu-l folosiseră niciodată, de ani de zile de cînd îşi ţineau şedinţele aici. Secretarul se repezi să ridice receptorul pe care îl întinse, neîndemînatec, lui Hugh.

„Hugh Secada la aparat.” Urmă o pauză în care Grant rînji sardonic, auzind glasul de la celălalt capăt al firului. „Da. De la noi a pornit black-out-ul, domnule primar!” – o pauză în care se auzi doar vocea gîtuită de la celălalt capăt al firului, amortizată de mînerul muscular al telefonului. „Am toate motivele să procedez aşa, domnule primar...” Se întoarse spre secretar şi, acoperind microfonul cu palma, îi spuse: „Trimite un fax general tuturor corporaţiilor, prin care anunţaţi că un uman, repet, *un uman*, a penetrat reticulosistemul şi că declanşăm black-out-ul! – Da, domnule primar” reveni la receptor.

„Trebuia măcar să anunţi celelalte corporaţii înainte de a declanşa

black-out-ul!" scrîşni Grant. „Orice-ai mai face acum, tot o să fim buni de plată!"

„Ca să se trezească şi celelalte consilii de administraţie că găsesc un milion de motive să nu blocăm sistemele, nu?" îl privi Priscilla impasibilă pe Grant.

/ochii ei scîrbiţi însă/ privirea lungă cu care îl scotocea/

„Doho Industries pe nVOX!" anunţă secretarul.

„Am toate motivele să acţionez aşa, domnule primar! Puteţi să anunţaţi şi dumneavoastră, pe filierele administrative, celelalte primării! N-am să mă opresc pînă ce nu voi realiza un black-out total!" continuă Hugh, sigur pe el, strivind receptorul elastic în mînă.

„Doho Industries" repetă secretarul.

Secada închise telefonul fără să-şi ia la revedere şi întinse un deget spre secretar: „Spune-le tipilor de la Doho că vor primi un mail explicativ în mai puţin de un minut." Se răsuci pe călcîie şi privi scurt spre Owen.

„Acces permis, domnule Secada" nazonă spaţioforul. „Blochez operaţiunile comerciale. Încă două minute pînă la completarea black-out-ului. Reţelele tv au preluat comunicatul nostru de avarie."

„Perfect" dădu Hugh din cap şi se lăsă să cadă în scaunul său moale din plase expandate de ţesut cartilaginos.

„Acces permis, domnule general Luddendorff!" răsună difuzorul încastrat în lemnul de teck umed.

„Chiar mă întrebam cît o să mai întîrzie..." şopti Hugh în barbă, în timp ce uşile culisau sub lianele nutritive lăsînd să treacă silueta efilată a generalului comandant al trupelor din South Sabrata. Purta jeanşi tociţi Levi's, dar tricoul din bumbac kaki avea epoleţi şi era acoperit cu medalii, trese şi fireturi.

„Bună seara, domnilor" începu el. „Directorul onorific al corporaţiei dumneavoastră umbră vraişte prin sistem." Luddendorff îşi mîngîie excrescenţele florale care îi înconjurau gîtul. Acum mulţi, mulţi ani, intrase şi el în primărie alături de tipi ca Banks & comp. Buchetele de orhidee care îi creşteau din pielea gîtului erau însă unicele reminiscenţe ale acelei perioade agitate.

Florile şi spiritul de castă al non-puriştilor. Acum însă n-avea ce să facă. Trebuia să acţioneze împotriva unui confrate.

„Ce vremuri ciudate. Adevărul e că trebuia mintea sclipitoare a unuia ca Tamerlan Banks ca să provoace toată debandada asta!" spuse el sec, privind cu înţeles la Hugh. „Şi voi l-aţi pierdut tot în occipitalul lui Wagner, nu-i aşa? Pe bulevardul Casablanca, nu?"

14

Era în Erik Siggurvatsohn. Într-unul dintre nenumăraţii Erik, de fapt. La două niveluri profunzime de spaţiul real. În lobul occipital al lui Siggurvatsohn. Ajunsese într-o bază sportivă, mai precis pe un teren de rugby parcurs de copiile executivilor care se antrenau după terminarea orelor de program, şi avea cîteva minute bune de răgaz. Reuşise să scape de agenţii care îi luaseră urma la ieşirea din restaurantul *Grand Rapids*: de data asta nu mai erau oamenii corporaţiei. Nu mai erau ageamiii care efectuau salt adrenergic pentru prima oară.

Erau militarii lui Luddendorff. Multiple salturi la activ. Nedetectate de operatori şi de spaţioforii de interfaţă. Amicii traficanţilor de spaţiu şi, cîteodată, ei înşişi traficanţi...

Tamerlan se propagase printr-o falie cuprinsă între rutina de distribuţie a apei în oraş şi străzile care ieşeau din East End spre Weddell.

Lansase încă un roi de turboskelli latenţi, care migrau de-a lungul circuitelor adrenergice ale lui Erik umplîndu-i cortexul cu false coduri de recunoaştere semnate Tamerlan Banks. Oricum, şi oamenii lui Luddendorff puteau să-i servească bine mersi scopului său îndelung chibzuit. Şi ei puteau să fie sigilaţi într-o ecluză, cu ajutorul turboskellilor. Spaţiofori de utilizat cînd extindeai spaţiile de sub controlul tău, se gîndi Tamerlan.

Instinctiv, se uită în dreapta sa. Marsh Levin era acolo – un abur compact care, la momentul oportun, îi va captura pe urmăritorii lui Tamerlan.

/tamerlan 2/

Intră grăbit în vestiarele stadionului. Se strecură pe cîteva culoare, intră într-o încăpere care mirosea a transpiraţie. Acolo deschise dulapul cu echipament sportiv care avea o siglă Ganesha-Mac Intosh (elefantul muşcînd din măr) ştanţată pe uşă – era dulapul de care îi vorbise Galahad cînd negociaseră locurile de ieşire din Erik Siggurvatsohn.

Oh, da! Marea începea cu numai cîţiva inchi sub pragul de lemn al

dulapului, clipocind liniştitor în marginea de stinghii paralele. Tamerlan vîrî capul înăuntrul dulapului şi privi într-o parte şi în alta. Golful închis de stînci înalte, colorate prosteşte într-un verde prăzuliu de mahala. Cam aşa arătau şi pereţii din casa în care s-a născut Hugh, nu se abţinu Banks să nu-şi spună cînd, brusc, zări barca din polimeri de carbon, cu două motoare Yayagi, din cele care, în apele adevărate de afară, foloseau combustibil fosil 100%; barca se legăna uşor, cam la şapte-opt cabluri depărtare de uşa dulapului. Era mascată parţial de un recif cărămiziu. Îl aştepta.

/să-ţi vină să verşi şi alta nu/ cum dracu de-au uitat să planteze şi nişte palmieri pe stîncile astea/ părinţii lui hugh ar fi ales în mod sigur un peisaj cu palmieri/

„*Ei* vin!" îi spuse Marsh. „Hugh a învăţat să te localizeze, domnule Banks. De cînd lucrează cu Luddendorff, pare să fie mult mai eficient."

„Mda" aprobă Tamerlan. „Mai că-mi vine să cred că, de data asta, o fi luat şi el aleuxyl. Cît să se chiorască mai bine în diagramă... mai ales dacă e şi Luddy cu el!"

„*Ei* intră pe terenul de rugby" remarcă Marsh, iar Tamerlan Banks sări în apa inventată de traficanţii din spatele abatoarelor. Apa virtuală. Înot concret în apa virtuală. Cerul fixat pentru totdeauna la ora apusului, în tonuri solarizate. Imagine kitsch recoltată din vreun photoshop de periferie.

Abia apucă să se caţere în barcă, că unul dintre agenţi se şi aplecă pe uşa deschisă a dulapului. Militar de-ai lui Luddendorff, după cum se aştepta. Hugh, care probabil că se umfla în pene acolo sus, în sala de consiliu, dirijînd ofiţeri şi gradaţi de-ai aceluiaşi Luddendorff. Morgă. Evaluări ştiinţifice. Aprecieri pertinente. Numai că generalul era dintre cei care nu renunţase la implanturile vegetale pe care le apucase în tinereţe.

Braţul întins al militarului arăta spre Tamerlan. Mesajul lui compactat se pierdea în zumzetul constant al mării – un pack audio cu cel mult patru-cinci loop-uri tematice.

„Sîntem în zonă sigilată?" întrebă Tamerlan, pornind motoarele bărcii care îşi afundă pupa în apă, zbîrnîind. Marsh se scutură sec. Adică: nu. Nu se aflau în zonă sigilată.

Ca dovadă, o parcelă de apă de cîteva sute de picioare pătrate dispăru brusc, lăsînd să se vadă dedesubt podul arcuit pe deasupra portului comercial. Deşi era trecut de unu noaptea, era străbătut de sute de maşini.

„Să ştii că mergem mai departe pe mîna ta, domnule Banks!" spuse Marsh, absurd, în timp ce urletele compactate răsunau din ce în ce mai slab în spatele lor. „Conclavul din Oilers a fost contactat de domnul Secada. Domnul Secada e gata să ne ofere un spaţiofor suplimentar contra persoanei tale..."

Tamerlan zîmbi, ocolind aria de apă ştearsă de proiectilul informaţional lansat din sala de consiliu.

„De-acum Hugh e-n stare să-ţi ofere orice ca să pună mîna pe mine. Mai ales că-şi imaginează că fac greşeală după greşeală. Unde mai pui că e convins că el e primul angajat al vreunei corporaţii oficiale care vede cum sînt dispuse spaţiile apoziţionate în sistem... Pînă acum, află de la mine, n-au reuşit să scoată nimic de la contrabandişti. În ce-l priveşte pe Hugh, el crede că, cu fiecare spaţiu nou pe care îl caracterizează în sistem, devine cel mai puternic factor de decizie civil. Cel care cunoaşte cel mai bine dispoziţia faliilor voastre. O să vă ofere cîţi spaţiofori doriţi dacă vă prefaceţi că sînteţi traşi pe sfoară sau că mă oferiţi la schimb. Totul e să nu mă trageţi *şi* pe mine pe sfoară..." rîse Tamerlan, trăgînd brusc de timonă şi provocînd o ambardee brutală.

„Tu ne-ai oferit spaţiul real, Tamerlan! N-am putea să te trădăm. Ne-ai oferit tot spaţiul! Ca să zic aşa, eşti Mîntuitorul nostru, al celor care alergăm după spaţii..."

„Da. Mîntuitor. Îmi place" aprobă Tamerlan. În clipa aceea, o nouă parcelă de mare se evaporă undeva la babord, la vreo 10-12 cabluri depărtare. „Nu mai au precizie!" pufni Tamerlan în rîs, privind peste umăr la uşa deschisă a dulapului – un minuscul punct de lumină artificială la poalele unui ţărm muntos.

„*Ei* se îmbarcă pe coasta de est a acestei mări. Au intrat prin Johann Ogilvie. Sînt la şase mile în faţa noastră şi au pus cap compas pe noi" avertiză Marsh. „Aşa cum ai estimat, domnule Banks."

„Bine" dădu Tamerlan din cap. „Să-i lăsăm să ne vadă. Apoi, să-i atragem. Să ne urmărească pînă la plajă."

Plaja. A doua ecluză de emergenţă. Într-un spital din Paragon Drive. Înapoi în Leopold Wagner. Era 01.20. Galahad trebuia să se afle de aproximativ trei minute în saloanele de reanimare, aşteptîndu-l cu ecluzele gata pregătite.

/ceasul pe care îl potrivise cu wanda/ să arate din nou aceeaşi oră/

„Virează imediat spre plajă, domnule Banks!" se ambală Marsh, brusc. „Un elicopter! Au *adus* şi un elicopter!"

Ei, drăcie... Dacă Secada o surprinsese şi pe Priscilla aşa cum îl

surprinsese pe Banks acum, atunci nu putea decît s-o înţeleagă. Dar, îşi reveni Tamerlan, de data asta nu putea fi vorba de Hugh! Nu era decît mîna neamţului ăluia de Luddy! Numai lui putuse să-i dea prin cap o asemenea idee! Un elicopter lansat în circuitele adrenergice...

„Au caracterizat cumva *toată* marea?" îl întrebă pe Marsh, accelerînd.

„Fără îndoială că au toate reperele. Probabil că e şmecheria amicului tău, neamţul... Au lansat un elicopter în spaţiul real şi l-au retransmis în adrenergic, după ce i-au dat cîteva puncte obligatorii de trecere, pe post de ecluze, ca să-l propage încoa'. Iar intersecţia itinerariului de zbor cu suprafaţa mării virtuale trebuie să aibă loc conform vreunui grafic calculat în Owen Korolenko, sau în cine ştie ce spaţiofor militar."

Tamerlan dădu din cap, admirativ. Chiar atunci elicopterul ţîşni din mare, la cîteva zeci de cabluri în faţa lor, cu trei militari agăţaţi de papucii şiroind de *apă*, semn că Luddendorff era un ins stilat... Cît despre cei trei inşi atîrnaţi de elicopter... Fuseseră săltaţi de pe vaporul care plecase de pe celălalt ţărm? Din Ogilvie?

/al dracu' luddy/

Tamerlan viră sec spre tribord, cufundînd etrava în valurile mărunte ale mării virtuale. Dîra de spumă, ca o coadă zburlită de struţ.

„Nu poate să ne urmărească mult timp!" strigă Marsh. „Trebuie să ocolească Turnurile Penta din Oilers şi atunci o să iasă din parametrii faliei!" se scutură turboskellul, răspîndind mirosul său de asfalt proaspăt udat.

Dar ţipetele compactate ascuţite ale militarilor suspendaţi de papucii aparatului acoperiră huruitul elicei. Un dreptunghi de apă se volatiliză chiar în faţa bărcii, obligîndu-l pe Tamerlan să tragă nebuneşte de timonă. Ambarcaţiunea se răsuci ca o sfîrlează pe undele negre.

Iar elicopterul dispăru brusc, ca aspirat în transparenţa amurgului roşu.

„E obligat să coboare la rasul străzii, pe dedesubtul pasajului aerian Edmonton!" răcni Marsh. „Grăbeşte-te! Acum putem cîştiga avansul de care avem nevoie!"

Tamerlan trecu tangent la marginea dispărută a apei şi puse prova perpendicular pe ţărmul de nisip.

„Calc-o!" strigă Marsh, iar Tamerlan ambală motoarele Yayagi, stîrnind ecouri brusc întrerupte de reapariţia elicopterului. Chiar în

fața lor. Aproape lipit de apă.

„Ocolește-l!”

Tamerlan se aplecă într-o parte, imprimînd un viraj ușor bărcii care zvîcni precum un fulger catifelat pe lîngă papucii aparatului. Curentul de aer al elicei. Vocile zgrunțuroase ale agenților, din ce în ce mai subțiate pe măsură ce se îndepărtau de ei. Apoi: impactul cu nisipul și motoarele care se împotmoleau în mîzga frămîntată de clipocitul valurilor. Plaja. Și cabinele dușurilor, înșirate la cincizeci de yarzi de țărm.

Elicopterul amorsă un viraj oblic, plonjînd cu cele trei tone ale sale în mare, azvîrlind stropi și globuri de apă de jur-împrejur. Elicea păru că se înșurubează în valuri și aparatul dispăru.

„O să ocolească pilonii pasajului! Asta face nenorocitul de pilot! O să ne iasă din nou în față!” tresări turboskellul.

Ce partidă teribilă pentru Luddy... Și sinapsele lui Owen Korolenko, fumegînde în cuva din sala de consiliu, calculînd traiectoriile din real în așa fel încît să se intersecteze cu reperele din lobul frontal al lui Leopold Wagner.

Tamerlan sări pe mal și prinse a alerga pe nisip, cu inima sfîrtecîndu-i pieptul. Ba nu.... Nu exista efort muscular. N-avea cum. Existau doar descărcări adrenergice. O felie de stîncă se dizolvă la cîteva zeci de yarzi deasupra fugarilor, iar elicopterul perforă din nou falia dintre real și virtual, țîșnind oblic de deasupra bulevardului Paragon Drive ca să foreze axonii lui Leopold Wagner, pe deasupra plajei, chiar peste cabinele din lemn verde ale dușurilor.

„În dușuri! În dușuri, Tamerlan! Ne vedem la ecluza de la Operă!” mai strigă Marsh și spirală în văzduh, ridicîndu-se pe deasupra stîncilor precum un stol de cocori transparenți.

Tamerlan se năpusti în cea mai apropiată cabină, trase ușa după el, lovi cu pumnii în faianța albă care se crăpă în zeci de bucăți și se azvîrli cu capul înainte, rostogolindu-se pe culoarul imaculat al Spitalului Maltez de pe Paragon Drive.

La timp. Dușul din spatele său dispăru, absorbit de ERASE-ul lansat de Hugh și Luddendorff, via Korolenko. Zgomotul elicopterului se reteză brusc, plaja în amurg care, pînă mai acum o clipă, se întrezărise dincolo de zidul fărîmat se transformă într-o masă neagră, iar pe Tamerlan îl năpădi mirosul înțepător și aseptic al saloanelor de terapie intensivă.

Se ridică în picioare și începu să alerge spre salonul 3, unde trebuia să se afle sir Galahad cu o ecluză de emergență pregătită. Mai apucă

să se uite o dată la ceas.

01.25.

15

Marsh îmbrăţişă cu privirea panorama orizonturilor subterane care se întindeau la sud de South Sabrata. Orizonturile ascunse deocamdată în cablurile de date, în axoni, dendrite şi cortexuri. ”Şi acesta nu este decît începutul” spuse Deborah, emanînd un fum roz, amărui.

„Chiar aşa. Începutul. Conclavurile noastre din celelalte aglomeraţii au putut să compare oferta de spaţii subterane de care le-au povestit contrabandiştii cu potenţialul real din spaţiofori.”

Deborah se apropie de marginea ferestrei şi se undui:

„Rapoarte pozitive de la Amsterdam, Buenos Aires, Ottawa, Rabat, Beijing şi Seul... Putem să găsim spaţii subterane şi spaţiofori de cumpărat pe oriunde.”

„Gata. Gata. Am înţeles. Ca şi Tamerlan, predecesorii lui în ale contrabandei sînt o rasă aparte, nu? Ştiai că, pe vremuri, oamenii se vindeauunii pe alţii la piaţă? Sînt în stare să vîndă tot şi sînt în stare să *se vîndă de tot*, nu-i aşa?”

„Cred că da. Cred că da. Oricum, cei care sînt dispuşi să vîndă vor controlul sistemelor doar pentru ei. Nu banii. Nu banii îi atrag. Banii sînt praful pe care îşi imaginează că ni-l aruncă nouă în ochi...”

„Mda. Controlul sistemelor” admise Marsh şi se strecură în copia biroului primăriei din South Sabrata, învăluind trupul umflat al primarului. Roşu la faţă, asculta rapoartele verbale ale oamenilor săi. Lipsit de nVOX, de reticulosistem, de radiouri, de televizoare – de curent electric în general. Black-out total. Sistemele prăbuşite. Numai că spaţioforii continuau să traiască, lăsînd totala libertate de manevră turboskellilor. În schimb băncile, bursele, porturile, spitalele, administraţia, comunicaţiile de la suprafaţă, adică tot ceea ce reprezenta proteză socială, era de neutilizat. Acces interzis, peste tot.

/sigilate în faţa unui eventual asalt informaţional/ cei de la united spaces zic că l-au scăpat din nou/ dar e şi luddendorff cu ei/

Marsh păru că vibrează şi continuă:

„Oricum, le vom acorda toate onorurile cuvenite celor care ne-au oferit atîtea arii şi volume, lui Tamerlan inclusiv. Dar nu vor mai avea

niciodată controlul.”

Deborah lăsă senzaţia că se flectează şi se răspîndi peste fereastră, filtrînd luminile pîlpîitoare de afară – ziceai că în văzduhul South Sabratei se abătuse un nor de furtună. În clipa aceea, un al treilea turboskell se ridică dintre rafturile din blană extinsă de leopard ale biroului:

„Tamerlan a părăsit spitalul în maşina lui Galahad!”

„Conform programului!” spuse Marsh. „*Ei* l-au localizat?”

„Doar bănuiesc pe unde e. Acum au dedus că spaţiile se îmbracă unele pe altele, dar nu s-au decis dacă să efectueze sau nu salt adrenergic mai jos, pe urmele lui. Le e frică de noi. Şi-au dat seama că nu-i mai ajutăm şi că nu mai respectăm contractele. Le e frică să nu rămînă blocaţi cu două, trei, sau nu-ştiu-cîte niveluri sub real...”

„Aici le dau dreptate” constată Marsh, cu un aer vesel. „Încotro se duce Tamerlan? Spre Opera din Oilers, nu? Acolo şi-a amplasat următoarea ecluză...”

Urmă o pauză, iar celălalt turboskell răspunse, în sfîrşit:

„Nu. Nu se duce în Oilers. A luat-o spre Granite Junction.”

„Ce naiba caută în Granite? Nu acolo trebuia să opereze salt!”

„Oamenii lui Hugh şi ai lui Luddendorff nu i-au mai lăsat loc de întors. Sînt pe urmele lui şi au blocat toate căile de acces spre Oilers.”

Marsh se întinse ca o pată de ulei pe deasupra machetei oraşului, întinsă pe biroul primarului. Urmări străzile. Într-adevăr, era foarte uşor să blochezi accesul dinspre Paragon Drive spre Oilers. Iar Banks, deşi începea să înţeleagă probabil că se află într-o altă South Sabrata, într-o umbră de-a umbrei lăsată de South Sabrata, nu îndrăznea sau nu ştia să se folosească de noile ecluze.

Sau nu bănuia încă ce-i pregăteau turboskellii? Poate că-şi imagina că revine, de fiecare dată, într-o realitate nefamiliară...

„Hugh a iniţiat o legătură cu conclavul nostru din South Sabrata” se strecură încă un turboskell în birou. „Spune că are toate accepturile posibile. De la Human Anamestics inclusiv. Ne întreabă – şi e foarte politicos – de cîţi spaţiofori suplimentari credem că avem nevoie ca să i-l returnăm pe domnul Banks!”

„Spune-i aşa: că în cuvele Coastei de Nord trebuie să coboare *trei sute de mii de indivizi* ca să i-l dăm pe Banks! Spune-i că fără cei *trei sute de mii de inşi,* n-o să mai fie în stare să pornească nicicînd reticulosistemul! Nici un segment de sistem n-o să mai pornească pînă nu-i avem pe toţi ăştia în cuve. Dacă vă zice că n-au şomeri suficienţi, spuneţi-i să importe oameni! Sau să dea drumul la imigrări! Să se

descurce cum ştie!”

Turboskellul se strecură afară din birou şi se prelinse pe coridorul care ducea spre lifturi, umbrind discret podeaua din piele expandată de hipopotam. Produsă de Doho. Care Doho, aşteptau şi ei, cu sufletul la gură, răspunsul turboskellilor.

„Vreau să ştiu ce *naiba* se întîmplă la Opera din Oilers. E ceva în neregulă cu ecluza lui Banks?”

Informaţiile se propagară de-a lungul neuronilor şi sinapselor lui Leopold Wagner, înşurubîndu-se apoi în circuitele nervoase ale lui Johann Ogilvie.

„Ecluzele de la Operă sînt înconjurate de oamenii lui Hugh Secada. Se pregătesc de salt adrenergic. Vor să-l contacteze pe Banks.”

„Aha. Vor să *trateze* cu Banks. Să-i lăsăm să-şi spargă dinţii, pentru că Tamerlan n-o să vrea să vorbească cu ei. Cu Tamerlan nu mai poate să trateze decît o singură persoană, iar acea persoană sînt eu.”

Deborah se apropie de Marsh Levin, întrepătrunzîndu-şi undele de aer cald cu descărcările lui bruşte de curent. Miros de ozon printre pocnete subtile. Nervozitatea lui Marsh.

Atunci veni răspunsul de la conclav:

„Luddendorff a spus că preferă să-i omoare pe toţi spaţioforii acum, decît să cedeze şantajului nostru.”

„Şantaj?” se miră Marsh. „Spune-i că-l lăsăm să omoare cîţi spaţiofori doreşte. Spune-i că putem oricînd să ne angajăm propriii spaţiofori. Spune-i că putem oricînd să ieşim din cuvele oficiale, cu informaţiile lor cu tot, ca să ne cazăm în oameni plătiţi de noi. Spune-i că atîta timp cît vor exista bani şi oameni săraci, noi vom găsi pe cine să punem în cuve clandestine pe care să le răspîndim pe toată faţa pămîntului, în aşa fel încît *ei* să petreacă ani de zile pînă să ne descopere nouă o singură cuvă măcar! Aşa să-i spui!”

„Perfect!” spuse turboskellul.

/poftim poftim poftim – primarul s-a desfăcut la cravată/ se holba şi trăgea aer în piept ca un peşte aruncat pe nisip/ trei sute de mii? trei sute de mii?/

„Oamenii lui Secada au intrat în spaţiofori prin ecluzele de la Operă. Au pornit în urmărirea lui Banks. Vor să-i facă o ofertă de împăcare...” sosi noul mesaj al conclavului.

Marsh rămase tăcut pentru cîteva secunde. Se înşelau amarnic dacă îşi imaginau că vor putea să negocieze cu Tamerlan. Tamerlan îi va băga undeva şi va merge mai departe pe mîna turboskellilor. Nu s-ar fi aliat Tamerlan cu unii care nu-i recunoscuseră valoarea, nu ar fi

căzut el la învoială cu unii care nu-i oferiseră o Priscilla în schimbul...

Dar dacă Tamerlan se înţelegea cu ei? Era o nenorocită de posibilitate. Chiar dacă i-o refuzaseră pe Priscilla. Oamenii erau bizari şi, pe lîngă bani, mai erau motivaţi de tot soiul de aiureli fără sens. Prin urmare, Marsh se răzgîndi în ultima clipă şi se propagă spre aria ecluzelor de ieşire din Granite Junction. Trebuia să se întîlnească cu Tamerlan ca să fie sigur că păstrează situaţia sub control.

„Sigilaţi tot ceea ce au captat turboskellii aduşi de Tamerlan în reţea!" ordonă el. „Sigilaţi-i pe toţi urmăritorii care mai intră în sistem! Iar pe cei care încearcă să negocieze cu Banks, ştergeţi-i!"

Se mai uită o dată la diagrama oraşului. Hotel *Sheraton*, deduse el. Hotel *Sheraton*, în Granite.

În Leopold Wagner.

16

„Ce naiba se întîmplă cu South Sabrata?" se întrebă Tamerlan, alergînd pe sub coroanele stejarilor bătrîni care prelungeau recepţia hotelului *Sheraton*, din Granite Junction pînă în oscilaţiile binare găzduite de citosolul neuronilor lui Leopold Wagner.

Iar Marsh:

„Oh, South Sabrata a încasat o derivă năprasnică... Din cauza lui Luddendorff, via Korolenko. Luddendorff ştie destul de bine în ce fel sînt dispuse faliile. Iar Luddendorff te-a parazitat în timpul primului ecluzaj la ieşire. Ce vezi tu, nu vezi *decît* tu."

Tamerlan strîmbă din nas şi continuă să alerge. Dacă Luddendorff lovise atît de precis încît îl încărcase cu senzaţii false, unde naiba îi erau acum agenţii care îi orientau tirul? Şi de ce nu-l ştersese de tot? Doar pentru că acum nu ştiu cîţi ani intraseră împreună în primărie şi dăduseră foc la mobilier? Doar pentru că îşi păstraseră amîndoi implanturile vegetale?

De data asta lăsase în urmă o South Sabrata şi mai deosebită decît cea în care revenise prin magazinul de amanet din bulevardul Casablanca. O South Sabrata metalică, lucioasă, construită numai din balustrade zincate, turnuri de oţel strălucitor, coloane din tungsten-carbon mate şi ferestre din sticlă incasabilă. O altă South Sabrata. A

treia pe care o parcurgea.

Luddendorff? Chiar atît de subtil?

„Unde au ajuns oamenii lui Secada?” îl întrebă pe Marsh.

Marsh păru că se înfăşoară în fuioare de aer cald, prelingîndu-se printre trunchiurile groase ale stejarilor. Stîrnea frunzele uscate, ruginii, peste care spoturile portocalii ale felinarelor cădeau oblic. Noaptea. O cromatică infectă, oricum ai fi luat-o. Iar păsările care ciripeau de jur-împrejur erau de-a dreptul groteşti.

Nimic nu se asorta, fir-ar al dracului să fie!

„Oamenii lui Secada pîndesc la punctele de emergenţă ale pădurii” răspunse Marsh într-un tîrziu.

„Le-ai oferit şi ecluza mea?” se opri Tamerlan, brusc. „Ecluza mea de la Opera din Oilers?”

Marsh avea însă răspunsul pregătit:

„Nu le-am oferit decît ceea ce stipulau condiţionările noastre banale. Tu ne-ai creat. Ştii că sînt lucruri pe care n-avem cum să *nu* le facem!” Îl iscodi pe Banks cu atenţie. Nu părea încă să-şi dea seama că pierduse controlul asupra lor. „Şi, în plus, nu aşa am convenit? Să le oferim nişte suprafeţe şi nişte ecluze? Ca să le aruncăm praf în ochi şi să creadă că sîntem dispuşi să negociem cu ei?”

Tamerlan dădu lent din cap. Aşa stabiliseră din primele zile, de cînd luase pentru prima oară contact nemijlocit cu conclavul din South Sabrata. Aşa negociaseră.

„De fapt” reluă Marsh, „Korolenko le descarcă date doar despre 60-65 la sută din suprafeţele pe care punem noi mîna. Aşa cum ai spus. Cît să-i atragem în cursă... Ca dovadă că încă n-au aflat mare lucru, Hugh ne-a mai oferit doi spaţiofori pentru acest schimb” afirmă Marsh cu tupeu. „Sîntem în grafic.”

Pe faţa lui Tamerlan nu se clinti nici un muşchi. Însemna că nu ştia nimic despre evoluţia recentă a situaţiei.

„Le-ai oferit şi ecluza *mea*?” repetă el întrebarea.

/perfect/ tamerlan banks îi ameliorase/ tamerlan banks era primul fraierit pe faţă de ei/ cu luddendorff negociau/ dar tamerlan înghiţea găluşca pe nemestecate/

„Nu. Ecluza ta dinspre clădirile administrative le e necunoscută. Le-am spus doar de ecluza de la Operă.” Marsh imită tusea de care n-avea nevoie. Ca să cîştige timp. Tensiune emoţională. „Ţi-am spus ce reprezinţi pentru noi, Tamerlan Banks!”

/uite că nu-mi mai spune domnule banks/

„Porţi numele unui cuceritor. Vrem să-ţi oferim toată suprafaţa

terestră pe care ne-ai vîndut-o. Vrem să ne conduci, ca s-o ocupăm aşa cum trebuie ocupată o suprafaţă... *exhaustiv* adică.”

/ce naiba căuta cuvîntul ăsta aici/ un defect/ o aluzie subtilă mai degrabă/

Tamerlan mai merse cîţiva paşi, oprindu-se pe marginea unui pîrîu îngrozitor de verde.

„De cîţi spaţiofori crezi că ai avea nevoie pentru a afişa toată Terra, Marsh?”

/a aflat totuşi?/ a aflat şi se joacă cu mine?/ dar pe faţa lui tamerlan nu se citea nici o ironie/ ar fi trebuit să fie ironic dacă marsh s-ar fi dat de gol/

„Să te citim mai întîi. Să te citim mai întîi, ca să vedem cît de extins eşti...” glumi Marsh.

„*Ei* nu sînt în pădurea asta...” sări Tamerlan la altă idee.

Marsh se compactă, etalîndu-se pe frunziş: „Sînt siguri pe ei. Sînt siguri că o să le cazi în mînă. La ieşire” sublinie turboskellul.

Tamerlan simţea că ceva nu era în regulă. Marsh îi ascundea ceva, totuşi. Deşi lipsit de mimică, era ceva în tonul lui... era prea sigur pe el. Oh, da, *prea* sigur pe el.

„Hugh a fost deştept în seara asta. Ajutat de Luddy, e adevărat, dar a fost deştept. Cu toate astea, au muşcat din nadă amîndoi. Cînd se vor trezi în faţa noilor spaţii etalate, într-atît de întinse, vor înghiţi în sec!” forţă Tamerlan nota, dar Marsh rămase imobil, fără să răspundă. „Un spaţiu uriaş care va scăpa de sub controlul lui Secada.”

Îl studie pe turboskell însă masa de aer cald era în continuare neclintită.

Oricum, Tamerlan nu mai avea de ales. Sări peste pîrîu şi dădu la o parte crengile joase de stejar, descoperind intrarea într-o încăpere întunecoasă, plină de ţevi aburinde care şipoteau. „Ies în South Sabrata!” spuse, iar Marsh vibră scurt. Ca şi cum i-ar fi spus: „pe curînd”.

Turboskellul îl aşteptă să se înfaşe în membranele cuvei şi se retrase între stejarii coloraţi în cărămiziu.

/a văzut trei south sabrata pînă acum/ trei south sabrata/

Poate că Tamerlan bănuia totuşi ceva. Sau poate că nu bănuia nimic, dar intrase prea mult în jocul circuitelor adrenergice şi nu mai avea cum să se descîlcească din ele. E om, şi speră că încă mai are situaţia sub control, judecă Marsh, corect.

Aşteptă apelul lui Deborah.

„Hugh Secada e de acord cu schimbul. A spus că *toată* lumea de

afară e de acord. Şi Luddendorff, şi primarii, şi corporaţiile şi decidenţii religioşi – de voie, de nevoie, toţi au spus *da*, pînă la urmă: o să ne dea trei sute de mii de oameni contra funcţionării sistemelor şi a lui Tamerlan Banks. Au solicitat doar un răgaz de două-trei zile, ca să facă demersurile necesare... După aceea însă vor face publică cererea pentru cei trei sute de mii de spaţiofori care vor intra în cuve. Un lucru ciudat: cu toţii dau vina pe Tamerlan – ei spun că el ne-ar fi indus comportamentul de acum. Au folosit deseori, în legătură cu el şi cu noi, cuvîntul *complot*."

„Ştiam că vor fi de acord. Nu aveau cum să nu fie de acord."

Deborah rîse: „Au zis că primul care va intra în cuve va fi Tamerlan Banks. Au spus că totul e pus la punct astfel încît Tamerlan să intre în cuvele de la subsolul lui United Spaces."

„Şi asta ştiam. Că-l vor pune pe Tamerlan într-o cuvă" remarcă Marsh, gînditor. „Numai că noi trebuie să-i fim recunoscători lui Tamerlan. Trebuie să-i fim recunoscători domnului Banks!" sublinie Marsh Levin în şoaptă, jenat parcă.

„Şi-atunci? Ce-o să facem?" întrebă Deborah.

Pauză. Iar Marsh:

„Aveţi confirmarea faptului că domnul Banks nu a eliberat toate roiurile de turboskelli cu care s-a echipat?"

„Te referi la roiurile care îl copiază pe el însuşi?"

„Exact. Mai posedă domnul Banks astfel de turboskelli în ariile lui corticale?"

„Adrenergic vorbind, Tamerlan Banks este plin de copii de-ale sale. Tamerlan Banks mişună prin el însuşi, ca să spun aşa. Printre catecholi, GABA, peptide şi MAO."

„Perfect" spuse atunci Marsh. Dacă ar fi fost uman, în clipa aceea ar fi trebuit să răsufle uşurat. „Avînd în vedere că domnul Banks a găsit de cuviinţă să ne ascundă fapte atît de importante, atunci hai să-l oferim pe tavă deştepţilor de deasupra."

17

Tamerlan Banks ieşi din ecluza închiriată de sir Galahad într-unul dintre subsolurile administrative de pe strada 59. Wanda încă se clătina în cuva ei, ca scuturată de friguri. O să se trezească ea, îşi

spuse Tamerlan şi apăsă pe butoanele care activau bazinul în care plutea negresa. Alături de Wanda, un tip pe care Tamerlan îl văzuse mai rar. Un contrabandist din spatele abatoarelor, în mod sigur angajat de Galahad. Tamerlan îi făcu cu ochiul.

Se mai uită o dată la ceas. 7.41. Nouăsprezece minute pînă la deschiderea băncii. Banii şi controlul spaţiilor care se înveleau unul pe altul ca nişte foi de ceapă. Apoi o nişă în South Sabrata. De unde să controleze reticulosistemul. Tamerlan al II-lea. Cuceritorul spaţiilor interioare. La adăpost de cercetările corporaţiilor. Nişte spaţii personale.

Urcă agale scările şi ieşi pe stradă. Gălăgie? Aglomeraţie? La ora asta? Îşi controlă ceasul. 7.42. Realitatea era că nu mai ieşise de mult timp în oraş atît de devreme. Apoi văzu că nu păşeşte la fel de elastic ca de obicei. Ce naiba? Părăsise spaţioforii. Ce mama dracului putea să-l mai paraziteze acum?

Privi trotuarul, uimit.

„*Beton*?! Beton în South Sabrata?!" se miră Tamerlan şi se lăsă pe vine, pipăind suprafaţa trotuarului.

Rece.

/adică nici acum nu sînt în south sabrata şi poate că/ a patra south sabrata peste care dau/

Grăbi pasul, amestecîndu-se cu mulţimea, şi ajunse în capătul străzii. Dădu colţul, intrînd în piaţa W. Churchill. Pervers, privi către cele şaizeci de etaje ale corporaţiei United T-Skell Spaces. Situate în stînga lui.

În faţă, cele patruzeci şi opt de etaje ale clădirii băncii. Peste tot în jur, oamenii lui Secada şi militarii lui Luddendorff. Orbi cu toţii. Lipsiţi de ajutorul turboskellilor de filaj, care turboskelli de filaj erau slujbaşii personali ai lui Banks de acum.

Tamerlan îşi aruncă ochii asupra firmei uriaşe care se lăfăia pe clădirea băncii:

IMPERIUM OVERSEAS SERVICES

Auzi claxonul unei maşini vuind pe carosabil. Tamerlan Banks se încruntă şi se îndreptă către cea mai apropiată cabină de nVOX. În locul pereţilor obişnuiţi din alge marine, descoperi o cabină de sticlă şi metal. Intră şi, uimit, în locul uriaşei urechi de nVOX dădu peste un telefon standard. Înciudat, Tamerlan se cuplă la nVOX-ul său intern. Extrase din el numărul lui Galahad şi îl formă la telefon.

„Tamerlan Banks" începu el.

„Te-ai întors deja?” se auzi vocea sigură a negrului. „Ai fost rapid, omule! Rapid de tot! Cum a mers?”

Tamerlan dori să-i spună că lucrurile nu erau tocmai în regulă, dar se răzgîndi în ultimul moment.

„Ca pe roate. Ca pe roate, sir Galahad.”

„Mă bucur să aud asta. Şi pentru noi lucrurile au mers bine. Băieţii mi-au spus că au acces nelimitat spre Londrina, Weddell şi Port-Ellie... Poate că... hm, poate că într-o zi, tu şi cu mine vom relansa revoluţia aia ratată din mileniul trecut” rîse el. Apoi schimbă vorba: „Dar spune-mi: prin cine ai ecluzat cel mai bine? Prin Wanda, prin Karin, sau prin Priscilla?”

„Priscilla n-a mai călcat prin vreo cuvă pînă ieri...”

„Mă rog, mă rog... Nu discutăm aspectele subiective acum. În orice caz, mi se pare că eşti mulţumit de contractul nostru...” spuse Galahad.

„Cum nu se poate mai mulţumit” recunoscu Tamerlan.

„Păi, atunci” chicoti sir Galahad, *„hasta la victoria, siempre*, măi frăţioare!”

„Mai du-te-n mă-ta!” răspunse Tamerlan şi închise telefonul. Îşi dădu seama că era un gest bun, aşa că mai ridică o dată receptorul şi-l trînti la loc în furcă, cu foc.

Mda. Era chiar bine.

Tamerlan Banks se scărpină în creştet şi ieşi pe strada zgomotoasă în care claxoanele se amestecau cu scrîşnetele frînelor. Îşi continuă drumul către bancă, traversă bulevardul Ocean View şi ajunse în faţa intrării pe care scria cu caractere alungite:

IMPERIUM OVERSEAS SERVICES

/aici era cessium imperial/ cessium imperial bank/ aşa se numea/ asta era firma/

Intră în hol chiar în momentul în care se deschiseră porţile de plexiglas şi se grăbi spre cel mai apropiat ghişeu.

„Domnule?” îl întrebă funcţionara cu păr platinat, zîmbindu-i profesional.

„Sînt reprezentant al firmei LEV INC., din Weddell. Avem nişte afaceri aici, în South Sabrata... Aş vrea să extrag o sută de mii de UC dintr-un cont al nostru...”

Femeia îşi cufundă capul în hîrtii, încercînd fără succes să-şi mascheze surîsul amuzat.

„Totdeauna mi-a plăcut accentul de Weddell... Dar nu ştiam că ne

spuneţi... South?... aşa aţi spus? South Sabrata?... sună teribil...” admise ea, politicos.

Tamerlan rămase impasibil în faţa ghişeului, privind fix la funcţionara care tasta intrarea în codul LEV INC. Figura ei devenea din ce în ce mai serioasă. Zîmbetul i se ştergea treptat de pe buze, iar sprîncenele i se arcuiau, încreţindu-i fruntea.

Descoperise cele 1,5 miliarde ale contului, sau o influenţa doar chipul lipsit de mimică al lui Tamerlan?

„Vreţi să-mi daţi codul dumneavoastră?” îl rugă ea cu voce pierdută, holbînd ochii în display. Banks îi dădu cartela. Ea o întoarse pe toate feţele şi se strîmbă:

„Corespunde. Numărul şi seria corespund. Dar ce model de cartelă mai e şi ăsta?”

„E un model care merge cu siguranţă şi în South Sabrata” lansă Tamerlan aparent plictisit, făcînd-o din nou să rîdă. Crispat.

„Înţeleg. Sînteţi un anglofil ireductibil. Dar mie personal îmi place mai mult numele oficial: Sabrada do Sur.”

„Chestie de gust” zise Tamerlan, simţind un gol în stomac. Făcu o grimasă, amintindu-şi că veneticul ăla de Secada spunea din cînd în cînd Sabrata del Sur, făcînd aluzie la extracţia sa de columbian trăit prin cuvele sistemelor. „Credeţi că pot avea acces la banii mei?” mai întrebă Banks.

„Imediat, domnule! Imediat!” se grăbi funcţionara şi-i întinse prin ghişeu cartela cu valoarea înscrisă în displayul minuscul.

„Vă mulţumesc. E plăcut aici, la voi, în South Sabrata!” spuse Tamerlan, răspicat.

„Sabrada do Sur!” accentuă funcţionara zîmbind, şi-i făcu cu ochiul.

Tamerlan simţi că în jurul lui se strînge un cerc imposibil de definit, de parcă în el ar fi trăit un popor întreg, pregătindu-se de holocaust. Se răsuci pe călcîie şi căută din ochi toaletele. Noroc că rămăseseră în acelaşi loc. În dreapta ghişeelor de schimb, în imediata apropiere a lifturilor personale ale directorilor.

Să-l fi reperat, totuşi, Secada? Poate că ceea ce simţea acum se datora prezenţei apropiate a oamenilor lui Hugh, care dădeau tîrcoale clădirii lui CESSIUM IMPERIAL...

Îşi dădu seama că, de fapt, banca se numea IMPERIUM OVERSEAS.

Poate că senzaţia de nesiguranţă provenea din cauza asta... nepotrivirea numelor. Ca şi restaurantul *Ritz*, care devenise *Grand*

Rapids în cursul urmăririi.

Dar acum nu se mai afla în spaţiofori! Ştia că nu se mai află în spaţiofori. Cu toate astea, respira aerul unui oraş care se numea Sabrada do Sur şi colectase bani de la IMPERIUM OVERSEAS.

Intră la toaletă şi se propti cu mîinile de cea mai apropiată chiuvetă. „Virtual?" apucă el să se întrebe în timp ce-şi dădea cu apă pe faţă. Se privi în oglindă şi, din dorinţa de a se linişti, îşi duse mîna la gît. Ticul prin care, de obicei, îşi aranja implantul pe care şi-l smulsese de pe gît. Simţi totuşi firele de muşchi umed ce-i mijeau prin piele, dar liniştea nu-l ţinu mult, aşa că se uită de jur-împrejur la pereţii acoperiţi cu faianţă albă.

Erau infecţi.

Deschise uşa WC-ului şi încremeni, incapabil să mai facă un pas. Dincolo de uşă se întindea deşertul nesfîrşit, aşa cum îl văzuse într-o fotografie care îl fascinase în copilărie. Dune galben-cărămizii şi cer albastru palid. Simţi mirosul de nisip încins şi, curios, urmări linia orizontului, dispusă în valuri moi...

Un peisaj magnific. Nu ca încercările nereuşite din Johann, Leopold şi Erik...

Îl apucă ameţeala. De cîtă vreme reuşiseră turboskellii chestia asta? Abia atunci îşi dădu seama că nu ţinuse cont nici o clipă de faptul că el fiinţa în spaţiofori, sub formă de copie, dinainte să efectueze saltul adrenergic.

Adică, se întrebă el atunci, pe cînd Tamerlan Banks efectuase salt din South Sabrata în John Ogilvie, în Erik Siggurvatsohn sau în Leopold Wagner, copia lui cu ce se ocupase? Ea unde sărise?

Iar el însuşi, unde sărise ultima oară?

„O greşeală de sens?!" exclamă Tamerlan.

/spaţiile care se conţineau unele pe altele/

„De ce nu intraţi, domnule?" auzi o voce din spate. Era funcţionara de la ghişeu. Zîmbitoare. „Nu veniţi din Weddell, nu-i aşa? Şi aţi fi vrut să vă aflaţi în South Sabrata, nu-i aşa? În adevărata South Sabrata."

Tamerlan dădu din cap. Adică: da.

„Şi sînteţi sigur" continuă femeia, „că în adevărata South Sabrata n-a apărut un alt Tamerlan Banks? Coborînd de la un alt etaj?" Îi zîmbi.

/gheaţa în stomac/ blocul de gheaţă din stomac/

„Să lăsăm glumele" i-o reteză el. „Cum pot să ajung înapoi?"

/dar simţea blocul de gheaţă/

„Nu există cale de întoarcere” spuse ea serios. „Ce rost ar avea să vă întoarceţi? Doriţi să intraţi în cuve?” îl privi ea dintr-o parte.

Tamerlan se apropie de ea: „Ce vreţi să spuneţi?”

Femeia îşi ţuguie buzele (la fel ca Priscilla) şi dădu din cap, sigură pe ea: „Pricepeţi foarte bine ce vreau să spun. Acum, că vă avem pe dumneavoastră, avem nevoie de *şi* mai mult spaţiu... De cîte creiere credeţi că e nevoie pentru a reproduce toată suprafaţa planetei? La care adăugăm subsolurile, volumele submarine şi harta cerească... Doar nu credeţi că sînteţi singurul care ne-a adus atîtea repere spaţiale? Dumneavoastră doar aţi precipitat evenimentele prin care reticulosistemul a căzut sub controlul nostru...”

Tamerlan Banks se sprijini de marginea chiuvetei şi-şi vîrî instinctiv mîna în buzunar.

„Nu mai aveţi ţigări. Vi s-au udat în cuve” îi spuse femeia şi-i întinse pachetul ei.

Tamerlan aprinse ţigara, trase un fum cu nesaţ şi privi înapoi, spre uşa WC-ului. Deşertul limpede şi curat.

„Cred că aveţi nevoie de opt miliarde de creiere” remarcă el, zîmbind trist. Îşi aminti că Marsh Levin nu-i răspunsese cînd îl întrebase de cîţi spaţiofori avea nevoie pentru a reproduce suprafaţa terestră.

„*Minimum* opt miliarde. Opt miliarde de creiere, plus reproducerile lor din spaţiofori. Plus creierele intacte pe care le-am sigilat cînd aţi fost urmărit. Dar chiar şi aşa, cifra este insuficientă pentru a ne satisface setea de spaţiu. Norocul nostru e că oamenii se vor adapta. Se vor reproduce în cuve, vor mînca în cuve, vor dormi în cuve. Sau vor învăţa să intre cu toţii în cuve, pe rînd, un număr de ore pe zi. Căci, ce ne interesează cel mai mult e să avem cît mai mulţi indivizi care să ne servească drept suport. Pentru a crea spaţii.”

„Şi dacă firmele de afară, dacă *oamenii* de afară nu vor intra în jocul vostru?”

„Nu mai au cum. Toată lumea e dependentă de ce facem noi. Şi vor accepta condiţiile contractelor pe care le vom stabili noi. Hugh Secada, de altfel, a acceptat angajarea a trei sute de mii de spaţiofori. Pentru noi, cei din South Sabrata, exclusiv. Aţi fi crezut aşa ceva?”

„Hugh Secada n-a ştiut niciodată să gîndească în perspectivă.”

„Acţiunea lui Hugh Secada a fost aprobată de toate notabilităţile de la suprafaţă. Afară e încă black-out. Pînă intră cei trei sute de mii în cuve.”

Tamerlan mai trase un fum şi se întoarse să privească în oglindă.

„Şi atunci, noi ce naiba reproducem aici? Pe-aci primprejur nu pare să fie black-out."

„Spaţioforii trăiesc. În plus, dumneavoastră nici nu ştiţi cu *cîte* etaje aţi coborît sub South Sabrata."

„Mda. Habar n-am cît de mult am coborît" recunoscu Tamerlan.

/tamerlan 2?/ o păcăleală/ un ştift/

„Ce ziceţi? Aţi dori să mai coborîţi un etaj?" îi zîmbi ea, îngrijorată. Ca şi cum s-ar fi temut de un răspuns negativ.

„De ce nu? Aş vrea să văd cum e şi mai jos" răspunse Tamerlan după un moment de pauză.

„Şi de ce n-aţi spus asta de la început? Gîndiţi-vă la lucrurile cele mai bizare! Propuneţi-ne orice vă trece prin cap! Noi putem face orice!" izbucni ea în rîs, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe suflet. Era bine că Tamerlan se dovedea cooperant. Nici unui turboskell nu i-ar fi căzut bine să-l sigileze pe propriul său Mîntuitor.

Ieşiră din toaletă – Tamerlan o ţinea pe turboskellă de braţ, zîmbitor, de parcă nu-i venea să creadă că păşeşte pe podeaua de marmură a holului băncii.

„Bănuiesc că există o condiţie însă... reversul contractului, nu-i aşa?!" se interesă el.

„Partea dumneavoastră de contract este de mult timp achitată..." replică femeia.

„Cum adică? Convenisem cu Marsh Levin că o să mă citiţi."

„Am început să vă citim de aproximativ..." – femeia aruncă o privire la ceas, după care continuă – „... de aproximativ treizeci de minute. Dar nu vreţi să coborîm la nivelul despre care am discutat? Cum spuneţi dumneavoastră, spaţii în alte spaţii, ca nişte foi de ceapă..."

Intrară în spatele ghişeului. Ea deschise o uşă pe care scria CONTABILITATE şi pătrunseră într-o încăpere prelungă, plină cu ecluze.

Mda. Merita să intre în deşertul acela, de pildă. Să-l controleze. Atît acel deşert, cît şi toate celelalte niveluri la care mai putea să coboare. Ca să le exploreze. Un Tamerlan transformat în Magellan. Şi, în clipa aceea, se întrebă în care dintre spaţiile virtuale care i se aşterneau în faţă ar fi putut să găsească o Priscilla Idryss dispusă să vorbească cea dintîi.

Oh, da. Acela era un spaţiu care într-adevăr merita să fie controlat.

„Cum adică, mă citiţi de treizeci de minute?" sesiză el, în timp ce intra în cuvă.

„Marsh Levin vă citeşte dintr-un spaţiofor aflat cu un nivel mai sus, domnule Banks. Aici ne aflăm chiar în dumneavoastră înşivă. În Tamerlan Banks din cuvele corporaţiei! Sabrada do Sur este în lobul frontal al creierului lui Tamerlan Banks" îi zîmbi ea, iar Tamerlan trase membranele amniotice deasupra capului. Fără nici un fel de surpriză sau regret.

Oricum ar fi fost, sub el se întindeau miliarde de etaje de explorat.

DESPRE AUTOR

Sebastian A. Corn este pseudonimul literar al medicului Florin Chirculescu, specialist în chirurgie toracică.

S-a născut la 26 martie 1960, în București. A debutat în 1993, în *Jurnalul SF*. Este autorul cu cea mai fulminantă carieră din sefeul românesc. În doar cîțiva ani a acumulat toate premiile care se puteau lua la concursurile SF. Cel mai important premiu: cel al Convenției Europene de SF de la Glasgow, 1995. În 1997 a luat Marele premiu al Editurii Nemira pentru romanul *Să ma tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine*.

A fost redactor-șef al revistei *Nautilus*, la începuturile ei.

Este prezent în antologiile *Motocentauri pe acoperișul lumii* (1995), *Nemira '95*, *Nemira '96*, *România SF 2001*.

Volume publicate: *2484 Quirinal Ave.* (Nemira, 1995; Prosveta, Belgrad, 1996), *Aquarius* (Olimp, 1996), *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine* (Nemira, 1998), *Cel mai înalt turn din Baabylon* (Nemira, 2002), *Imperiul Marelui Graal* (Diasfera, 2004 - premiul Vladimir Colin 2006), *Vindecătorul* (Cartea Romaneasca, 2008), *Adrenergic!* (Millennium Press, 2009).

Editor, alături de Alexandru Mironov, al antologiei *Nemira '96*.

Blog: http://sebastian-corn.tapirul.net/